

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Sosyalizm İçin

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2007/44 (46) • 30 Kasım 2007 • 50 YKr

Emperyalistler ve işbirlikçilerinin kirli planlarını bozmak için...

**ABD Büyükelçisi “Ne mutlu Türk”
Kürtlerle görüşti...
Kürt sorununa Amerikan formülü
netleşiyor**

**Telekom grevi
üzerine...**

**AK Parti Kürtler’in Deccal’i mi?
Yüksel Akkaya**

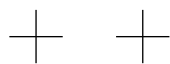
**Marks’ın Kapital’i
Friedrich Engels**

**Fırtına öncesi sessizlik!..
Haluk Gerger**

**İşçi sınıfı, emekçiler ve
ezilen Kürt halkının birleşik
devrimci mücadelesi!**

CMYK

İÇİNDEKİLER

Emperyalistler ve işbirlikçilerinin kirli planlarını bozmak için.....	3
ABD Büyükelçisi “Ne mutlu Türk”	
Kürtlerle görüştü.....	4
Gazetemize yönelik hukuk terörü sürüyor!	5
Cemil Çiçekler ölüm ve yıkım düzeninin taşeronluğunu yapıyorlar!	6
AKP ve Gül Hak-İş Genel Kurulu’na katıldı.....	7
Telekom grevi üzerine...U. Taner.	8
Telekom işçileriyle dayanışma eylemlerinden.....	9-10
Tersanelerde kurultay çalışmaları... ..	11
Rahatı kaçanlardan rahatımızı geri istiyoruz kampanyası ve hümanist sayıklamalar...A. Eylül	12
TÜMTİS’ten “abluka”ya yanıt!	13
İşçi ve emekçi hareketinden... ..	14
AK Parti Kürtler’in Deccal’i mi? Yüksel Akkaya	15
Marks’ın Kapital’i	
Friedrich Engels	16-17
140. Yılında Kapital’in Güncelliği sempozyumu... ..	18-19
Fırtına öncesi sessizlik!..	
Haluk Gerger	20
Annapolis seremonisi: İşe yaramaz “yol haritası”nın yeni bir versiyonu!	21
İran ve yaptırımlar	
Dünyadan... ..	22
Emekçi Kadın Komisyonları’ndan Taksim eylemi.....	23
25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü eylem ve etkinliklerinden... ..	24
Şiddetin kaynağı olan kapitalist sisteme karşı emekçi kadınlar bir adım ileri! ..	25
İstanbul Gençlik Forumu toplanıyor!..	26
Gençliğin taleplerini referanduma açıyoruz!	27
“Yalanlarınızı da alın gidin!”	28
İstanbul Liseli Gençlik Platformu’ndan çağrı:	29
Hasta tutsaklarla dayanışma eylemlerinden... ..	30
Mücadele postası	31

Sosyalizm İçin

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2007/44 (46) ● 30 Kasım 2007
Fiyatı: 50 Ykr
Sahibi ve Y. İşl. Md.: Gülcan CEYRAN EKİNCİ
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul Tel: 0 (212) 621 74 52
Fax: 0 (212) 534 95 90
e-mail: kb1@tnn.net
Web: http://www.kizilbayrak.de
http://www.kizilbayrak.org
http://www.kizilbayrak.com

Baskı: Gün Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 426 63 30

Genel Dağıtım:
YAYSAT

Kızıl Bayrak'tan

16 Ekim 2007 günü sabah saatlerinde başlayan ve Türk Haber-İş üyesi 25.680 Telekom işçisini kapsayan grev 28 Kasım gecesi Türk Telekom Yönetimi ve Haber-İş Sendikası yetkililerinin gerçekleştirdiği görüşmenin ardından sona erdi. Sendika ve Telekom arasında yapılan görüşmeye Ulaştırma Bakanı Binali Yıldırım’ın da katıldığı görüşme sonrası gece 00:30’da anlaşma sağlandığı duyuruldu.

Binbir iftira, karalama, saldırı eşliğinde süren Telekom grevi, 40’lı günleri geride bıraktıktan sonra, bir gece yarısı imzalanan anlaşmayla bitirildi. Telekom işçisini greve götüren talepler elde edildi mi, edilmedi mi ayrı bir tartışma konusu. Kesin olan, maddi taleplerden daha önemli olan kazanım, grevin grevci işçilerle birlikte daha geniş bir işçi kesimini de eğitmiş olmasıdır.

Son yıllarda büyük çabalarla unutturulmaya çalışılan tarihsel bir gerçeği, hakların mücadeleye kazanılacağı, bir kez daha teyit edilmiştir.

Telekom grevine en ilkel yöntemlerle saldıran sermaye düzeni, halihazırda bir grev yaşamıyor olmakla birlikte örgütlenme çalışmasını aksatmadan sürdüren TÜMTİS sendikasıdan duyduğu rahatsızlığı da, Ankara Şubesi’nden Şube Başkanı dahil 7 yöneticiyi tutuklayarak gösterdi.

Gazetemize arka arkaya verilen kapatma kararları, Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği’ne yönelik saldırı ve Kürt halkına yönelik kesintisiz saldırılar, sistemin Kürt halkının yanı sıra işçi sınıfı, emekçi kitleler ve devrimci hareketi hedefe koyduğunun son göstergeleridir.

Yapılması gereken, ortak hedef haline

getirilenlerin, ortak mücadele ile saldırıyı püskürtmesidir. Saldırıları dizginlemenin tek yolu, “İşçilerin birliği, halkların kardeşliği” bayrağı altında toplanmak ve mücadeleyi yükseltmektir.

*Gazetemizin toplatma ve yayın durdurma kararları yüzünden aksayan bayi dağıtımı, bu sayıdan itibaren yeniden YAYSAT üzerinden başlatılmıştır. Gazete bayii ve kitapçılardan temini mümkündür. Bayilere dağıtımın “kontrolü” ise her zamanki gibi Kızıl Bayrak’ı sahiplenen “bilinçli” okurlarımıza düşüyor.

H. Fırat
Seçimler
ve sol hareket

H. Fırat
Tasfiyeci sürecin son aşaması:
Parlamentarizm

Kitapçı ve bayiiilerde...

EKSEN YAYINCILIK

EKSEN YAYINCILIK

CMYK

Emperyalistler ve işbirlikçilerinin kirli planlarını bozmak için...**İşçi sınıfı, emekçiler ve ezilen Kürt halkının
birleşik devrimci mücadelesi!**

İki taraftan generallerin katılımıyla 5 Kasım'da Beyaz Saray'daki Oval Ofis'te gerçekleşen haydutbaşı Bush-Erdoğan görüşmesinde, Kürt halkına düşmanlıkta mutabakat sağlandığı artık herkesin malumudur. Ancak PKK'ye saldırı konusunda "geri adım" attığı söylenen neofaşist çetenin bunu Erdoğan ya da müritlerinin takkesi için yapmadığı açık olduğuna göre, ortada dönen pazarlıklarda efendinin uşağa biçtiği bir takım roller olduğu tartışmasızdır. Nitekim sermaye medyasının köşelerini tutan kalemşor takımı bile, Türk sermaye devletinin Washington'dan elde ettiği "ödünler" karşılığında ne tür yükümlülüklerin altına girme taahhüdünde bulunmuş olabileceğini halen tartışmaktadır.

Her ne kadar Beyaz Saray'daki pazarlıklar -adet olduğu üzere- kapalı kapılar ardında bitirilmiş, tam da ırkçı-şoven histerinin doruğa çıktığı günlerde Oval Ofis'te huzura çıkan generallerle Tayyip Erdoğan sır vermemiş olsa da, Ankara'daki işbirlikçilerin Washington'daki efendilere önemli vaatlerde bulunduğundan şüphe edilmemektedir..

Kasım ayında peşpeşe yaşanan gelişmeler de bu yöndeki kanıyı güçlendirecek cinstendir. Ankara'da, Genelkurmay'dan AKP hükümetine, medyadan düzen partilerine kadar geniş bir yelpazede esen "değişim rüzgârları" dikkatlerden kaçmadı. Güney Kürdistan'dan benzer yönde değişim sinyalleri gelirken, ilk defa aktif tutum içine girdiği gözlenen AB emperyalistlerinin de "Türk devletinin hassasiyetleri"ni dikkate aldığı görüldü. Artık AB emperyalistleri de, eğer gerekli ise Türk ordusunun "sınırötesi operasyon" yapabileceğini söylüyorlar. Hatta biraz daha ileri giderek, dünyanın "terörle mücadele" konusunda Türk devletine destek vermesi çağrısında da bulundular.

Tüm bunların yanı sıra en çarpıcı gelişmeyi, NATO'nun en büyük iki savaş aygıtının, ABD ile Türk ordularının giderek pekişen işbirliğinde görmek mümkündür. Bu işbirliği ya da daha somut bir ifadeyle suç ortaklığı yeni değil elbette. Nitekim savaş makinesi NATO, ABD emperyalizminin çıkarlarını korumakla mükellef "hazır kıta" görevini yerine getirirken, Türk ordusu da Bosna, Kosova, Afganistan, Lübnan gibi ülkelerde devam eden işgale fiilen katılmaktadır. Ancak Pentagon komutasındaki işgalcilerin, NATO'nun ikinci büyük ordusunun başına çuval geçirmesinden sonra ilişkilerin kısmen zedelendiği dikkate alındığında, ilişkilerin bu düzeyde pekişmesi dikkat çekicidir.

İlkin, Irak'taki işgalci orduların ABD'li komutanı general David Petraeus ile ABD Genelkurmay Başkan Yardımcısı James Cartwright Ankara'ya gelerek Genelkurmay İkinci Başkanı Orgeneral Ergin Saygun'la kapalı kapılar ardında görüşmeler yaptılar. Görüşmelerin içeriğine dair basına herhangi bir açıklamada bulunulmadı. Ardından geçen hafta sonu ABD'nin Avrupa Kuvvetleri Komutanı Orgeneral Bantz Craddock Ankara'ya geldi. Genelkurmay Başkanı Yaşar Büyükanıt'ı Genelkurmay Başkanlığı karargâhında ziyaret eden Amerikalı generalin, Büyükanıt'la yaptığı görüşmede, PKK'ye karşı ortak mücadeleye ilişkin işbirliği konularının ele alındığı, bu çerçevede istihbarat paylaşımının da gündeme geldiği bildirildi.

Genel söylemler dışta tutulursa, ABD'li generallerle Türk generallerinin görüşmeleri medyada pek yer almadı. Zira Kürt halkına düşmanlık zemininde ırkçılığı kışkırtan gerici rejimin efendileri, "milli duyguların" bu kadar kabardığı bir dönemde ABD'li generallerden fazla söz etmeyi uygun görmemiş olsalar gerek.

Ankara'da generaller arası görüşmeler devam ederken, Washington'dan, hem de bizzat ABD savaş makinesinin tepesindeki amiral tarafından yapılan açıklama, hem Oval Ofis'teki pazarlıkların, hem de Ankara'daki üst düzey görüşmelerin mahiyeti hakkında fikir verecek niteliktedir. Ankara'daki görüşmeler devam ederken, Washington'da basın toplantısı düzenleyen ABD Genelkurmay Başkanı Amiral Mike Mullen, *"Türkiye ile ilişkilerimiz hayati. Gelecekte de kuvvetli olmasına ihtiyaç var"* dedi. Gazetecilerin sorularını yanıtlayan Amiral Mullen, *"Türkiye ile hayati ilişkilerimiz var. Ordudan orduya ilişkiler çok uzun bir zamandır hep kuvvetli oldu. Bu ilişkilerin gelecekte de kuvvetli olmasına ihtiyaç var"* biçiminde anlamlı ve vurgulu ifadeler kullandı.

Hatırlanacağı üzere haydutbaşı Bush, PKK ile mücadeleyi daha iyi koordine edebilmek için, ABD ile Türkiye'nin genelkurmay ikinci başkanları arasında özel bir iletişim hattı kurulacağını duyurmuştu. Nitekim Mullen de, *"ABD'nin yapmak istediği destek olmak. (Türkiye ile) Stratejik hedeflerimizin bilincinde olmamız gerekiyor. PKK ilan edilmiş bir terörist örgüttür. Biz bu örgütü veya yaptıklarını desteklemiyoruz"* dedi.

5 Kasım'dan sonra PKK karşıtı tiksinti verici söylem, DTP'ye linç girişimleri, Kürt halkını hedef alan ırkçı propaganda bunaltıcı derecede yoğunlaştı. Artık PKK liderleri de dahil olmak üzere farklı çevreler, silahlı Kürt hareketinin ABD'nin desteği ve onayıyla -kısmen de olsa- tasfiyesinin gündemde olduğunu, bu yönde hazırlıklar yapıldığını, buna yönelik bir hareketin her an gündeme gelebileceğini ifade ediyor. Bu arada askeri bir harekate gerek kalmadan PKK'nin tasfiye edilebileceğini savunanlar da var.

Bu böyle olmakla birlikte, ABD Genelkurmay Başkanı'nın sözünü ettiği "stratejik hedefler"ın esas olarak PKK'nin tasfiyesiyle ilgili olduğunu düşünmek ciddi bir yanılgı olur. Nitekim ABD'li amiralin sözü geçen basın toplantısında İran'la ilgili sorulara verdiği yanıtlar, "stratejik hedefler"ın içeriği hakkında da fikir vermektedir.

ABD'nin İran'a karşı askeri seçeneği hiçbir zaman masadan kaldırmayacağını söyleyen amiral Mullen, *"İran'ın kullandığı dil, nükleer silah elde etme çabası ve Irak'taki isyancılara desteği çerçevesinde İran beni endişelendiriyor"* diye konuştu. *"İran'ın yapıcı ve sorumlu bir rol aldığını görmek istiyoruz"* diyen Mullen, ancak *"Irak ve Afganistan'dan sonra gelebilecek şeye karşı hazırlıklı olmalıyız"* ifadesini kullanarak, ABD emperyalizminin bölge halklarına karşı üçüncü bir cephe açmaya hazırlandığı tehdidini savurdu.

Demek ki, "stratejik hedefler" PKK'nin tasfiyesiyle değil, İran'a karşı olası saldırıyla ilgilidir. Burada PKK'nin tasfiyesi, ancak bu hedefe giden yolun açılması çerçevesinde bir adım olarak değerlendirilebilir. Kimi çevreler Türk ordusunu Irak

bataklığına çekme hazırlığından söz etse de, kritik halkanın İran'a olası saldırı olduğundan kuşku duymamak gerek.

Bu gelişmelere paralel olarak, Türk egemenlerinin "Kürt sorunu çözecek projeler"den söz etmeleri tesadüf değildir. Zira Washington'daki efendiyle "stratejik hedefler"e birlikte yürüyebilmek için, Kürt sorununu konusunda iğreti de olsa bir "çözüm" üretmek gerektiği, artık Ankara'daki işbirlikçi takımı tarafından da kabul edilmektedir. Bizzat kirli savaşa komuta etmiş generallerin çıkıp, "Kürt sorununu sadece askeri güçle çözeceksiniz" türünden açıklamalar yapması, yalnızca ırkçı-inkârcı resmi devlet politikasının iflasının kabulü değil, aynı zamanda savaş kundakçılarıyla "stratejik hedefler"e ortak yürüme hevesinin de dışavurumudur.

Belirtmek gerekir ki, yayılmacı emelleri, "bölgesel güç olma" argümanı ile ifade edenler, bu maceraya atılmak için ABD emperyalizmine taşeronluk yapmak dışında bir yol olmadığını çok iyi bilmektedirler.

Ankara'daki Amerikancı rejimin bir takım görevlileri, Kürt sorununun çözümü çerçevesinde, yeniden AB sürecinden söz etmeye başlasalar da, somut olan, polis devletinin günden güne tahkim edilmesidir. Öyle ki, artık kolluk kuvvetleri sokak ortasında cinayet işlemekte bir sakınca görmüyorlar. Bundan dolayıdır ki, geline yerde düzen medyasındaki liberal köşe yazarları bile, polis devletinden söz etmek durumunda kalıyorlar.

Sermaye iktidarının Washington'daki efendileriyle "stratejik hedefler"e birlikte yürüme adına Kürt sorununu çözeceği iddiası çirkin bir yalandan ibarettir. Zira düzen içi çözüme inancak derecede çaresizleşmiş DTP'ye bile tahammül edemeyen bir zihniyetin, iğreti de olsa Kürt halkına sunabileceği bir çözüm ufukta görünmemektedir. Kaldı ki, emperyalistlerle yürütülen pazarlıklar çerçevesinde bir takım "çözümler" gündeme gelse bile, bunların nemenem şeyler olacağı pek çok denetimden bilinmektedir. Bu durumda olsa olsa Kürt burjuvazisinin gönlünü hoş edecek bazı adımlar atılabilir. Ancak bu kadarının Kürt işçi ve emekçilerinin sorunlarının çözümüyle hiçbir ilgisi yoktur.

Bu süreçten Türkiye işçi sınıfı ve emekçilerinin payına düşen/düşecek olanlar da, neo liberal saldırıların ağırlaştırılarak sürdürülmesi, her tür demokratik hak ve özgürlüğün ortadan kaldırılması, dolayısıyla sosyal kazanımların, sendika ve grev hakkının fiilen gasp edilmesidir. Irak bataklığına girilmesi veya İran'a olası bir saldırı durumunda ise, işçi-emekçi çocuklarının cephelerde telef edilmesi bir diğer ağır bedel olacaktır.

Tabloya işçi sınıfı, emekçiler ve ezilen Kürt halkı açısından baktığımızda... Emperyalistlere, işbirlikçilerine, neoliberal saldırıya ve ırkçılığa karşı ortak mücadele zemininde buluşmak dışında bir çıkış yolu yoktur. Kuşkusuz ki, bu şartlarda kader birliğini sağlamak kolay değil. Zira ırkçı-şoven histerinin kirlettiği bir iklimde işçi-emekçilerle Kürt halkı arasındaki ilişkiler de zedelenmiştir. Dolayısıyla emekçilerle Kürt halkı arasındaki birliği sağlamak komünist, devrimci ve ilerici güçlerin en öncelikli görevidir. Güncel planda devrimci siyasal faaliyet bu perspektifle örülmelidir.

ABD Büyükelçisi “Ne mutlu Türk” Kürtlerle görüşti...

Kürt sorununa Amerikan formülü netleşiyor

Bütün bu ‘müdahale’ler, Kürt devrimcilerine emperyalist çağda ‘milli’ çözüm kalmadığını, çözümün devrimde, sosyalizmde olduğunu er geç gösterecek, Kürt sorununun gerçek ve kalıcı çözümü işte o zaman ufukta görünecektir.

“Güney’e operasyon” yaygaraları eşliğinde, Erdoğan ve Genelkurmay heyetinin ABD’ye yaptığı icazet ziyaretinin sonuçları kamuoyundan gizlenmişti. Erdoğan’ın,

“konuşmuyorsak gizlilik nedeniyledir” söylemi muhalefet partilerinin hezeyanına yol açtı ama Erdoğan’ın gizlisi de çok fazla gizli kalamadı sonuçta. Önce DTP’ye yöneltilen saldırı, hemen ardından da ABD’nin bizzat yönettiği kimi girişimler gizli planı açığa vurmaya başladı.

ABD’nin Ankara Büyükelçisi Ross Wilson, 27 Kasım günü, bir grup ‘Kürt’ milletvekilini kahvaltıya davet ederek görüşti. Ama bu Kürtler “ne mutlu Türküm diyene” diyen cinsinden. Yani sorunu olmayan, sorun görmeyen, sorun yaratmayan, dahası sorun konusunda devletin yanındaki türden Kürtler bunlar. Ancak kahvaltılı toplantının konusu da Kürt sorunu. Anlaşılan o ki, ABD, Kürt sorununu ‘sorunsuz’ Kürtlerle çözeceğini düşünüyor. Sorunu, sorun kabul etmeyen Kürtler’e sorup danışıyor. Böyle olunca da çözüm oldukça basit görünüyor olmalı. Hatta, “sorun yoksa çözüm de gerekmez”, duruma daha uygun bir formül gibi görünüyor.

Öte yandan, ‘Kürdüm’ diyen milletvekilleri, bir yandan parti kapatma davası, bir yandan dokunulmazlığı kaldırılma tehdidi altında, bir kez daha Meclis’ten temizlenmeye çalışılıyor. Öyle ya, meclis ‘Türkiye’ BMM. Kürt sızmalarına izin verecek değil. Çünkü Kürt, eğer Kürdüm diyorsa Kürt’tür. Değilse, mesela ‘Ne mutlu Türküm diyene’ diyorsa da –Türk’tür. ‘Efendi Türk’ün mantığına göre, Türklük, Kürtlük ulusal bir özellik değil, kağıt üzerinde bir ifadeden ibarettir. ‘Vatandaşlık bağıyla bağlı’ -yani TC nüfus cüzdanı taşıyan- herkes Türktür...

Düzen cephesinde, sorunun tam da bu mantıkla başladığı itiraf edilmeye başlandı ama, çözüm cephesinde yeni bir şey yok. Çözüm adına inkar ve

imha hareketi sürdürülmekte. ABD yardımını da bu aynı kulvarda aldıkları ise artık anlaşılıyor. Arada çok küçük farklar var elbette. Wilson’un “kahvaltılı konuğu” Kürtler ve gibileri üzerinden Kürt varlığı kabul edilirse, Kürt sorunu bunların üzerinden, bunların diliyle ortaya konursa sorun olmaktan çıkacaktır!..

Mantık iyi gibi görünüyor ama bu el kadar paçavra o koca sorunun üstünü örtmeye yetecek mi, orası kuşku. Türk sermaye devletinin hiç de sorun çözme gibi bir niyeti bulunmadığı biliniyordu. Ancak ABD’nin hakemliğine başvurusu, bu niyeti en küçük şüpheye yer bırakmaz biçimde deşifre etmiş oldu. Dünya, bugüne dek, ABD emperyalizminin çözdüğü tek soruna tanık olmadığı gibi, gittiği her yerde sorun çıkardığını, sorun çıkarma veya varolan sorunu büyütme dışında bir amacı da bulunmadığını çoktan öğrendi. Bunu görmek için, burnumuzun dibinde Irak dururken uzağa bakmaya da gerek yok.

Emperyalist hakemin Türkiye’de ‘çözüm’ adına attığı bu ilk adımlar da bunu kanıtlamakta. Amerikan müdahalesiyle sorun, daha karmaşık, daha içinden çıkılmaz hale gelecek. Tabii, düzen açısından. Ama diğer yandan belki Kürtler’e Amerikancı bir çözümün mümkün olmadığını, sistem içi çözümün zaten söz konusu olamayacağını gösterecekse eğer, hiç olmazsa bir işe yaramış olacaktır.

Bütün bu ‘müdahale’ler, Kürt devrimcilerine emperyalist çağda ‘milli’ çözüm kalmadığını, çözümün devrimde, sosyalizmde olduğunu er geç gösterecek, Kürt sorununun gerçek ve kalıcı çözümü işte o zaman ufukta görünecektir.

Burjuvazinin Kürt sorununa çözümü:

Daha fazla kâr, daha fazla yoksulluk!

Doğu ve Güneydoğu Anadolu Bölgesi’ndeki 24 ilin sanayi ve ticaret odaları, borsalar birliği başkanları ve bölgeye yatırım yapabilecek sektör temsilcileri Diyarbakır’da toplandı. Türkiye’nin (ve elbet Kürdistan’ın) aklievvel sermayedarlarının derdi, sermaye medyasına sorarsanız, ‘Doğu ve Güneydoğu’ya aş sağlamak’mış! Çünkü sorunlar (Kürt sorunu demek istiyor, diymiyorlar) ancak ekonomik tedbirlerle çözülmüş!..

Duy da inanma... Zaten toplantı gündemi asıl dertlerinin ne olduğunu ortaya koyuyor. ‘Aç Kürt’e aş için 5 formül diye ortaya konulan, aslen, teşvikten vergi indirimine ve ucuz petrole kadar bir dizi ‘sorundan nemalanma’ formülüdür. ABD’de kotarılan pazarlıklardan, kuşkusuz, öncelikle onlar haberdar oluyor. ABD dönüşünde, sorunun çözümü için askeri tedbirlerin yanı sıra farklı formüllerin de düşünüldüğü dillendirilmeye başlanınca, pis burjuvalar da derhal kıssadan hisse çıkarıp, azami kâr formüllerini oluşturmaya koşuyor.

İşçinin cehennemi fabrikalarını ‘ekmek kapısı’ olarak sunmanın bir benzeri de bu. Güya kendi kârlarını değil de Kürdün karnını düşünüyorlar. Kürtler aç olduğu için dağa çıkıyormuş da, doyurup kurtulacaklarmış terörden!.. Vatan millet aşkına yapıyorlar yani. O zaman neden teşvik istiyorsunuz, vergi indirim istiyorsunuz, ucuz petrol istiyorsunuz, diye sormazlar mı? Herhalde sormuyorlar ve bunlar da sorulmayacağını biliyorlar ki, istiyorlar.

Zaten kim, neden sorsun ki... Sermaye onların, devlet onların, vatan onların, millet onların!.. Vatan topraklarında istedikleri gibi at oynatıyor, milleti keyiflerince soyup soğana çeviriyorlar.

Metropollerdeki Kürt işçi ve emekçiler, sermayedarların derdini çoktan öğrendi. Yoksul Kürt köylüsü de görüldüğü kadarıyla yakında öğrenecektir. İşte o zaman Kürt sorunu altından hiç kalkamayacakları bir hal alacak. Sistem içi bir çözümü asla kabul etmeyecek, gerçek ve kalıcı çözüm için sosyalizm seçeneğine yönelecek.

Kaldı ki, Türk sermaye düzeni daha bugünden geç kalmış bulunuyor. Ne askeri, ne ekonomik, ne sosyal ve siyasal, hiçbir tedbirleri sorunu çözmeye muktedir değildir. Açlık, elbette temel sorunlardan biri. Ancak tek başına ‘doyurmak’ da çözüm değil. Üstelik, bölgeyi aç gözlü sermayenin talanına açmak ‘doyurma’nın değil, olsa olsa daha fazla aç yaratmanın yolu olabilir. ‘Devlet baba’nın has evladı Türk işçi ve emekçiler ne kadar doymuş da, üvey evlat Kürt işçi ve emekçiler doysun!

Kürtler ekmek değil, özgürlük ve eşitlik istiyor. Sermaye düzeninde asla bulamayacakları da budur. Kürtler’in eşit ve özgür yaşaması, yani Kürt sorununun tek kalıcı çözümü sosyalizmdir.

Sorun ‘milli’ olmakla birlikte, birkaç yüzyıllık gecikme nedeniyle, çözümü artık milli değil, sınıfsaldır. Kürt halkını da kurtaracak olan, işçi sınıflarının önderliğinde gerçekleşecek sosyalist bir devrimle kardeşleşen halkların kuracağı sosyalist cumhuriyetler birliğidir. Birliğe dahil tüm halkların eşit olduğu, emperyalist-kapitalist sömürü ve zulmün defedildiği bir Ortadoğu coğrafyasında yoksulluk da, açlık da çok kısa zamanda sorun olmaktan çıkacaktır.

Gazetemize yönelik hukuk terörü sürüyor!

Sermaye devletin gazetemize yönelik hukuk terörü devam ediyor. Son olarak 23 Kasım 2007/01 (45) tarihli **Sosyalizm Yolunda Kızıl Bayrak** hakkında toplatma kararı olduğu gerekçesiyle bir kitapevi basılmış ve gazetemize el konulmuştur. Tarafımıza henüz tebliğ edilmeyen mahkeme kararının gerekçesi hakkında şimdilik bir bilgimiz bulunmuyor.

Geçtiğimiz günlerde **Sosyalizm İçin Kızıl Bayrak** gazetesinin 9 Kasım 2007 tarihli 43. sayısı hakkında toplatma ve iki hafta kapatma cezası verilmiş, ardından **Kızıl Bayrak**’ın 16 Kasım 2007/01 (44) tarihli sayısı hakkında da toplatma ve iki hafta kapatma cezası verilmişti.

Gazetemizin satış noktalarından biri olan **Kadıköy Mephisto Kitabevi**’ne polis bir baskın gerçekleştirmiştir. Gazetemiz **SY Kızıl Bayrak**’ın 23 Kasım tarihli 2007/01 (45) sayısı hakkında “toplatma ve yayın durdurma cezası” olduğu gerekçesiyle baskın düzenleyen 20 kadar sivil ve resmi polis, kapıları tutarak kitabevinde bulunan insanları alıkoymuş, kitabevinde ve kafede bulunan insanların “tipine” bakarak GBT kontrolünden geçirmiştir.

Polis, baskında kitabevini saatlerce kapalı tutmuş, ardından gazetemizin mevcut sayısına elkoymuştur. Ayrıca kitabevinin sahibini, ifadesini almak üzere 4 saat boyunca karakolda alıkoymuştur.

Bu saldırı hiç kuşkusuz ki yalnızca gazetemizi hedeflememektedir. Aynı zamanda devrimci basına raflarını açan kitabevlerine de gözdağı vermeyi amaçlamaktadır.

İlerici ve devrimci tüm güçleri sosyalist basına yönelik bu sistemli saldırı karşısında sesini yükseltmeye ve gazetemiz ile dayanışmaya çağırıyoruz.

Sınıfın, devrimin ve sosyalizmin sesini hiçbir güç susturamayacaktır!

Kızıl Bayrak susturulamaz!

Kızıl Bayrak

TÜMTİS’ten gazetemizle dayanışma!

Sermayenin ve hükümetin kendi yanında yer alan basına ve medyaya sahip çıktığını görüyoruz. Ama kendisine muhalif, işçinin, emekçinin ve ezilenin yanında olanları kapatmaya ve yıpratmaya çalışıyor.

Ezilenin, işçinin sesi olan basın organlarına karşı gerçekleştiren saldırıyı kınıyoruz. Sendikalar ve emek cephesi olarak tepkimizi göstermemiz gerekiyor. Bu tür yayınlara sahip çıkılması gerekiyor.

Bu yüzden gazeteniz **Kızıl Bayrak**’a yönelik uygulanan yayın yasağının bir an önce kaldırılmasını istiyor, dayanışma içinde olduğumuzu vurguluyoruz.

Türkiye Motorlu Taşıt İşçileri Sendikası Genel Mali Sekreteri Seyfi Erez

Devrimin ve sosyalizmin sesi Kızıl Bayrak susturulamaz!

Söz, basın, gösteri, toplantı ve örgütlenme özgürlüğü her geçen gün kısıtlanmaktadır. Devrimci yayınlara dönük yayın durdurma, toplatma ve satışını yapan güçlere karşı saldırılar ise her geçen gün artmaktadır.

Kızıl Bayrak gazetesinin son iki sayısı da sermaye devletin hukuk terörüne maruz kaldı. Ancak bu saldırılar devrimci yayın faaliyetini engellemedi, engelleyemeyecek. Bizler **Kızıl Bayrak** çalışanları ve okurları olarak bu saldırılar püskürtmek için ve gazetemizi sahiplenmek amacıyla gerek işçi-emekçi semtlerinde, gerekse merkezi yerlerde **Kızıl Bayrak** satışları gerçekleştiriyoruz.

23 Kasım Cuma günü saat 15.00’de Taksim İstiklal

Caddesi’nde **Kızıl Bayrak** satışı gerçekleştirdik.

Ajıtasyon konuşmaları eşliğinde sınıfın, devrimin ve sosyalizmin sesi **Kızıl Bayrak**’ın susmayacağını dosta düşmana haykırdık. Kolluk güçlerinin gazetemizin satışını engelleme ve ortamı terörize etme girişimlerini boşa çıkardık.

Buradan tekrar ilan ediyoruz: **Kızıl Bayrak** susmadı, susmayacak!

Avrupa Yakası’ndan Kızıl Kayrak okurları

Emekli-Sen’den gazetemizle dayanışma!

Günümüz Türkiye’si’nde bir bütün olarak işçi sınıfı, emekçiler ve onların örgütleri kuşatma altındadır. Burjuvazi, kitleler üzerinde “vatan, millet, sakarya” söylemiyle manipülasyonlar oluşturmaya, kanlı iktidarını ayakta tutmaya çalışıyor. Düzen, bu politikaların işlemediği yerde baskı ve zor aygıtını da işçi sınıfı, emekçiler ve onların örgütlerinin üzerinden eksik etmiyor. Her fırsatta muhalif seslerin sesini kısmak için vargücüyle çabalıyor. Düzen ve onun kurumları; hakları için mücadele eden Telekom işçilerinin bir ayı

Devlet terörüne karşı mücadeleyi yükseltelim!

Polisin gerçekleştirdiği keyfi baskı ve teröre son günlerde yeni örnekleri eklendi. Gün geçmiyor ki, herhangi biri polisin keyfi saldırısına uğramasın, sokak ortasında dövülmesin, hatta öldürülmesin...

Bu açıdan Mayıs ayından bugüne kadar geçen süre içinde polisin sicili son derece kabarık. Nijeryalı Festus Okey’in Beyoğlu Emniyet Müdürlüğü’nde öldürülmesi, avukat Muammer Öz’ün kimlik soran polisle tartışması sonucu dövülmesi, Sertan Çelik’in Taksim’de müziğin sesini kısmadı diye trafik polisince darp edilmesi ve ardından tutuklanması, Mehmet Nezir Çirik’in Taksim Polis Merkezi’nde dövülerek sokağa atılması ve ardından dalağının alınması, Ferhat Gerçek’in Yenibosna’da Yürüyüş dergisi satarken polis kurşunuyla vurulması ve ardından felç olması...

Bu örneklerle son bir hafta içinde yenileri eklendi. 21 Kasım günü Avcılar’da Feyzullah Ete bir polisin göğsüne attığı tekme sonucu öldü. 24 Kasım’da Posta Gazetesi Yazı İşleri Müdürü Mehmet Coşkundeniz, kız arkadaşı Derya Özel’in kullandığı araçla bir eğlenceden dönüşte kendilerini durduran trafik polisi tarafından yere yatırılıp kelepçelendi ve dövüldü. Yine aynı gün İzmir’de “polisin dur ihtiarına uymadı, barikatta durmadı” gerekçesiyle ateş açtığı arabayı kullanan 20 yaşındaki Baran Tursun, kafatasına giren mermi nedeniyle ağır yaralandı.

Bu örneklerin kendisine baktığımızda, Ferhat Gerçek’i dışta tutarsak eğer, diğerlerinin devlet ve düzenle temelden bir sorunu bulunmayan, sıradan vatandaşların başına geldiğini görmüş oluruz.

Bugün ardı ardına yaşanan, hele ki sıradan vatandaşlara yönelik gerçekleşen keyfi baskı ve terör, polisin yetkilerinin toplum nezdinde de tartışılmasına yol açmıştır. Polis Selahiyetleri Yasası eleştirilmeye başlanmıştır. Çok açık bir gerçek var ki, polisin uyguladığı terör, yasanın çıkmasıyla başlamadı. Dolayısıyla hiç de yeni değil... Sömürücü devletin en temel baskı mekanizmalarından birini polis kurumu ve onun işçi-emekçiler ve ezilenler üzerinde uyguladığı terör oluşturuyor. Ancak geçtiğimiz aylarda çıkartılan ve polisin yetkilerini genişleten yasa, sadece sınırsızca ve sorumsuzca kullanılan terör yetkisine kılıf oluyor. Polisin uygulamış olduğu

aşkın süredir devam ettirdikleri grevi karalamak istiyor, DTP’yi kapatmak için her türlü aracı devreye sokuyor, Emekli-Sen’i kapatmaya çalışıyor, *Gündem Gazetesi*’ni defalarca kez kapatıyor, tersanede kar hırsı uğruna işçilerin ölümüne sebep oluyor, F tipi hapishanelerde baskıları artırıyor... Ve son olarak yayın hayatını haftalık olarak sürdüren **Kızıl Bayrak** gazetesini hakkında 15’er günlük kapatma kararları veriliyor.

Bizler buradan bir kez daha söylüyoruz: Bu saldırı işçi sınıfının, emekçilerin sesini kısmaya dönük bir saldırdır. Bugün ülkeye sahip çıkmak ise emperyalizme ve onun yerli işbirlikçilerine karşı yürütülecek dişe diş bir mücadeleyle birebir bağlantılıdır. DİSK/Emekli-Sen Kartal Şubesi olarak **Kızıl Bayrak**’a verilen yayın durdurma ve toplatma yasağını kınıyor, gazetenin önüne konan tüm yasal engellerin derhal ortadan kaldırılmasını istiyoruz. Bu süreçte baskı ve engellemelere karşı **Kızıl Bayrak**’ın yanında olduğumuzu belirtirken, saldırıların ancak ve ancak ortak bir cephe oluşturularak püskürtülebileceğini ifade ediyoruz.

DİSK/Emekli-Sen Kartal Şubesi adına Şube Başkanı Yılmaz Gündoğdu

terörü, bu yasayla devlet onaylamış ve meşrulaştırmış sayılıyor. Yani ‘benim polisimden kimse hesap soramaz’ demeye getiriyor. Öyle ki, uygulanan her şiddete türlü gerekçeler bulunuyor ve her seferinde polis aklanmaya çalışılıyor.

Taksim Polis Merkezi’nde polis kurşunuyla öldürülen Nijeryalı Festus Okey, “uyuşturucu satıyordu!”, Avcılar’da polis tekmesine kurban giden Feyzullah Ete, “Alkollüydü, bağıırıyordu!” İzmir’de aracının içinde vurulan Baran Tursun “İhtara uymamıştı!” Mehmet Coşkundeniz’in zaten alkol yüzünden sürücü belgesine el konulmuştu ve “polislere saldırmıştı!”, Mustafa Kükçe “hırsızlık yapmıştı!”...

Hepsinde de polislerin bir gerekçesi vardı. Dahası onlar “görevlerini yapmışlardı”!

Polis Selahiyeti denen yasa, polis keyfilikinden başka bir anlama gelmiyor. Dayak atıp atmamak, kurşun sıkıp sıkmamak tümüyle polisin keyfine bırakılmış durumda.

Yaşanan bu terör olayları ve bu olaylarda yaşamını kaybeden gencecik insanlar, kurulu düzenin zulmünden hiç kimsenin kendini koruyamayacağını kanıtları durumundadır.

24 Kasım’da, beyninden tek kurşunla vurulan ve halen ileri derecede koma hali süren 20 yaşındaki Baran Tursun, 16 yaşında felçli kalan Ferhat Gerçek ve daha niceleri, yaşamayı, bu zulüm düzeninin sahiplerinden ve eli kanlı uşaklarından daha fazla hak ediyor. Ancak, onların başına gelenler, artık yaşama hakkının bile mücadele etmeksizin korunamayacağını gösteriyor.

Sermaye düzeni, işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin kazanılmış ekonomik, demokratik, sosyal haklarını gaspetmek için azgınca saldırmakla yetinmiyor. Bu saldırılarına zemin hazırlamak üzere, kitleleri terörize ederek sindirmeye, susturmaya çalışıyor. Devlet terörünün amacını önlemenin tek yolu da sinmemek, susmamaktan geçiyor.

Emekçi kitleler hak ve özgürlükler mücadelesi için harekete geçtiklerinde, devletin terör örgütleri bu derece pervasız davranamayacaktır. Devlet terörünü dizginlemenin tek yolu sınıf ve kitle mücadelesini yükseltmekten geçiyor.

Cemil Çiçekler ölüm ve yıkım düzeninin taşeronluğunu yapıyorlar!

Türkiye'nin çeyrek yüzyıllık siyaset tarihine bakıldığında, kimi kesintilerle birlikte milletvekili sandalyelerinden birinde her zaman Cemil Çiçek isimli bir zatin oturduğu görülecektir. 12 Eylül faşist askeri darbesinin yarattığı toplumsal zemin sayesinde siyasete giren bu isim, sermaye düzenine hizmette kusur etmemiştir. Hatta 12 Eylül'ün mimarlarından Evren'in dahi zaman zaman "12 Eylül'de şunu da yanlış yaptık" gibi itiraflarda bulunmasına karşılık, Çiçek hep 12 Eylül'e duyduğu şükranlarını dile getirmiştir. "Aileden Sorumlu Devlet Bakanı" sıfatını taşıdığı '90 yılında, "gelenek ve göreneklerimizi" benimsemiş, "toplumda sorumluluk duygusu taşıyabilecek bir gençlik" beklentisini dile getirerek; "zaten 12 Eylül de bunun için yapılmıştır" diyebilmiştir.

1983 yılında siyasi yaşamına ANAP'ta başlayan Çiçek, '91 yılında ara verdi. Daha sonra '95'te kaldığı yerden devam etti. Ta ki '97'te ANAP'tan ihraç edilene dek... Bu yıllar arasında söylemleri ile tüm toplumun tepkisini çeken Çiçek, icraatları ile de tam bir sınıf düşmanı olduğunu dışavurdu.

Kritik dönemlerde yaptığı açıklamalarla sürekli gündemde kalan Çiçek, hiçbir zaman tek başına rozetini taşıdığı siyasal partinin adamı olmadı. Aksine o her dönemde sermaye devletinin siyasetinin asıl belirlendiği karanlık odalarının vazgeçilmez ismi oldu. Özal'ın kurmaylığından Tayyip'in TSK elçiliğine uzanan siyasal yaşamının bu kesintisiz çizgisini de zaten bu derin kimliğine borçludur.

Çiçek, '90'larda patlak veren büyük maden direnişi döneminde, dönemin İçişleri Bakanı Abdülkadir Aksu'nun tertiplemediği her kritik toplantıda, "Aile Bakanı" olmanın ötesinde sorumlulukla yer almış, Mengen'e kurulan barikata tuğla taşıyan sınıf düşmanlarının başında gelmiştir.

"Flört fahişeliktir": Bir zihniyetin dışavurumu!

Cemil Çiçek'le ilgili ilk akla gelen, bir "vecize"ye dönüşmüş olan "flört fahişeliktir" sözüdür. Çiçek, aileden sorumlu bakan sıfatıyla kurduğu bu cümle ile ilgili bir-iki restorasyon denemesinde bulunmakla birlikte özünü hiçbir zaman reddetmemiş, "Türksek, Türk gibi yaşayacağız" diyebilmiştir.

Cemil Çiçek'in '90'lı yıllarda kurduğu bu cümlelerin devamı 2000'lerde yasal düzenleme olarak gelmiş, TCK ile kadına yönelik şiddet, tecavüz vb. bir dizi saldırının zemini güçlendirilmiştir. "Aile mahremiyetine karışılmaz" gerekçesi ile evlilik içi tecavüz suç olmaktan çıkarılmıştır. Nitekim, 2007 25 Kasım'ında, eşini öldüren bir adama; "karısının cinsel ilişkiye girmek istememesi" üzerinden ceza indirimi uygulanabilmiştir!

Çetelerin, derin devletin hamisi bir Adalet Bakanı!

Cemil Çiçek Adalet Bakanlığı sıfatının kendisine verdiği yetkiye dayanarak, 4 Haziran 2005 günü, öğretmen Cengiz Aksakal'ı işkence ile katleden polislerin yeniden yargılanmasını sağlamak amacıyla yazılı emirle Yargıtay'a başvurmuştur. Eğer Yargıtay bu emri kabul etmiş olsaydı, dava uzayacak ve Aksakal'ın katilleri ceza zamanaşımıyla kurtulabileceklerdi. Ancak çok özel şartlarda

kullanılabilen bu yetkisini Çiçek daha önce de kullanmıştı. Yargıtay'ın yine reddettiği emrin konusunu "Susurluk mahkumu emekli yarbay Korkut Eken" oluştuyordu.

Adalet Bakanı olduğu dönem boyunca toplumsal muhalefeti dizginlemek, cezaevlerinde "Hayata Dönüş" operasyonu ile atılmış adımları güçlendirmek, Emniyet Teşkilatı'nın açıklarını kapatmak vb. için ciddi bir mesai harcayan Çiçek, F tiplerindeki tredman uygulamalarının derinleşmesi çerçevesinde de bir dizi adım atarak, tek tip elbiseyi yeniden gündeme getirdi. Adalet Bakanlığı'nın son yıllarında ise imza attığı TMY, PSYK gibi devlet terörünü meşrulaştıran yasalar aracılığı ile icraatlarını bütünüledi. 5 ay boyunca mahkemeye çıkmayı beklerken girdiği bunalım sonucunda intihar ettiği söylenen Enver Arpalı'nın şüpheli ölümü üzerine "eğer kişi intihara karar verirse nevesimden, battaniyenin kenarındaki bölümden ip yapar" diyebilecek kadar soğukkanlı bir düzen adamı olan Çiçek, devletin suç üstü yakalandığı Şemdinli olayları karşısında ise "konuşulacak çok bir şey yok" minvalinde açıklamalar yaptı.

"Milleti arkadan hançerlemek..."ten Hrant Dink cinayetine...

28 Aralık '88'de sabotajları engellemek amacıyla yayınlanan bir yönetmelikte, sabotaj yapabilecekler arasında "memleket içindeki yerli yabancılar ve yabancı ırktan olanlar" sayılmış, yönetmelik gayrimüslimleri açıkça hedef göstermesi nedeniyle tepkiyle karşılanmıştır. O dönemde de siyaset sahnesinde olan Çiçek; "yarası olan gocunur" diyen bir demec vererek, yönetmelikteki ilgili bölümün gözünden kaçmadığını, bilerek imza koyduğunu ifade etmiştir.

Çiçek, 1988'de "sabotajcı" olarak itham altında bıraktığı gayrimüslimleri ve diğer azınlık grupları 2005'te "milleti arkadan hançerlemek" ile suçlayacaktır. Ermeni sorunu üzerine Boğaziçi'nde düzenlenmesi düşünülen bir konferansı, doğrudan üniversitenin yönetimini hedef göstererek bir saldırı kampanyasının merkezine oturtan Çiçek, bu etkinliği düzenleyenler ve katılımcıları için "milleti arkadan

hançerlemek" ifadesini kullanmıştır.

Çiçek 301. maddeden de Orhan Pamuk'u sorumlu tutmuş, 301 yargılamalarının Pamuk ve Dink üzerinden gündeme oturduğu günlerde bu iki ismi özel olarak hedef göstermiştir. Bu süreç Hrant Dink'in sokak ortasında katledilmesinin zeminini yaratmıştır.

Cemil Çiçek kimin taşeronluğunu yapıyor!?

Sermaye düzeninin kilit isimlerinden biri olan Cemil Çiçek, geçtiğimiz hafta Hak-İş'in 11. Olağan Genel Kurulu'nda söz alarak, "insan hakları diyenler, terörün taşeronluğunu yapmaktadır" cümlesini de içeren şovenist histerinin kusulduğu bir konuşma yaptı. Başta DTP olmak üzere İHD ve diğer tüm toplumsal muhalefet unsurlarını hedef alan konuşmada Çiçek, "kimin taşeronluğunu yaptığınızı biliyoruz" içeriğinde cümleler sarf etti...

Biz "insan hakkı" diyenlerin kimin taşeronluğunu yaptığını söyleyelim... İnsanlığın, eşitliğin, kardeşliğin, sınıfsız, sömürsüz ve savaşırsız bir dünyanın savunucuları, olsa olsa bu evrensel düşünce ve beklentinin taşeronluğunu yapıyor olabilirler! Ne güzel!

Peki Çiçek kimin taşeronluğunu yapıyor? Bütün üzerine sinmiş o çürüme kokusuna, ellerine bulaşmış kan lekelerine bakılırsa, o milyonlarca işçi-emekçi için açlık ve sefalet, halklar için ölüm ve gözyaşı anlamına gelen bu düzenin taşeronluğunu yapıyor! Türkiye'nin çeyrek yüzyılında ismi geçen bu siyasetçinin işçi ve emekçilere, devrimcilere, Kürt halkına dönük öfkесinin gerisinde de bu taşeron sıfatı yatmaktadır!

"Yaşasın halkların kardeşliği!"

Son dönemde yükseltelen ırkçı-şoven dalgaya karşı Kürt halkıyla dayanışmayı yükseltmek ve DTP'ye yönelik saldırıları kınamak amacıyla 28 Kasım günü Eskişehir'de ortak bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Açıklamada, egemen güçler tarafından Kürt halkına yönelik linç kampanyaları örgütlendiği, Kürt ve Türk halkları arasında düşmanlık tohumları ekilerek halkların birbirine düşman edilmeye çalışıldığı vurgulandı. DTP'ye açılan kapatma davasının da bu saldırganlığın bir ürünü olduğu belirtildi. Basın açıklamasının ardından TBMM İnsan Hakları Komisyonu'na saldırıları kınayan ve bu saldırılara karşı DTP ile dayanışma içerisinde olduğunu bildiren metinler gönderilmek üzere postaneye girildi. Metinlerin faks çekilmesinin ardından basın açıklaması sona erdi.

BDSP, ESP, ÖDP, ODAK, SDP, EHP, EMEP, İHD, DPG ve DGH'nin örgütlediği Eskişehir Gençlik Derneği'nin destek verdiği basın açıklamasına 40 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak/Eskişehir

AKP ve Gül Hak-İş Genel Kurulu’na katıldı...

Hain Hak-İş bürokratlarıyla sermaye uşakları kolkola!

Hak-İş’in 11. Olağan Genel Kurulu 24-25 Kasım tarihlerinde Ankara DSİ Konferans Salonu’nda gerçekleşti. Genel Kurul’a Abdullah Gül başta olmak üzere Tayyip Erdoğan’dan bakanlara, MHP, CHP ve DSP gibi düzen partilerinin temsilcilerine kadar çeşitli düzen güçleri katıldılar.

Sermaye işbirlikçisi, hükümetin arka bahçesi Hak-İş’in kurulundan işçi sınıfının yararına bir sonuç çıkması beklenmiyordu. Sonuçta öyle de oldu. Gerici söylemlerin ayyuka çıktığı Genel Kurul’da konuşma yapan sermaye uşakları ise kurulu tam bir şova çevirdiler. Sözü alan emekçi düşmanları “emekçilerin yanında” olduklarından “emeğe verdikleri değere” kadar birçok konuda atıp tuttular.

Abdullah Gül yaptığı konuşmada “*Benim burada bulunuşum semboliktir. Yani sizlere destek vermek; çalışanların, emekçilerin yanında olduğumuzu ve sizlerin sorunlarınızın hepimizin sorunu olduğunu göstermek için buradayım*” derken, aslında bir bütün olarak sermaye cephesinin Hak-İş’e verdiği desteği sunmaktaydı. Ne de olsa bugüne kadar Hak-İş’in sermayeye sunduğu hizmetler hiç de azımsanmayak düzeydedir. Zaten Gül de sendikacılık hayatında Hak-İş’in “önemli yeri olduğu”nu belirtirken tam da bunu kastediyordu.

Benzer bir vurguyu Tayyip Erdoğan da yaptı. Erdoğan, “*Sendikaların hak arama mücadelesinde adeta öcü gibi görüldüğü bir dönemde Hak-İş bu büyük mücadelede işçi ve işveren ilişkilerine yeni bir boyut ve derinlik kazandırmıştır. Çalışanları doğrudan ilgilendiren konularda, toplumu ve ülkeyi doğrudan ilgilendiren konularda Hak-İş ile uyumlu bir şekilde çalışıyoruz*” derken benzer bir olguya işaret ediyordu.

Her ikisi de yaptıkları konuşmalarda, bir yandan işçi sınıfına ihanette sınır tanımayan Hak-İş’e methiyeler düzerken, diğer yandan da ne kadar derin bir “emek dostu” olduklarını vurguladılar. Söylemleriyle icraatları birbirine taban tabana zıt bu iki uşağın sözlerinin işçi sınıfı nezdinde hiçbir inandırıcılığı bulunmuyor. Zira kölelik yasasından özelleştirmelere, sosyal hakların gaspından antidemokratik yasa ve uygulamalara kadar birçok saldırının altına imza atan, sermayenin çıkarı için canla başla çalışan, emperyalizme hizmette kusur etmeyen hükümetin pratiği ortadadır.

Kurulda “emek mücadelesi”, “yoksulluk”, “alinteri” nedir çok iyi bildiğini iddia eden Erdoğan, “asgari ücret, kamu işçilerinin ücretleri, emekli ve özürlü aylıkları” gibi ücretlerdeki iyileşmelere dikkat çekerek yalanda ve arsızlıkta sınır tanımadığını göstermiş oldu. Erdoğan, yalanlarına ve icraatlarına tepki göstermek bir yana tüm söylediklerine alkış tutan sınıf hainlerinden aldığı destekle konuşması boyunca yalan üstüne yalan söylemeye devam etti.

Ancak işçi sınıfı ve emekçilerin hafızasına kazınan bu şov olmayacak. Zira her geçen gün daha beter koşullarda yaşama savaşı veren emekçiler daha dün emperyalistlere pazar açmak için çöktürülen tarıma destek istediği için Unakıtan’ın “gözünü toprak doyursun”, Tayyip’in ise “anani da al git” dediği üretici köylüyü, “oğlum işsiz” diye haykırdığı için “senin oğlun da işsiz kalsın” diye azarladığı

emekçi babayı unutmadı. Çünkü işçi ve emekçiler Tayyip’in arsızca azarladığı sınıf kardeşleriyle aynı kaderi ve sonu paylaşıyorlar.

Milyonlarca işçi asgari ücret adı altında 497 milyonla azami sömürüye mahkum edilirken 7 milyar maaş alan Tayyip’in utanmadan “bana verilen maaş çok düşük, yetmiyor” demesi, işçi ve emekçilerin ürettiği değerleri emperyalistlere ve işbirlikçilerine özelleştirme adı altında peşkeş çekerken “Türkiye’yi pazarlıyorum. Bizim için verilecek para önemlidir. Herşeyi pazarlar satarız, parayı veren düdüğü çalar” demesi unutulmadı. Çünkü giderek yoksulluğu ve sefaleti artan işçi ve emekçilerin öfkesi her geçen gün büyüyor. Çünkü sermaye hükümetinin emperyalist ve işbirlikçilerine pazarladığı kamu kurum ve kuruluşlarının karşılığı binlerce işsiz yanı sıra sigortasız, sendikasız, düşük ücretle, kölelik koşullarında çalışan milyonlar olmuştur.

Hak-İş Genel Başkanı Salim Uslu ise yaptığı konuşmada sermayenin kendisine verdiği bu desteği ve övgülü sözleri ne kadar hak ettiğini ispatladı. Uslu, yıllardır devletin sistemli bir şekilde imha ve inkar ettiği Kürt halkının mücadelesini “şiddet ve terör” olarak tanımladı. Türkiye’nin AB emperyalizmiyle bütünleşme süreci olan AB’ye verdikleri desteği tekrarladı. Dış politikada Türkiye’nin “daha aktif” bir politika izlemesi gerektiğini ifade ederek emperyalizme taşeronluğa soyunan işbirlikçilerini kutsadı. İşçi sınıfına kölelik koşullarını dayatan iş kanununu “bir nevi reform nitelikli yasa” olarak tanımlarken TUSİAD ve TİSK patronlarının sermaye lehine değişsin diye bas bas bağırduğu bir süreçte “esneklik ve güvence” üzerinden kanunun revize edilmesini talep etti. Sermaye hükümetinin sosyal hakların gaspı anlamına gelen “tek çatı” projesini olumladı. Sosyal güvenlik “reformu”nun kamu personel “reformu” gerçekleştirilmeden düzenlenmeyeceğini ifade ederek işçi ve emekçilerin iş güvencesini ortadan kaldırmaya hazırlanan hükümete destek sundu. Ekonomik Sosyal Konsey (ESK), Üçlü Danışma Kurulu gibi sermaye ve hükümet temsilcileriyle sendika bürokratlarının işbirliği yaptığı, uzlaşmaz sınıf çelişkilerinin “sosyal diyalog” ile çözüldüğü yapılanmaların sürekliliğinin sağlanarak işlevli hale getirilmesi gerektiğini savundu. Anayasa tartışmalarında Kıbrıs sorunu kadar birçok konuda gerici söylemler kullandı vb.

Tüm ifade edilenler Genel Kurul Sonuç Bildirgesi’ne de yansdı. Ancak kurulda Uslu’nun dile getirdiği konulardan en fazla dikkat çeken “sosyal diyalog”, “sosyal model” ve “endüstriyel demokrasi” vb. kavramlar üzerine ifade ettikleri oldu. Kuşkusuz bu söylemlerde yeni bir şey bulunmuyor. Ancak Uslu’nun ifade ettikleri Hak-İş’in sınıfa ihanette, sermayeyle işbirliğinde daha fazla adım atacağını gösteriyor.

Uslu, “*Biz; çalışma hayatının her alanında yeni modeller ve yeni politikalar üretme çabasında olduk.*

Sosyal model, sosyal diyalog, sosyal sorumluluk, üretim, verimlilik, rekabet, örgütlülük, endüstriyel demokrasi gibi kavramları ön yargılardan uzak, içselleştirerek ve içini doldurarak kullanmaya özen

gösterdik.

Çatışma yerine uzlaşmayı, uzlaşmanın temel kriteri olarak da barış ve adaleti önceledik.

Karşılıklı yerine sosyal ortaklığı cesaretle savunduk” diyerek, sanayide yönetim gücünün paylaşılması gerektiğini bir kez daha vurguladı.

Uslu’nun “endüstriyel demokrasi” adı altında ileri sürdüğü sanayide yönetim gücünün paylaşılması modeli Genel Kurul Sonuç Bildirgesi’nin 16. maddesine “Özelleştirmede yeni yaklaşım ve modellere ihtiyaç vardır” başlığı altında şu şekilde yansıdı:

“Hak-İş piyasa ekonomisi ve serbest girişimini ilke olarak kabul etmektedir. Devletin ekonomik işleyişten dengeli olarak çekilmesi, rantabl olarak işletilemeyen kamu iktisadi kuruluşlarının sosyal kaygı ve riskler giderilerek, özel kesime devredilmesi ve ekonomiye kazandırılması reel özelleştirme politikalarının temel amacıdır.

Hak-İş gelinen noktada, özelleştirme uygulamalarının Kamu İktisadi Teşekküllerinin (KİT) özelleştirilmesinin çok ötesine geçerek, başta belediyeçilik hizmetleri olmak üzere eğitim, sağlık ve hizmetler gibi birçok sektörün değişik seviyelerinde yaygınlaşarak devam ettiğine dikkat çeker. Hak-İş, kayıt dışını besleyen yanlış özelleştirmelerden ülke ekonomisinin geleceği bakımından kaçınılmasının önemine işaret eder...

Hak-İş, bu nedenle özelleştirmenin çalışanlar, sendikalar ve tüm toplum kesimleri ile görüşülerek ve daha da önemlisi şeffaf ve katılımcı hazırlıklar sonunda yapılması gereğine inanır. Konfederasyonumuzun bugüne kadar sunduğu ve uyguladığı başarılı özelleştirme uygulamaları vardır...

Hak-İş’in başta KARDEMİR ve İSDEMİR olmak üzere özgün modelleri dikkatle değerlendirilmeli, özelleştirme mağdurlarının özlük hakları, istihdam ihtiyacı göz önünde bulundurularak ve hakkaniyete uygun olarak yeni düzenlemeler yapılmalıdır...”

Görünen o ki Hak-İş hainleri Kardemir ve İsdemir örneğinde olduğu gibi özelleştirme peşkeşinden pay kapmak, sermaye işbirlikçisi konumdan sermaye sahibi olma konumuna geçmek yolunda hızlı adımlar atmaktadırlar.

Hak-İş’in Genel Kurulu’nda sermaye uşakları, düzen partilerinin temsilcileri, sınıf hainleri pervasızca konuşular. Kolkola girerek sınıfa yönelik saldırılarda büyük bir uyum ve işbirliği içinde çalışacaklarını bir kez daha ilan ettiler.

Düzen güçleri açısından sorunsuz geçen Genel Kurul’daki en temel eksiklik bu şer ittifakını bozacak tek güç olan işçilerin devrimci müdahalesiydi. Sermayeye ve uşaklarıyla kolkola girerek sınıfa ihanette sınır tanımayan bu hainlerden hesap sormak, onları tepesine çörekledikleri sendikalardan defetmek için bağımsız sınıf çıkarları temelinde biraraya gelmiş öncü ve bilinçli işçi sınıfına ihtiyaç var. Hem AKP hükümetine, hem uşaklık ettiği sermaye sınıfına karşı devrimci sınıf mücadelesinin geliştirilmesi, hem de sendikaların gerçek mücadele araçlarına dönüştürülebilmesi için bağımsız taban inisiyatifi geliştirilmelidir. Bir kez daha görev ve sorumluluk öncülere düşüyor.

Telekom grevi üzerine...

U. Taner

Bu yazı kaleme alındığı sırada, Türk Telekom grevinin geleceğini ilgilendiren Telekom patronu ile sendika arasındaki görüşmeler henüz başlamamıştı. Doğal olarak böyle bir görüşmenin bilgisinden yoksun olarak Telekom grevinden bahsetmek, grev üzerine değerlendirmelerde bulunmak oldukça zor. Fakat bu kapsamdaki bir grevi başarıya ulaştıracak koşullar hakkındaki ölçülerimizi Telekom grevine uyguladığımızda işimizin bir o kadar da kolay olabileceğini söylemek mümkün.

Ancak bu türden ölçülerle olayların anlık seyri konusunda kesin yargılara varılamayacağı da açık. Bunun böyle olduğunu öncelikle Telekom grevi göstermektedir. Öyle ki, Telekom grevinin başlaması sınıf hareketinin durumunu bilenler için de oldukça şaşırtıcı olmuştur. Zira sınıf hareketinde uzun zamandır bu ölçekteki işyerlerinde herhangi bir greve tanık olunmamıştı. Olunmadığı gibi, grev gibi silahların sendika bürokratlarının elinde nasıl bir oyuncığa dönüştürüldüğü ve artık ezberlenmiş ve inandırıcılığını yitirmiş orta oyunlarına konu edildiği iyi bilinmektedir. Sendika bürokratları, yasalar uyarınca grev kararı alıp son an'a kadar patron taleplerini kabul etmezse ya da dayatmalarından vazgeçmezse greve çıkacakları beyanında bulunup son dakikada da hep çark etmişlerdir. Bu nedenle Telekom sürecinde de bu aynı oyunun sahneleneceği düşünülerken Haber-İş bürokratlarının grev tehditlerine pek itibar edilmemişti. Ama Haber-İş bürokratlarının beklediği ve kurduğu da bundan farklı değildi. Hava-İş'in yaptığını yapar, patrona bir ölçüde geri adım attırır, sonra da TİS'i bitiririz havasındaydılar. Dolayısıyla Telekom grevinin başlamasına en çok şaşırانların başında da yasal olarak artık uygulamak zorunda oldukları grevi başlatan sendika yönetimi gelmiştir herhalde.

Aslında Haber-İş yönetimi kesinlikle sendikacılık defterlerinde yazmayan grev gibi bir silahı kullanmak zorunda bırakan koşulları, bugünden bakıldığında daha net bir şekilde tanımlamak mümkündür. Hemen söyleyelim ki, taban basıncı bu koşullar içerisinde değildir. Elbette, işçilerin beklentileri, bu çapta bir ihanet sözleşmesi karşısında sendika yönetimini hedef alacak bir öfkesi olacaktır, fakat, örgütsüzlüğü koşullarında bu tabanın sendika yönetimine grev yaptırtacak bir basınç yoğunluğu yoktur. Sendika yönetimi, tabana ihanet işinde son derece deneyimli ve örgütlüdür. Bu vasıflarına dayanarak, olası bir örgütsüz işçi tepkisini de kolaylıkla bastırabilecek durumdadır. Dolayısıyla sendika yönetimi olası taban korkusundan değil, başka nedenlerden dolayı grevi başlatmıştır. Bu nedenler ise daha çok sendika bürokrasisinin konumunu, alışkanlıklarını ve ayrıcalıklarını korumak kaygılarında ve sermayenin kendilerine dayattığı yeni koşullarda aranmalıdır.

Belirtmek gerekir ki, sendika bürokrasisinin korumak için direndiği konum ve ayrıcalıkları hiç de sadece kasalarına akan ve kullanmakta sınırsız bir keyfiyete sahip oldukları işçi aidatlarıyla sınırlı değildir. Elbette bu önemli bir etkidir. Fakat, sermayenin sendika bürokratlarından almak istediği daha fazlasıdır. Sermaye, sendika bürokrasisinin varlık koşulu olan geleneksel işbirliği mekanizmalarını ortadan kaldırmaya yönelmektedir. İşte Haber-İş bürokratlarını grevi uygulamak zorunda bırakan temel nedenlerin başında da bu gelmektedir. Burada, mevcut grevle birlikte geleneksel işbirliği mekanizmalarını ortadan kaldırma düşüncesinin sermaye açısından kendi ayağına kurşun sıkmakla eş anlamlı olduğu

iddia edilebilir. Fakat, dikkat edilsin, sermayenin vazgeçmek istediği işbirlikçi sendikacılık değildir, *geleneksel* işbirliği mekanizmalarıdır.

Geleneksel işbirliği mekanizmaları, devletin ekonomide kapitalistler adına işletmecilik yaptığı ve işçi hareketinin güçlü olduğu bir dönemde sendika bürokrasisine bölüşümde olduğu kadar işletmelerin yönetiminde de belli bir söz hakkının tanındığı mekanizmalardır. Bu süreçte, devlet aynı zamanda sınıf mücadelesini bastırmak uğruna göreceli olarak işçilere önemli haklar tanımak ve ücretlerinde artışlar sağlamak durumunda idi. Ancak bilindiği üzere neoliberal saldırganlık döneminin açılması bu mekanizmaların sonunu getirdi. Sermaye, sendika bürokratlarının sendika kaynakları üzerindeki keyfiyetine dokunmazken, işçilerin mevcut tüm kazanımlarını ortadan kaldıran ve her bakımdan bir esnekliği-sömürme keyfiyetini işçi sınıfına dayatan bir yönelime girdi. Nitekim devletin etkinliği dışındaki işyerlerinde hemen hemen bu düzen egemen hale getirildi. Devletin elindeki işletmeler ise, bu düzenin eline teslim edilmek üzere özelleştirme kapsamına alındılar.

Özelleştirme, geleneksel işbirliği mekanizmalarıyla birlikte işçi haklarının gaspedilmesi anlamına gelmektedir. Lafı uzatmadan belirtmek gerekir ki, Haber-İş bürokratlarını grev kararını uygulamak zorunda bırakan da işte bu işbirliği mekanizmalarının kaldırılmasıyla ellerinden giden ayrıcalıklarının ortadan kalkmasına yöneliktir. Öyle ki, grevle ilgili açıklamalarında Haber-İş Genel Başkanı Ali Akcan'ın, özellikle özelleştirmenin ardından yeni Telekom yönetiminin kendileriyle ilişki kurmaktan kaçındığını belirtmesi boşuna değildir. Haber-İş yönetimi gibi MHP çizgisinde bulunan ve daha önce aynı zamanda patron konumundaki devletle kendisini özdeşleştiren sendika bürokratları için bu tür mekanizmaların ne denli önemli ve değerli olduğu açıktır. Artık kendilerini bir parçası gördükleri “devlet babaları” yoktur, kendilerini tanımayan ve tümüyle orman kanunlarının egemen olduğu ve işine karışan bir sendikanın varlığından nefret eden (hem de “Türk” olmayan) bir patronları vardır. Açıktır ki, kendilerinin tümüyle yok sayılması üzerine kurulu olan ve bir yerden sonra ise sendikanın tümüyle tasfiye olmasıyla, demek oluyor ki bindikleri dalın kesilmesiyle sonuçlanacak olan bir düzenle yüzyüze kalmışlardır. İşte ihanetçi kimlikleri tescilli Haber-İş ağalarına grev yaptırtan en önemli gerçek budur. Bu grev kendileri adına bir varlık-yokluk sorunudur. Sermaye tarafından tanınma, bir işbirliği mekanizması içerisinde muhatap alınma sorunudur.

Öyle ki, Haber-İş Genel Başkanı Ali Akcan, Türk Telekom Müdürü'nün işçilere gönderdiği mektuba yanıt verdiği yazısında bu gerçeği özlü biçimde dile getirmektedir. Yazının bütününe sinmiş olan aşağıdaki düşünceler bu bakımdan açıklayıcıdır:

“Sendika olarak özelleştirme sonrası Türk Telekom'un ve piyasanın durumunu çok yakından takip ediyor ve bütün gelişmeleri değerlendirerek ona göre politikalar belirliyoruz. Türk Telekom'un verimliliği ve kârlılığı ortadadır. Bunun artarak devam etmesi için elimizden gelen her türlü katkıyı da koymaya hazırız. Dolayısı ile şirketin piyasadaki şartların seyrine göre mali durumunda bir olumsuzlukla karşılaşma ihtimalinde ücretlerimize herhangi bir artış yapılmadan bile çalışmaya devam edebileceğimiz, hatta Türk Telekom'un üyelerimizin mali fedakarlığına ihtiyaç duyulması halinde bunu da

seve seve yapabileceğimiz Türk Telekom yönetimi ile paylaşılmıştır. Böyle bir teklifi bile yapabilen bir sendikal anlayışı sorumsuzlukla itham etmek, oluşan güvensizlik ortamını derinleştirmekten başka bir anlam taşımamaktadır. (...) şirkette çalışan 25.542 çalışanın temsilcisi olan bir sendika olarak işyerimizi daha verimli ve kârlı bir işletme halinde tutmak için gösterilen çabalar Türk Telekom yeni yönetimi ile paylaşılmak istenmesine rağmen ne özelleştirme aşamasında ne de ondan sonraki yaklaşık bir yıllık bir zaman içinde Sendikamız ile bir temasa geçilmemiştir. Bu yaklaşımları bile sendikaya karşı olan tavırlarının bir ifadesidir. Bütün bunlara rağmen, haklı sebebimiz olan Türk Telekom'un yeni dönemde rekabetçi yapısını koruyup geliştirmesi için yapılabilecekler TT yönetimi ile paylaşılmaya çalışılmıştır.”

Sonuçta bu tür kaygılar ve düşüncelerle hareket eden bir sendika yönetiminin her ne kadar başlatılmasına aracılık etse de bu çapta bir grevi başarıya ulaştırması mümkün değildir. Bu ağaların hedefi öncelikle sendikal ayrıcalıklarını korumak olduğu ölçüde bunun güvencelerini aldıkları koşullarda grevin sonunu getirmekten kaçınmayacaklardır. Bundan dolayı da bugünlerde gerçekleşecek olan Bakan-Türk Telekom ve sendika yönetimi arasındaki görüşmenin büyük ölçüde satış sözleşmesiyle noktalanacağını söylemek mümkündür. Bu noktadan sonra Telekom grevinin sürmesinde yegane belirleyici olacak olan dinamik, grevin başlamasının ardından canlanan ve büyük ölçüde işyerlerinde inisiyatif kullanan ileri işçilerin örgütleyiciliğinde yükseltilecek olan taban basıncı olacaktır. Ancak şu anda bu tür bir taban basıncının örgütlenebileceğini beklemek pek mümkün ve gerçekçi görünmemektedir.

Diğer taraftan belirtmek gerekir ki, Telekom grevi satışla sonuçlansa bile işçi sınıfı açısından birçok moral kazanım sağlamış, önemli “hatırlatmalarda” bulunmuş bir grev olarak işçi sınıfı tarihine yazılacaktır. Bu noktada üzerinde önemle durulması gereken sonuç, işçi sınıfının ileri bölüklerinin işbirlikçi sendikacılık bayrağı altından çıkıp sınıf sendikacılığı bayrağını yükseltecek bir inisiyatif göstermelerinin artık acil bir ihtiyaç olduğu gerçeğidir. “Sınıfa karşı sınıf” çizgisi rehber alınmadan, bir çalışanlar yığını olmaktan çıkıp bir sınıf gibi hareket edilmeden sermayeye karşı hak alıcı bir mücadele süreci örgütlemek ve başarıya ulaşmak mümkün değildir.

Telekom işçileriyle dayanışma eylemlerinden...

“Direnen Telekom işçisi kazanacak!”

Telekom işçileri OSİM-DER’deydi...

Geçtiğimiz hafta OSİM-DER’de Telekom işçilerinin katılımı ile bir toplantı gerçekleştirildi. Ümraniye Telekom Müdürlüğü işyeri temsilcilerinden Bekir Yıldız, Rahmi Taş ve İçerenköy santralinden bir Telekom işçisinin katıldığı toplantıda, kararlılıkla devam eden Telekom grevi bizzat grevci işçiler tarafından Ümraniye’deki sınıf kardeşlerine anlatıldı.

Toplantı, OSİM-DER Başkanı’nın açılış konuşmasıyla başladı. Konuşmada, 26 bin Telekom işçisinin 40 gündür grevde oldukları, böylesi bir grevin Türkiye işçi sınıfının mücadele tarihi açısından önemli bir eylem olduğu, herkesin bunun bilincinde olarak Telekom grevinin başarıyla sonuçlanması için seferber olması gerektiği vurgulandı.

Telekom işçileri yaptıkları konuşmalarda, “eşit işe eşit ücret” istedikleri, esnek üretime karşı çıktıkları ve sendikal örgütlülüklerine sahip çıktıkları için greve çıktıklarını söylediler. Grevin başladığı günden itibaren devletin örgütlü bir şekilde gerçekleştirdiği saldırıları anlattılar. Burjuva basın eliyle gerçekleştirilen anti-propagandaya değinerek, “*Bu grevde anladık ki ülkemizde adalet, yasa, hukuk yokmuş. Mevcut olan yasalar da patronlara hizmet ediyor*” dediler.

Ardından sıra sorulara geldi. Grevin başarıya ulaşabilmesi için Telekom işçilerine ve sınıfın diğer bölüklerine düşen görevlerin tartışıldığı bu bölümde, Telekom işçilerinin daha güçlü bir şekilde alanlara çıkmasının gerekliliğine ve sınıf dayanışmasının önemine vurgu yapıldı. Sendika bürokrasisinin ihanetçi tutumları da tartışılarak, tabandan gelişecek örgütlü bir mücadelenin sendika bürokratlarının ihanetini engelleyebileceğine işaret edildi. Telekom işçilerinin bir kez daha örgütlülüğün önemine yaptıkları vurgu ile toplantı sona erdi. Toplantıya 25 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak/Ümraniye

Adana BDSP’den dayanışma ziyareti!

25 Kasım günü **Adana Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu** olarak Yeşilevler Mahallesi’nde bulunan Seyhan Telekom Şube Müdürlüğü’nde grevlerini sürdüren işçileri ziyaret ettik.

Ziyaretimiz sırasında işçilerle grevin gidişatı ve bu süreçte yapılması gerekenler üzerine konuştuk. Patronun teklifini daha önceki önerilerinin de altına düşürmesine ilişkin tepkilerini dile getiren işçiler, Telekom patronunun çıkarları doğrultusunda davranan medyanın sansürcü tutumundan duydukları rahatsızlığı dile getirdiler. Gelişen süreçle birlikte direnişlerinin kendilerini aştığını, Türkiye işçi sınıfı ve kendilerinden sonra gelecek kuşaklar adına direndiklerini, zafere kadar direnişe devam edeceklerini söylediler.

Adana Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu olarak, bizler de işçi sınıfı ve emekçilerin sermaye iktidarına karşı yürüttüğü mücadelenin bir parçası olduğumuzu, her koşulda kendileriyle dayanışma içerisinde olacağımızı ifade ederek gazetemizin son sayısını grevci işçilere verdik.

BDSP/Adana

Topkapı işçilerinden destek ziyareti

Topkapı’da İşçi Derneği olarak geçtiğimiz hafta

Telekom grevcilerini ziyaret ettik.

Grevi desteklemek kapsamında daha önce bir afiş çalışması yürütmüştük. Topkapı işçilerini grevle dayanışmaya çağıran afişlerimizi çeşitli noktalara asmıştık.

Ardından grev ziyaretini planladık. Akşam iş çıkışı topladığımız güçlerle ziyaretimizi gerçekleştirdik. Ziyarete matbaa, metal, gıda, cam ve plastik işkollarından işçi arkadaşlarımız katıldı.

Grev yerinde “Telekom işçisi yalnız değildir!” sloganıyla grevcileri selamladık. Onlar da bizi alkışlarıyla karşıladılar.

Telekom temsilcisi süreci anlatan bir konuşma yaptı. Kararlı olduklarını ve morallerinin yüksek olduğunu vurguladı. Ardından bizler de İşçi Derneği adına bir konuşma yaparak çalışmamızı anlattık, Telekom grevcileriyle birlikte olduğumuzu, elimizden geldiğince her konuda dayanışma içerisinde olacağımızı bildirdik.

Yaklaşık bir saat süren ziyaretimizde sıcak bir sohbet yürüttük, derneğimizi anlattık ve bölgede birlikte yapılabilecek çalışmalar üzerinde durduk. Ziyaretimizi “Telekom işçisi yalnız değildir!” sloganını atarak sona erdirdik.

Topkapı İşçileri

Telekom işçileriyle dayanışmaya!

Çiğli’de Telekom işçileriyle dayanışma amacıyla biraraya gelerek, “Telekom İşçileriyle Dayanışma Platformu” oluşturan İşçi Kültür Sanat Evi, İşçi Gazetesi, Tekstil-Sen, ÖDP, EMEP, DTP, ÇEKEV, Eğitim-Sen 2 No’lu Şb, Tüm Bel-Sen, Alevi-Der, Pir Sultan Abdal Derneği ve Malatyalılar Derneği tarafından 24 Kasım günü bir eylem gerçekleştirildi.

Telekom işçilerinin de katıldığı eylemde okunan basın metninde, Telekom patronunun saldırılarının sermayenin bütünlüklü saldırılarının bir parçası olduğu vurgulandı. Telekom işçilerinin tutuklanmalarına değinilerek, “Tutuklanan Telekom işçileri serbest bırakılsın!” talebi yükseltildi. Grevle dayanışmayı büyütme çağrısı yapıldı.

Açıklamanın ardından Çiğli Telekom’a doğru yürüyüşe geçildi. Yürüyüş boyunca sloganlar coşkulu bir şekilde atıldı. Çevredeki halkın tepkisi oldukça olumluydu ve yürüyüşe katılanlar oldu. Telekom önünde Çiğli Telekom İşyeri Baştemsilcisi Cengiz Karlık bir açıklama yaptı. Kurumlar adına da kısa bir açıklama yapıldı. Eyleme yaklaşık 200 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak/İzmir

Yapı Yol- Sen’den Telekom ziyareti!

Otoyol, köprü ve Ulaştırma Bakanlığı’na bağlı birimlerde geçtiğimiz dönemde birçok eylem gerçekleştiren KESK’e bağlı Yapı Yol-Sen İstanbul Şubesi üye ve yöneticileri 24 Kasım günü Telekom Acıbadem İl Müdürlüğü’ne destek ziyareti gerçekleştirdi. Grevlerinin 40. gününe giren Telekom işçileri, alkış ve sloganlarla gelen Yapı Yol Sen’lileri

karşıladılar.

Ziyarete konuşan Yapı Yol-Sen’in yeni şube başkanı Çetin Dinçer, Telekom greviyle dayanışma içinde olduklarını ve olacaklarını söyledi. Grevin ilerleyen günlerinde daha kitlesel bir ziyaret düzenleyeceklerini ifade ederek, Telekom işçilerinin kazanımının Türkiye işçi sınıfının kazanımı olacağını altını çizdi.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Emekli-Sen’den Telekom ziyareti!

DİSK’e bağlı Tüm Emekliler Sendikası üyeleri kapatma davalarına ilişkin 22 Kasım günü Şişli AKP’ye yaptıkları yürüyüşün ardından grevlerinin 38. gününde olan Telekom işçilerine destek ziyareti gerçekleştirdiler. Gayrettepe Telekom Müdürlüğü’ne “DİSK/Emekli-Sen kapatılmaz!” pankartı ve coşkulu sloganlarla gelen Emekli-Sen üyeleri, Telekom işçileri tarafından alkış ve sloganlarla karşılandılar.

İlk olarak Gayrettepe Telekom İşyeri Baştemsilcisi Yener Ünal konuşma yaptı. Ardından Emekli-Sen Kadıköy Şube Başkanı Mahinur Şahbaz söz aldı ve grevi selamladı.

Emekli-Sen Beyoğlu Şube Üyesi Ramazan Gecener de ziyarette okuduğu direniş ve kavga şairleriyle alkış aldı. Ziyaret grev çadırında yapılan sohbetlerle devam etti.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Sivas’ta Telekom ziyareti!

Gençlik güçleri olarak, 27 Kasım günü grevdeki Telekom işçilerini ziyaret ederek Telekom Sivas Şubesi önünde bir basın açıklaması gerçekleştirdik. Eylemde, Telekom işçilerine yönelik saldırılar, gözaltılar ve tutuklamalar olduğu, ama baskı ve terörün Telekom işçilerini yıldırmadığı ve gençliğin her zaman direnen emekçilerin yanında olduğunu vurgulandı.

DGH, Ekim Gençliği, Gençlik Federasyonu, SGD, TKP, YDG ve YÖGEH’in birlikte örgütlediği eyleme 50 kişi katıldı. Ekim Gençliği olarak eyleme “Yaşasın işçilerin birliği halkların kardeşliği!”, “Yaşasın sınıf dayanışması!”, “Direnen Telekom işçisi kazanacak!” dövizleriyle katıldık.

Sivas Ekim Gençliği

Sanatçı ve yazarlardan Telekom ziyareti

Pen Yazarlar Birliği, Karanlığa Karşı Sanat Cephesi, Yurtsever İşçi Birliği, Nazım Hikmet Kültür Merkezi'ne bağlı sanatçı ve yazarlar 44. gününde Telekom işçilerini ziyaret ederek greve destek verdi. Türk Telekom Avrupa Yakası Gayrettepe Müdürlüğü'ne gelen sanatçı ve yazarlar adına konuşan Orhan Aydın, Telekom işçisinin onurlu mücadelesine destek verdiklerini belirterek, *“Bugün hükümet, sendika temsilcileri ve işveren arasında kapalı kapılar ardında görüşme yapılacak. Biz buradan ilan ediyoruz ki, görüşme toplumun tüm kesimleri tarafından izlenebilir, çünkü işçilerin haklı mücadeleleri masa başında satılabilir”* dedi. Sanatçı Nejat Yavaşoğulları ise, Türkiye’de sınıflar arası uçurumun gittikçe büyüdüğünü ifade ederek, *“Telekom işçisinin grevi tüm emekçi kesimin mücadelesidir”* dedi.

Kızıl Bayrak/İstanbul

ÇÜ öğrencilerinden Telekom işçisine destek!

Telekom işçilerinin grevinin 44. gününde DİSK, KESK, TMMOB ve TTB’nin örgütlediği eyleme, ÇÜ öğrencileri olarak katılarak direnen Telekom işçilerinin yanında olduğumuzu haykırdık. DGH, DPG, DK, DÖB, Ekim Gençliği ve SGD tarafından okulda Telekom grevine ilişkin propaganda çalışması yürütülerek, Telekom işçileri ile dayanışma eylemine kitlesel bir katılım sağlanması kararlaştırıldı.

27 Kasım günü okulda, “Telekom işçisi yalnız değildir!”, “Direnen Telekom işçisi kazanacak” şiarlı afiş ve çağrı bildirilerini kullandık. 28 Kasım günü ise İnönü Parkı’nda toplanarak sendikaların açtığı pankartın arkasında “Telekom işçisi yalnız değildir!/ÇÜ Öğrencileri” şiarlı pankartımızı açtık ve SSGSS ile ilgili gerçekleştirilen basın açıklamasına destek verdik ve ardından kortejler oluşturarak Telekom İl Müdürlüğü önünde bulunan direnişçi işçileri ziyaret ettik. Yol boyunca atılan ortak sloganlarla birlikte Çakmak Caddesi üzerinde bulunan dershanelerin önüne geldiğimizde “YÖK, polis, medya; bu abluka dağıtılacak!” sloganımızı gür bir şekilde haykırdık. Telekom önünde işçilerle birlikte atılan ortak sloganlar ve yapılan açıklamanın ardından eylem sona erdi.

Adana Ekim Gençliği

Adana’da coşkulu Telekom ziyareti

28 Kasım günü DİSK, KESK, TMMOB ve TTB’nin örgütlediği ve birçok kurumun katıldığı bir eylemle, Telekom İl Müdürlüğü’nde işçiler ziyaret edildi. İnönü Parkı’nda toplanarak “SSGSS Yasası’na hayır!”, “Telekom işçisi yalnız değildir!”, “Yaşasın sınıf dayanışması!/DİSK, KESK, TMMOB, ATO” pankartı açan kitle, burada coşkulu sloganlarını haykırmaya başladı.

Son dönemde gündemde olan ve hastanelerin ticarethaneye dönüştürülmesi, çalışanların sözleşmeli köle haline getirilmesi anlamına gelen SSGSS ve Kamu Hastaneleri Birlikleri Kanunu Tasarısı’nın meclis alt komisyonunda görüşülecek olması nedeniyle bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Açıklamada 5510 sayılı Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası Kanunu teşhir edildi ve bu saldırının mahiyeti anlatıldı. Basın metninde 5510 sayılı yasanın bütünüyle yürürlükten kaldırılması ve toplumun tümünün olurunun alındığı yeni bir düzenleme yapılması gerektiği belirtildi. Basın açıklaması sırasında “Parasız eğitim, parasız sağlık!”, “İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!”, “AKP sağlığa zararlıdır” sloganları atıldı.

Basın açıklamasının ardından kitle ortak pankartın arkasında kortejler oluşturarak Telekom İl Müdürlüğü önüne doğru yürüyüşe geçti. Çakmak Caddesi ve

Bankalar Caddesi’nden yolun bir bölümünü trafiğe kapatarak, coşkulu sloganlarla grev yerine gelen emekçiler, burada onları bekleyen Telekom işçilerinin “Yaşasın sınıf dayanışması!”, “İşçi-memur elele genel greve!”, “Direne direne kazanacağız!” sloganlarıyla karşılandılar. Yaklaşık 200 emekçinin katıldığı eylem yine aynı coşkuyla atılan sloganların ardından sona erdi.

Kızıl Bayrak/Adana

Telekom greviyle dayanışma!

Ümraniye’de BDSF, OSİM-DER, Alinteri, DHP ve Halkevi tarafından Telekom işçilerine ortak bir ziyaret gerçekleştirildi. Ümraniye Telekom Başmüdürlüğü’ndeki grev çadırına yapılan ziyarette Telekom işçilerinin kararlı duruşu ve sınıf dayanışmasının önemi vurgulandı. Telekom işçileri, bu grevin kendilerine çok şey öğrettiğini, tüm farklılıklarına karşın ortak bir mücadele yürüttüklerini

ifade ettiler. Sermaye düzeninin tüm kurumlarıyla yürüttüğü saldırgan tutum kınandı ve grevin kazanımla sonuçlanması için yapılabilecekler tartışıldı. Aynı zamanda Telekom işçilerinin grevle birlikte bir bilinç sıçraması yaşadıkları, dostu-düşmanı daha rahat tanıdıkları ifade edildi. Telekom işçileri ayrıca bundan sonra tüm grev ve direnişlerde direnen sınıf kardeşlerinin yanında olacaklarını vurguladılar. Daha önce buna yeterince önem vermedikleri için sıranın kendilerine geldiğini, ancak bundan sonra sınıf kardeşleri ile her yerde omuz omuza olacaklarını ifade ettiler.

Kurumlar adına yapılan konuşmalarda ise, Telekom grevinin ülke işçi sınıfı için taşıdığı önem ve bu çerçevede sınıf dayanışmasının güçlendirilmesi gerekliliği ifade edildi. Ziyaret sırasında Telekom grev sürecinden sınıf mücadelesinin genel tablosuna kadar birçok nokta tartışıldı.

Kızıl Bayrak/Ümraniye

Yeni bir dünya, yeni bir kültür için!..

Kartal İşçi Kültür Evi Açılıyor!

Emekçilerin kendi geleceklerini yaratma ve yüzyıllık kazanımlarını koruma mücadelesinde yeni bir mevzi açılıyor...

Halkları ve emekçi sınıfları köleleştirmenin bir yolu baskı ve şiddetse, diğer yolu onları bireyciliğe itmek ve yalnızlaştırmaktır. Mücadele geçmişlerini unutturmak, gelecek umutlarını ve beklentilerini yok etmektir. İşte egemen sınıfların ve onların iktidarlarının 24 saat yalan yayan, çürümüşlüğü ve yozlaşmanın reklamını yapan gazete ve dergileri bu yüzden vardır. Çalışan sınıflar iş saatlerinde sömürü ve kişiliksizleştirme saldırıları ile karşı karşıya kalırken, akşamları yorgun argın döndükleri evlerinde de televizyon başında uyuşturulmaya mahkum edilmek isteniyor.

Sermaye sınıfı iktidarını sürdürmek için cehalete ve yozlaşmaya ihtiyaç duyuyor. Bunun için “eğlence” adı altında düzeysizliği ve düşkünleşmeyi, “bilgi ve haber” adı altında yalan ve magazini, “spor” adı altında düşmanlaştırmayı ve bölmeyi kendilerine iş sayıyorlar. Tek amaçları, emekçi sınıfların ve onların gençliğinin başka bir gelecek ve dünyaya dair umutlarını yok etmek, alınterimizin sonuna dek sömürüldüğü bugünden farklı bir geleceğin olamayacağına bizleri inandırmak. Gemisini kurtaran kaptanların ve kendi bacağından asılan koyunların dünyasında, bencilleşmemizi ve ortak sınıf dayanışmamızı unutmamızı istiyorlar...

Kartallı işçiler, emekçiler, kadınlar, gençler!

Sermaye sınıfının ve onların hizmetkârı hükümetlerinin bizlere işsizlik, yoksulluk ve yozlaşmadan, gençliğe uyusturucu ve umutsuzluktan, kadınlara dört duvar arasına sıkışmış bir yaşamdan başka vereceği hiçbir şey yok. Bizleri, insanlığın yüzlerce yılda ürettiği bilgi ve kültür zenginliğinden mahrum etmek onların sınıfsal çıkarınadır. Oysa dünya ve Türkiye işçi sınıfının, emek tarihinin şanlı bir geçmişi vardır. Onların içten içe çürüten düzenleri dışında, insanlığın topyekûn bir kurtuluş umudunun ürünü bir mücadele tarihidir bu aynı zamanda. İşçi sınıfının ve emekçilerin, kapitalistlerden farklı bir kültürü ve değerleri vardır. **Kartal İşçi Kültürevi**, işte unutturulmak istenen bu kültürün ve tarihin mirasçısıdır. **Nazım Hikmet’in, Orhan Kemal’in, Yılmaz Güney’in** yetiştirdiği bu topraklarda bizler, egemenlerin surlarını sağlamlaştırmaktan başka bir işe yaramayan bu yozluğa mahkum değiliz.

Kartal İşçi Kültürevi’nde Kartallı işçiler, emekçiler, gençler, kadınlar; insanlığın yüzlerce yılda yarattığı bu kültürü, sanatı, sporu ve dayanışma bilincini yeniden üretebilir, bilgiyi paylaşabilir, televizyon başında ve kahvehane dumanında tüketilen zamanı üretmeye ve paylaşmaya dönüştürebilir.

Kartal İşçi Kültürevi sizleri “bir ağaç gibi tek ve hür, bir orman gibi kardeşçe” bir yaşamı örmeye çağırıyor.

Başka bir dünya, başka bir kültür mümkün!

Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber hiçbirimiz!

Tersanelerde kurultay çalışmaları...

“Tersaneler cehennem, işçiler köle kalmayacak!”

Tersane İşçileri Birliği olarak, 9 Aralık tarihinde gerçekleştireceğimiz **2. Tersane İşçileri Kurultayı**’na çok yönlü, yoğun ve etkili bir faaliyetle hazırlanıyoruz. Belirlediğimiz hedeflere ve planlamalara uygun bir çalışmayı adım adım örgütlüyoruz. **2. Tersane İşçileri Kurultayı** ön hazırlık çalışması ve kurultayın ardından elde ettiğimiz kazanımlarla bizim için yeni bir dönemin başlayacağını söyleyebiliriz. Nitekim bugünden yarattığımız birikim ve kazandığımız deneyim bunu göstermektedir. Günlük bir çalışma programı üzerinden pratik faaliyetlerimiz kesintisiz bir şekilde sürüyor.

İşçi sağlığı ve iş güvenliği tedbirlerinin alınmasına ilişkin açtığımız imza stantları işçilerin yoğun ilgisine konu oluyor. **İçmeler Tren İstasyon’u** ve **Aydıntepe İstasyonu**’ndan sonra **Tuzla Gemi Tersanesi** önünde 2 gün boyunca stand açtık. İki gün boyunca ajitasyon konuşmaları eşliğinde seslendiğimiz tersane işçileri stanta olan ilgilerini hiç eksik etmediler. İki gün boyunca yüzlerce tersane işçisinden imza aldık. Birçoğuyla stant etrafında sohbet etme şansımız oldu. Kimi işçi arkadaşlar imza föylerinden isteyerek çalıştıkları tersanelerde imza toplayacaklarını söylediler. İki günün sonunda **Tuzla Gemi Tersanesi**’nin önünde açtığımız stantta **500** imza topladık. İmza stantının bir sonraki durağı **DEARSAN Tersanesi** önüydü. **1. İçmeler Köprüsü**’nden tersanelere akan binlerce işçi, **Dearsan Tersanesi** önüne geldiğinde imza stantı ve ajitasyon konuşmalarımızla karşılaştı. Burada da iki gün boyunca açtığımız stantta yüzlerce işçi arkadaşla yüzyüze gelerek hem imza aldık hem de kurultaya çağrı yaptık. Toplam imza sayısı 1500’e ulaştı.

Afişlerimiz tersaneleri, tersane işçilerinin oturduğu semtleri süslemeye devam ediyor. *“İş cinayetlerine karşı gücümüzü 2. Tersane İşçileri Kurultayı’nda birleştirelim!”* ile *“Sigortasız tek bir işçi kalmayacak!”* şiarlı afişlerimiz her yerde ilgi çekiyor. Tersane işçilerinin yoğun oturduğu bir semt olan **Ahmet Yesevi**’yi afişlerimizle donattık. Otobüs durakları civarı ile **Topuz Market** civarlarını afişleyerek işçi arkadaşları kurultaya çağırdık. Ardından E-5 üzerinde köprü altlarında parçalanmış afişlerimizin yerlerini yenileriyle bir kez daha donattık. **Aydınlıköy**’de de afişlerimiz duvarları süsledi. Ardından tersane işçilerinin oturduğu bir başka yer olan **Kartal İstasyon Caddesi**’ni afişlerimizle donattık.

Kurultaya ve kurultay komitelerinde örgütlenmeye çağıran bildirilerimizi işçi arkadaşlara ulaştırmaya devam ediyoruz.

Bildirilerimizi işçi akış güzergahlarının yanısıra, tek tek tersane önlerinde de dağıtmaya devam ediyoruz. Şu ana kadar **Tuzla Gemi, RMK** ve **Sedef** tersanelerinde dağıtım yaptık. Ajitasyon konuşmaları eşliğinde gerçekleşen dağıtımlarımız sürecektir. **İçmeler 1. Köprü** (Dearsan Tersanesi) önünde bin adet bildiri dağıttık. Bildiri alan kimi arkadaşlar kurultayla ilgili sorular sorarak bilgi almaya çalıştı. Kimileri bildiri isteyerek işyerinde arkadaşlarına dağıtacaklarını söylediler.

Kurultay çalışmalarımızın bir diğer ayağını da **Kurultay Hazırlık Komiteleri**’nin hedeflediği tersanelere dönük çalışması oluşturuyor.

Kurultay çalışmalarımızı komiteler esasına dayanan bir tarzda örgütleyerek ve havzadaki ileri-öncü işçileri de bu çalışmaların destekçisi ve örgütleyicisi bir biçimde komitelerde konumlandırarak ilerliyoruz. **22 Kasım** günü **“Kurultay çalışması ve hedeflerimiz”** başlığı altında **Tersane İşçileri Kurultayı Alt Komitesi** olarak 17 işçinin katıldığı bir toplantı örgütledik. Farklı tersanelerde çalışan işçilerle

örgütlediğimiz toplantıda çalıştığımız tersanelere yönelik özgün müdahaleleri ve bu müdahaleler çerçevesinde ne tür araçlar ve yöntemler kullanabileceğimizi planladık. İlk toplantımızda karar altına aldığımız ve kısmi olarak kullandığımız anket çalışmamızın yanısıra tersanelerde yaşanan özgün sorunların tespitini yaparak yeni bir aracı içeriden kullanmak üzere karar aldık. Komite, çalışma kapsamındaki tersanelerde kurultaya çağrı yazılarının yazılmasını ve bu yazıların işçilerin çalıştıkları tersanelerde bildiri olarak dağıtılmasını planladı. Toplantılarımızı kurultay hazırlık süreci içerisinde yeni hedefler ve müdahalelerle sürdüreceğiz.

Kurultay çalışmaları kapsamında gerçekleştirdiğimiz toplantılarımıza Esenyalı Mahallesi’nde yaptığımız bir toplantıyı da eklemiş

olduk. Mahalle kahvehanesinde 15 tersane işçisiyle gerçekleştirdiğimiz toplantımızı kurultay ve kurultayın hedefleri hakkında bir açılış konuşması yaparak başlattık. Ardından Kurultay Hazırlık Komitesi adına bir arkadaşımız gerçekleştireceğimiz kurultayın hedeflerini anlattı. Fiili-meşru bir grevin havzada yaşanan sorunların çözümü yolunda önemli bir adım olacağını vurgulayan bir konuşma yaptı. Katılımcı işçilerle yaşanan sorunlar ve özelden grev örgütlenmesinin gerekliliği ve zorlukları üzerine canlı tartışmalar gerçekleştirdik. 2. Tersane İşçileri Kurultayı’na, Esenyalı’da oturan tersane işçilerinin katılımını azami ölçüde örgütlemek ve kurultayla ilgili çıkarılan metaryallerin elden kullanımını sağlamak çerçevesinde bir planlama yaparak toplantımızı bitirdik.

2. Tersane İşçileri Kurultayı Hazırlık Komitesi

Tersane İşçileri Birliği Derneği’nden ilerici sendikalara, kitle örgütlerine, meslek odalarına ve devrimci kurumlara çağrı:

“Tersane işçilerine verilecek destek işçi sınıfa verilmiş destek olacaktır!”

Tersane işçileri olarak, Tuzla Tersaneler cehenneminde Ortaçağ’ı aratmayan kölelik koşulları altında çalışmaktayız. Yan sanayi ile birlikte 50 bin çalışanı olan tersaneler havzası patronlar için sömürü cennetiye, biz işçiler için cehennemi andırmaktadır. Sayısı 2000’e varan taşeron ya da simsarlar üzerinden işçiler üzerindeki sömürü ve baskı daha katmerli bir hale gelmiş bulunuyor.

Uluslararası deniz ticaretinde kullanılmak üzere dünya pazarına gemi üreten ve bu alanda büyük bir ihracat payına sahip olan Tuzla Tersaneleri oldukça büyük kârlar elde etmektedir. Elbette ki patronların kasalarını şişiren asıl etken, bu gemileri üreten tersane işçilerinin her türden sömürü ve hak gaspına uğruyor olmasıdır.

Tersane işçileri olarak hangi sorunları yaşıyoruz:

- 1 - Yevmiye usulü çalışma sisteminden dolayı düzenli bir ücret alamıyoruz. Düşük ücretle çalıştırılıyor ve ücretlerimiz aylarca ödenmiyor.
- 2 - İşçi sağlığı ve iş güvenliği tedbirleri alınmadığı için iş cinayetlerine kurban gidiyoruz. Ya da sakat kalarak çalışamaz hale geliyoruz. Son 80 gün içinde 8 işçi yaşamını yitirdi, onlarcası sakat kaldı.
- 3- Sigortalarımız yatırılmıyor ya da yatırıldığı koşullarda asgari ücret üzerinden yatırılıyor. Böylece hiçbir sosyal güvenceye de sahip olamıyoruz.
- 4 – Taşeronluk sistemi uygulanarak örgütlenme hakkımız fiilen gaspediliyor. İşçiler birbirinden yalıtılarak yabancılaştırılıyor.
- 5- Tersanelerde ağırlıklı olarak kent dışından gelen işçiler çalıştırılıyor. Bu işçiler, ağır çalışma koşullarının yanı sıra sağlıklı ve yaşanılabilir konut hakkından da yoksun bırakılıyorlar. Onlarca kişi aynı mekanda ve bir arada sağlıklı koşullarda barınma zorunda kalıyorlar.

Tüm bu sorunlara karşı bir grup tersane işçisi olarak yaklaşık iki yıl önce 1. Tersane İşçileri Kurultayı’nı gerçekleştirmiş ve bir mücadele rotası belirlemiştik. 1. Tersane İşçileri Kurultayı’ndan bugüne, Tersane İşçileri Birliği olarak çalışmamızda büyük bir mesafe katettik. Bu dönemde dernek gibi bir mücadele mevzisi yaratıldı ve birçok hak arama mücadelesine öncülük edildi. Yanı sıra Tersane İşçileri Birliği, tersaneler havzasında tersane işçilerinin mücadele merkezi haline geldi. Bu mevziler tersane işçilerinin mücadele kararlığı ve dinamizmi bakımından önemli kazanımlardır. Ve kazanımların tersane işçilerinin çalışma koşullarında gözle görülebilir birtakım düzenlemelerin yapılmasını sağladığı bilinen bir gerçektir. Ve tersane patronlarının büyük bir kararlılıkla karşısına dikilen derneğimize yönelik çeşitli baskı, gözaltı ve davalar açarak yanıt vermesi, bu sürecin en doğal sonucu oldu. Ancak bu saldırılar karşısında Tersane İşçileri Birliği Derneği’nin başeğmez ve kararlı direnişi, her saldırının daha kitlesel eylemlerle yanıtlanması gücümüzün ve örgütlülüğümüzün göstergesidir.

Tersane İşçileri Birliği, bugün artık yeni bir döneme ve farklı görevlere hazırlanmaktadır. Bugün gelinen yerde tersanelerdeki çalışma ve yaşam koşullarını kökten değiştirecek uzun soluklu bir mücadelenin örgütlenmesi ve fiili bir direnişin/grevin gerçekleştirilmesi zorunlu hale gelmiştir. Tersane havzasında işçiler içerisinde tartışılan ve fiili-meşru bir direnişin/grevin hayata geçirilmesi için güçlü bir örgütlülüğün ve sınıf birliğinin yaratılması temel bir ihtiyaç haline gelmiştir. İşte tam da böyle bir dönemde, 2. Tersane İşçileri Kurultayı’na hazırlık çalışmalarının yarattığı yeni olanaklar ve güçler, kurultayın örgütlenme ve mücadelenin sorunları konusunda yaratacağı açıklıklar ile fiili bir grev/direnişin örgütlenmesi zemini güçlendirilmiş olacaktır.

Tersane İşçileri Birliği olarak, tüm ilerici sendikaları, kitle örgütlerini, meslek odalarını ve devrimci kurumları 2. Tersane İşçileri Kurultayı’na katılmaya ve kurultay şahsında tersane işçilerinin fiili-meşru mücadelesini desteklemeye çağırıyoruz! Tersane işçilerine verilecek bu destek işçi sınıfa verilmiş bir destek olacaktır.

Tersane işçilerinin kazanımı işçi sınıfının kazanım demektir!

Tersane İşçileri Birliği Derneği

Rahatı kaçınlardan rahatımızı geri istiyoruz kampanyası ve hümanist sayıklamalar...

A. Eylül

İçlerinde Oya Eczacıbaşı, AKP'li Ayşe Böhürler, Adalet Ağaoğlu, Ayşe Kulin gibi isimlerin yer aldığı 122 kadın “sokağa taşa şiddete” karşı “barış” talebinin öne çıkartıldığı bir kampanya örgütleyiyorlar. Her birinin barışa dair bir cümle kurduğu kampanya ile Türkiye’de barışçıl bir duyarlılık yaratılması hedefleniyor.

İçlerinde holding patronlarının, gazetecilerin, tiyatrocı, politikacı ve akademisyenlerin bulunduğu kadınlar bütün farklılıklarına rağmen kendilerini birleştirenin barış özlemi olduğunu ilan ediyorlar. Bir sürü hümanist ve süslü cümle arka arkaya sıralanıyor da toplumsal şiddetin kaynağına, kökenine, çözümüne ilişkin tek bir satır yazılmıyor! Varsa yoksa; barış! Peki kim kiminle barıştırılıyor? Onların talep ettiği cinsten bir “barış” yaşamda neye karşılık geliyor!? Ancak 122 kadını birleştiren bu özlem soruların havada uçmasına yol açıyor!

Burada sözü edilen barışın kapsamı nedir?

Barış kavramına ilişkin herhangi bir tanımlamaya girişmeksizin, kampanyada “barış” denilirken kastedilenin ne olduğunu anlamak gerekiyor. Kampanyaya ilişkin bir gerekçelendirme metni yok. Ancak içinden geçtiğimiz süreç hesaba katılır ve kampanyanın öznelerinin sınıfsal kimlikleri de dikkate alınırsa, kampanyanın Kürt halkı ile Türk halkı arasında bir barış talebinde bulunduğu düşünülebilir... Böyle bir muhtevaya sahip olan bir barış talebi, her ne kadar Kürt halkının esaretinin devamı anlamına gelecek olsa da kampanyanın iyimser bir yorumlanışıdır.

Kampanyada barış çağrısı dillendirenlerin salt tezkere çıkmadan önceki Türkiye’ye dönmek istedikleri de düşünülebilir. Birazcık şüpheli davranıldığında bunu düşünmenin önünde hiçbir engel de bulunamaz. Zira tek başına şiddetin sokağa taşığının vurgulanması, tümüyle sermaye düzeni eliyle kışkırtılan bir süreçte bu şüpheyi besler. Bu coğrafyada şiddet her daim bir halkın üzerinde sistematik bir inkar ve imha politikasının temel aracı olarak kullanılagelmışken ve bu tezkere öncesi süreçte de böyleyken, geçmişe öykünerek; “barış” denilince, “rahatı kaçanlar rahatlarını geri istiyor”

düşüncesi istemsizce akla gelir. Çünkü Türk sermaye devletinin “barış” denerek öykünülecek tek bir süreci olmamıştır!

Devrim talebi ile bütünleşmeyen barış temennisi “hiçbirşeydir!”

Fiziki şiddeti merkeze koyarak dillendirilen barış talebinin anlamını kavramak güç olmasa gerek! Bu aslında barış kavramının altını oymak ve O’nu salt “kan dökülmeyen bir dönem” olarak tanımlamak anlamına gelir. Oysa ki savaş yalnızca “ölüm”, “kan” vb. demek değildir.

Kampanya kapsamında öykünülen barış, 122 kişinin en azından bir kısmının niyetinden bağımsız olarak, kaypak ve iki yüzlüdür! Zira buradaki zihniyet, kan dökülmediği ve sokaklar sakin-güvenli olduğu ölçüde, yani “olağan dönemde” aralıksız süren savaşı görmezden gelmektedir. Oysa işçi sınıfı ile sermaye sınıfı arasında savaş, kan dökülerek ya da değil, ama hep bir biçimde devam etmektedir. Oysa coğrafyamızda tezkere iptal edilse, hatta ve hatta Kürt halkına önemi görmezden gelinmeyecek kültürel haklar tanınsa dahi bu halkın özgürlüğü / tercih hakkı tanınmadığı ölçüde, Kürt işçi ve emekçilerini hedef alan şiddet devam edecektir. Egemenlerin şiddet ve terörü, egemen oldukları düzen ayakta olduğu sürece baki kalacaktır. Bu şiddet ve terörün altında ezilen ve sömürülenlerin savaşı da aynı ölçüde uzun soluklu olacaktır. Aksini düşünmek işçi sınıfına celladı ile, Kürt halkına gardiyanı ile uzlaşmayı dayatmaktır. Böyle bir dönemde devrim talebi ile bütünleştirilmeden ifade edilen “barış” temenni edilecek son şeydir! Zira bunun adı barış değil, sermaye düzeni karşısında boyun eğmeyi ve yenilgiyi kabul etmektir.

Kampanyaya katılan kadınların bir kısmına dikkat edilirse -özellikle Eczacıbaşı gibi isimlere-onların işçi sınıfının lehine olan, yani ancak ve ancak toplumsal bir devrimin ardından gerçekleşmesi mümkün olan bir barışın özlemini duyuyor olamayacakları yeterince açıktır. Zira 122 ismin bir bölümü azıllı sınıf düşmanlarından oluşmaktadır! Öyleyse? Öyleyse bu azıllı sınıf düşmanları “barış” diyerek yenilgiyi, uzlaşmayı, mücadeleden kaçınmayı dayatmaktadır.

Raporlar Tuzla'daki iş cinayetlerinin belgesi!

Hiçbir iş güvenliği önleminin alınmadığı Tuzla Tersaneler bölgesinde iş kazaları devam ediyor. Geçtiğimiz günlerde iki işçinin daha iş cinayetlerinde yaşamını yitirmesiyle dikkatler yeniden Tuzla tersaneler bölgesine çevrildi. Böylece Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı’na bağlı müfettişlerin hazırladığı raporlar tekrar hatırlandı.

Farklı zaman dilimlerinde bölgeye gönderilen iş müfettişlerinin hazırladığı raporlar, kural dışı çalışmanın boyutlarını ve tersane patronlarının hiçbir önlem almadığını bir kez daha gösteriyor. Tuzla Tersaneler bölgesinde 17 ve 19 Kasım tarihlerinde iki işçinin daha ölmesiyle 10 yılda ölenlerin sayısı 75’e çıktı.

Müfettişler, Tuzla’da yaptıkları incelemeler sonucu ilk raporu Nisan 2007’de Çalışma Bakanlığı’na iletmışlerdi. Denetledikleri 51 firmada baret, emniyetli iskeleler, kıvılcıma karşı gözlük, kimyasallara karşı korunma vb. gibi tam 1061 adet eksiklik tespit etmişlerdi. Toplam 16 bin 173 işçinin çalıştığı Tuzla’da sadece 8 firmanın eksiksiz çalıştığı belirtilmişti. 36 firmaya eksikliklerini gidermesi için süre verildiği ve 3 firmaya ceza kesildiği de raporda yer alıyordu.

Bakanlık geçtiğimiz günlerde bölgeye 8 müfettiş daha gönderdi. Müfettişler 20 gün önce ikinci bir rapor daha hazırladı. Havzada 43 tersanede 8 bin 811’i taşeronla bağlı 14 bin 131 işçi çalıştığı belirlendi. 43 tersane mevzuat doğrultusunda hazırlanan 103 kritere göre teftiş edildi.

İkinci rapor da çalışma koşullarına ilişkin farklı bir tablo sunmuyor. Son teftiş raporuna göre, Tuzla’da 43 tersanede 590 kusur saptandı. 10 ay içinde, iki uzuv kaybıyla birlikte toplam 386 yaralamalı iş kazasının meydana geldiği açıklandı.

Raporda yer alan uygunsuzluklardan bazıları şöyle:

Bağlantısı uygunsuz haldeki elektrik panoları ve kabloları, siper ve paravansız torna tezgâhı, koruyucusuz zımpara taşı, koruyucusu ve toz emişi olmayan daire testere tezgâhı, tiner arıtmasının ve açık alevle ısıtmanın yapıldığı uygun olmayan ortam, uygun olmayan LPG ve oksijen dağıtım noktası, uygunsuz seyyar merdiven.

Önlemlerin yetersiz olduğunun belirtildiği ikinci raporda, eksikliklerde kısmi azalma yaşandığı söylendi. Açıklamada şu düşüncelere yer verildi:

“41 firmada eksiklik tespit edilmiş ve ceza kesilmiştir. 25 işyerinde işletme belgesi bulunmaktadır. İlk raporda 16 bin 173 işçi çalışmakta iken bu sayı, hazırlanan son raporda 14 bin 131’e düşmüştür. Eksiklik sayısının 600’e indiği görülmüştür. Güvenliğin sadece teftişlerle sağlanamayacağı açıktır. Kurumların yükümlülüklerini yerine getirmesi gerekmektedir.”

Teftiş sonucu 41 işyerine 190 bin 54 YTL para cezası kesildi.

Bugün sömürü cehennemi Tuzla tersaneler bölgesinde gerçekleşen iş cinayetlerinin bizzat sorumlusu tersane patronları ve onların örgütü GİSBİR’dir. Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı’na bağlı müfettişlerin hazırladıkları raporlar da iş cinayetlerini belgelemektedir. Ancak iş cinayetlerini tersane patronlarına arka çıkan düzen kurumlarının engellemesi beklenemez. İş cinayetlerini engelleyecek ve patronlara diz çöktürecek yegane güç, tersane işçilerinin örgütlü sınıf birliğidir.

Tuzla Gemi’de direniş kazandı!

Tuzla Gemi Tersanesi VEGA taşeronunda çalışan 17 işçi, Kasım ayı alacaklarını alamadıkları için Tersane İşçileri Birliği Derneği’ne başvurdu. 24 Kasım’da gerçekleşen başvuru üzerine TİB-DER yöneticileri tersaneye giderek yöneticilerle görüştü. Uzun süren görüşmeler ardından uzlaşma sağlanamayınca işçilerle tekrar biraraya gelindi ve bir durum değerlendirilmesi yapıldı. Toplantı sonucu 26 Kasım’da tersane kapısı önünde direnişe geçme kararı alındı. 26 Kasım günü sabah saatlerinde “**Ücret haktır, gaspedilemez! Direne direne kazanacağız!/Tersane İşçileri Birliği**” imzalı pankartımızı açarak tersane kapısı önünde direnişe geçtik.

İşe giriş-çıkış yapan işçilere hak gasplarına karşı mücadele çağrısı yaparak, pankartın arkasından “Direne direne kazanacağız!”, “Ücret

haktır, gaspedilemez!” sloganlarını gür bir şekilde haykırdık. Kısa bir süre sonra Tuzla Gemi Tersanesi İdari Müdürü Taner Pancur, TİB-DER yöneticileriyle görüşmek istedi. Yapılan görüşme sonucu ücretlerin akşam saatlerinde ödenmesi sözü üzerine direniş sona erdi.

Direne direne kazanacağız!

Tersane İşçileri Birliği

TÜMTİS’ten “abluka”ya yanıt!

“Örgütlenme hakkımız engellenemez!”

Çeteleşmiş sermaye devleti, Türkiye Motorlu Taşıt İşçileri Sendikası Ankara Şube Yönetim Kurulu üyesi 7 sendika yöneticisini geçtiğimiz günlerde “abluka” adlı operasyonla gözaltına aldı ve 23 Kasım günü haklarında tutuklama kararı çıkardı. Aralarında TÜMTİS Ankara Şube Başkanı Nurettin Kılıçdoğan ve Şube Sekreteri Hüseyin Babayiğit’in de bulunduğu 7 yönetici 4 günlük gözaltı süresinin ardından tutuklama kararıyla Sincan Hapishanesi’ne gönderildi.

TÜMTİS yaşanan tutuklama terörünü 26 Kasım günü Ankara’da Türk-İş Genel merkezi önünde gerçekleştirdiği eylemle protesto etti. TÜMTİS üyeleri ve eyleme destek verenler Meşrutiyet Caddesi’nden trafiği keserek Türk-İş Genel Merkez binası önüne yürüdüler. Eyleme Türk-İş’e bağlı sendikalar, DISK, KESK, TMMOB ve siyasi partilerden destek geldi. Çok sayıda TÜMTİS üyesi eş ve çocuklarıyla beraber eylemde yer aldı.

Eylemde konuşan TÜMTİS Genel Başkanı Kenan Öztürk, bazı yayın organlarında gözaltı saldırısının “yolsuzluk” iddialarıyla yer almasının anti-demokratik uygulamayı meşru kılmak amacını taşıdığını söyledi. Gözaltı ve tutuklama saldırısının ambar patronlarının şikayeti üzerine yapıldığını ifade etti. *“Bu uygulama bizden önce grevdeki Haber-İş Sendikamıza da uygulandı. Pek çok ilde grevci işçiler ve şube yöneticileri gözaltına alındı. Diyarbakır’da 7 kişi tutuklandı. Bu durum, örgütlenen, saldırılara karşı direnen sendikaların benzer suçlamalarla çalışmalarının engellenmek isteneceğini gösteriyor.”* dedi.

Basın açıklamasını ise TÜMTİS Genel Sekreteri Gürel Yılmaz okudu. Yılmaz, Ankara şube yöneticilerinin tutuklanmasına gerekçe yapılan işveren şikayetlerinin yeni bir şikayet olmadığını, daha önce bu sebeple açılan bazı davaların beraatle sonuçlandığını belirtti. Son 8-10 ayda pek çok işyerini örgütlediklerini, örgütlendikleri işyerlerinin hepsinde işten atma saldırısıyla karşı karşıya kaldıklarını söyledi. Yılmaz tüm konfederasyonlara, sendikalara, emek örgütlerine TÜMTİS’le dayanışma çağrısı yaptı.

Eylem boyunca ise “Örgütlenme hakkımız engellenemez!” ve “İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!”, “Türk-İş işçine sahip çık!”, “Yılgınlık yok direniş var!” sloganları atıldı.

TÜMTİS üyelerinin çocukları ise “Tutuklananlar serbest bırakılsın!”, “Baskılar bizi yıldıramaz!”, “Çete değil işçiyiz, örgütlüyüz güçlüyüz!” dövizlerini taşıdılar.

Kızıl Bayrak/Ankara

TÜMTİS’e yönelik “abluka”yı dağıtalım!**Tutuklu sendikacılar bırakılsın!**

TÜMTİS Ankara Şube Başkanı’nın da aralarında bulunduğu 17 sendikacı gece yarısı düzenlenen ev baskınları ile gözaltına alındı ve daha sonra çıkarıldıkları mahkemece 7’si tutuklandı. Sendikacıları “çete kurmak” ve “şiddet kullanmak”la suçlayan sermayenin çeteleşmiş devleti, TÜMTİS’e yönelik düzenlediği operasyonun adını da ‘abluka’ koymuş.

Bu ve benzeri operasyonlarla amaçlananın, işçi sınıfını ablukaya almak olduğu açıktır. Ancak bir o kadar açık olan bir şey var ki, işçi sınıfı da bu ablukayı dağıtacaktır!

Sermaye devletinin işçi sınıfı ve emekçi kitlelere yönelik saldırıları, çok yönlü, çok kapsamlı ve çok sistemli biçimde devam etmektedir. Ancak sendikalara yönelik böyleli suçlamalar eşliğinde gözaltına almak, tutuklamak gibi fiili saldırılar karşısında sınıf dayanışmasının daha güçlü ve daha ivedi biçimde örgütlenmesi zorunludur.

Zora zorla yanıt vermek dahil olmak üzere, hak ve

özgürlüklerimiz tok bir biçimde sahiplenilmelidir. TÜMTİS’in örgütlendiği taşımacılık sektöründe, patronların, işçiyi kurşunlamak da içinde olmak üzere, örgütlenmeyi engellemek için her türlü şiddeti kullandığı biliniyor. TÜMTİS yönetici ve üyeleri, değişik işyerlerinde, defalarca bu tür saldırılarda yaralanmış, ancak sermayenin devleti bu saldırıları kovuşturmak şöyle dursun, her seferinde nakliye patronlarına yardımcı ve destek olmuştur. Bugün de bu yardım ve desteğini, sendikaya yönelik doğrudan saldırısıyla sürdürmek istemektedir.

TÜMTİS ve üyeleriyle, sadece saldırının bugünkü hedefi konumundaki Ankara üzerinden değil, ülke çapında dayanışmaya girmek tüm işçilerin ve işçi

örgütlerinin görevidir.

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu olarak, bu saldırılar karşısında, sonuna kadar TÜMTİS sendikasının ve üyelerinin yanında olduğumuzu belirtiyor, tüm sınıf güçlerini, ilerici ve devrimci güçleri saldırının karşısında ve sendikanın yanında yer almaya çağırıyoruz.

“Sınıfa karşı sınıf” olarak ayağa kalkmanın, safları sıklaştırmmanın, mücadeleyi yükseltmenin zamanıdır.

Kahrolsun sermayenin çeteci devleti!

Yaşasın sınıf dayanışması!

Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!

BDSP (Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu)

26 Kasım 2007

TÜMTİS Genel Mali Sekreteri Seyfi Erez ile TÜMTİS yöneticilerine yönelik tutuklama terörü hakkında konuştuk...

“Bize korku ve gözdağı vermeye çalışıyorlar ama biz örgütlenmeye devam edeceğiz!”

- İşçi sınıfına, emekçilere yönelik kapsamlı saldırıların yaşandığı bir dönemden geçiyoruz. Sermaye ve onun temsilcileri örgütlenme hakkına alabildiğine saldırıyorlar. Telekom grevinde tanık olduğumuz gibi devlet kendi yasalarına dahi uymayarak grevi her fırsatta karalamak ve boğmak için çabalıyor. Ve son olarak sendika yöneticileriniz tutuklama terörüyle karşı karşıya kaldılar. Siz süreç hakkında ne düşünüyorsunuz?

- Sizin de belirttiğiniz gibi bu saldırı Haber-İş’le başladı. Diyarbakır’da tutuklamalar yaşandı, Gaziantep’te yönetim kurulu 4 gün gözaltında tutuldu. Ve son olarak bizim sendikamıza yöneldiler. Sendikamıza yönelik saldırı Türkiye işçi sınıfına yöneltilen kapsamlı bir saldırının parçasıdır. Son 8 ayda birçok işyerinde örgütlenme çalışmalarımız oldu ve Ankara şubemizin de birkaç yerde örgütlenme çalışmaları vardı. Ancak 3-4 işyerinin şikayeti üzerine arkadaşlarımız sabah erken saatlerde evleri basılarak gözaltına alındılar. Bu saldırı gerçekten de polisin sert tutumunun yeni bir örneğidir. Polis bizim örgütlü olduğumuz işyerlerine giderek, işverenlere “şikayetçi olun!”, “bunlar zorla işçi çalıştırıyorlar” diyerek ve tehditlerle etkilemeye çalışıyor. İşverenler de “biz uzun yıllardır bu sendikayla sözleşme imzalıyoruz ve herhangi bir sorunuz yok” diyorlar. Ankara’da yaklaşık olarak 40 işyerinde örgütlüyüz ve polis bu işyerlerinin hepsine gidip “bunlar çete” vb. söylemlerle işverenleri de tehdit etmişler. 8 aylık bir süreç deniliyor ve dosya hakkında gizlilik kararı verilmiş. Yeni örgütlenecek işyerlerinin şikayeti sonucu böyle bir karar verilmiş. Eğer sendika işçiyi sendikaya zorla üye yaptırmış olsa işçi şikayetçi olur. Ama burada işveren şikayetçi oluyor. Bizim öyle bir tavrımız olmadı. Biliyoruz ki Türkiye’de birçok yerde işçi anayasal hakkını kullandığında işveren sendikayı engellemek için işçileri kapı önüne koyuyor. Fatura sendikacılar çıkıyor, işverenler ise rahat. Birileri tutuklanacaksa bunlar işverenler olmalıdır. İzmir’de Akdeniz Selçuk’ta 9 arkadaşımız sendikaya üye oldukları için işten atıldı ve 4 aydır işyeri önünde bekliyorlar.

Tutuklamalarla ilgili dosyaları kapsamlı hazırlamışlar. İzmir’de yaşanan bir olayı Ankara’daki dosyayla bağlamışlar. İzmir’de Akdeniz Selçuk’ta tartışma çıkmış, polis saldırmış ve arkadaşlarımız gözaltına alınmış, onlar da bunu aynı dosyaya

bağlamışlar. Yani burada şunu görmek gerekiyor; saldırı dün Haber-İş’eydi, bugün TÜMTİS’e, yarın başka bir sendikaya yönelecektir. Tüm sendikaların bu olaya sahip çıkması, tepki göstermesi gerekiyor. Sonuçta bu saldırı işçi sınıfına ve emek cephesine dönük bir saldırıdır. Saldırıya “abluka” diye bir ad da koymuşlar ve bu saldırıya karşı birleşik bir tutum geliştirilmezse saldırılar daha da büyüyecektir.

- TÜMTİS, Ocak ayı içerisinde gerçekleştirdiği Merkez Genel Kurul’un ardından örgütlenme alanında fazlasıyla mesafe katetti. Tutuklama teröründe görüldüğü üzere çeteleşmiş bir devlet var karşımızda. Açıkça görülüyor ki, bu saldırı özünde söz, eylem ve örgütlenme hakkına yönelik bir saldırdır. Saldırıları göğüsleyebilmek için bundan sonraki süreçte neler yapılmalıdır?

- Geçtiğimiz iki yıl içinde sendikamız ciddi sıkıntılar yaşadı. Ocak 2007’de gerçekleştirdiğimiz olağan kongrenin ardından tek yumruk gibi iyi bir örgütlenme çalışması yürüttük. Örgütlü olduğumuz bütün illerde örgütlenme çalışması yürüttük, toplu sözleşme, protokol yaptık ve yapmaya devam ediyoruz. Devlet uzun yıllardır TÜMTİS’i dağıtmaya çalıştı. Yaklaşık on aydan bugüne sendikamız tüm bölgelerde toplu sözleşme imzaladı ve şube genel kurullarını tamamladı. Bu çabalara sermaye kesimi tahammül edemiyor. Diğer sendikalar kan kaybederken, üye kaybederken TÜMTİS büyümeye çalışıyor. Bize korku ve gözdağı vermeye çalışıyorlar ama biz örgütlenmeye devam edeceğiz. Çalışmalarımız bundan sonraki süreçte de kesintisiz devam edecek. Bugün 7 yönetici arkadaşımız tutuklanmış olsa da mücadele kaldığı yerden devam edecek. Arkadaşlarımızın da bu hukuksuzluğa son verilerek bir an önce serbest bırakılmalarını istiyoruz.

- Sendikalar, kitle örgütleri toplam bir saldırıya nasıl karşı koyabilirler?

- Basın açıklamaları, imza kampanyaları, gazete ilanları vb., bu süreçte kullanılabilir. Eğer doğru şeyler yapılırsa, bu süreç sendikalar açısından toparlanma da olabilir. Çünkü Haber-İş Diyarbakır Şubesi üyelerinin tutuklanmasının ardından fazla bir ses çıkmadı. Ses çıkmayınca yeni bir saldırı TÜMTİS’e oldu. Bir hareketlilik olmazsa yarın başka bir sendikaya olacak. Bu yüzden tüm kitle örgütlerinin, sendikaların dayanışma içinde olması gerekiyor.

Kızıl Bayrak/İstanbul

İşçi ve emekçi hareketinden...

Texim işçilerinin Taksim eylemi

Üç ayı aşkın süredir fabrikada yaşadıkları sorunlara karşı mücadele yürüten Texim işçilerinin mücadelesi patron tarafından boğulmak isteniyor. Şimdiye kadar karşı karşıya kaldıkları hak gasplarına, baskılara karşı fabrika önünde eylemler gerçekleştiren Texim işçilerinin mücadelesi sürüyor. Bağımsız Tekstil İşçileri Sendikası (BATİS) ve Texim işçileri 25 Kasım günü Taksim Tramvay Durağı'nda yaptıkları eylemle mücadelede kararlı olduklarını söylediler.

Eylemde “İnsanca yaşam istiyoruz/Texim işçileri” ve “Yaşasın sınıf dayanışması/BATİS” pankartı açıldı. 100’e yakın kişinin katıldığı eylemde yapılan açıklamada, ödenmeyen sigorta primleri ve verilmeyen zamları için eylemde oldukları belirtilerek de yakın dönemde yaşananlar üzerine bilgi verildi.

Mesaiye kalmayan Texim işçileri günlük 17 YTL’ye çalıştıkları halde, mücadeleyi baltalamak isteyen Texim patronunun dışarıdan getirttiği sigortasız günlükçülere 50 YTL ödeniyor.

Açıklama, günlükçü çalışmaya son verilmesi, insanca yaşayacak ücret verilmesi, zorunlu mesai dayatmasının kaldırılması, fazla mesailerin bordrolarda gösterilmesi, eksik sigorta primlerinin tamamlanması, işyerinde ayrımcılığın kaldırılması, servis ve yemeklerin düzenlenmesi talepleriyle sonlandırıldı.

Eylemde “Yaşasın Texim direnişimiz!”, “Örgütlen, dayanış, sigortalı çalış!”, “Texim işçisi köle değildir!”, “Kahr olsun ücretli kölelik düzeni!”, “Yaşasın işçilerin birliği halkların kardeşliği!” sloganları atıldı, dövizler taşındı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

Eskişehir’de Türkiye Çimse-İş Sendikası, Toprak Holding bünyesindeki Eskişehir Toprak karo seramik fabrikalarının yaklaşık iki aydan beri kapalı olmasını ve bu fabrikalarda çalışan 2 bin işçinin 3.5 trilyon alacaklarının 45 günden beri ödenmemesini protesto etmek amacıyla bir eylem gerçekleştirdi. Adalar Migros önünde başlayan eylemde sloganlarla Büyükşehir Belediyesi Kültür Merkezi’ne yüründü. Burada basın açıklaması okundu.

Basın açıklamasında; fabrikalarının 4 Ekim ‘07 tarihinden bu yana kapalı olduğu, holding yetkililerinin defalarca fabrikaları açmak için gün belirlendiği, belirlenen günlerin sürekli ileri bir tarihe ertelendiği, halen fabrikaların açılması ile ilgili hiçbir gelişmenin olmadığı belirtildi. Türk-İş’e bağlı diğer sendika şubelerinin de destek verdiği eyleme yaklaşık 400 işçi katıldı.

Kızıl Bayrak/Eskişehir

Petkim işçilerinden eylem!

Özelleştirme Yüksek Kurulu, Petkim’in yüzde 51 hissesinin ihalede en yüksek teklifi veren ancak Ermeni ortağı bulunmasıyla gündeme gelen TransCentralAsia Petrochemical Holding yerine, ikinci en yüksek teklifi veren Socar-Turcas-Injiz Ortak Girişim Grubu’na satışını onayladı. Bunun üzerine PETKİM işçileri bir eylem gerçekleştirdiler.

İşçiler 23 Kasım sabahı, PETKİM kavşağında servislerden inerek (B) kapısına yürüdüler. Burada Petrol-İş Aliğa Şube Başkanı Salih Mehmet Aydın konuştu. PETKİM’in satışının ciddi kayıplara yolaçağını vurguladı. AKP hükümetinin özelleştirme politikalarını eleştirerek şunları söyledi: “PETKİM, ülkemizin petro-kimya alanında, hammadde ihtiyaçlarının ancak %25’ini karşılayabilmektedir.

Şimdi hükümete şunu soruyoruz. Ülke ihtiyacı için daha üç PETKİM kurulması gerekiyorken, neden PETKİM’i satıyorsunuz? Ülkenin bu alandaki ihtiyacını yeni PETKİM’ler kurarak karşılamak yerine, neden elimizdeki tek petrokimya sanayini, başka bir ülkenin şirketine satıyorsunuz.”

Bu arada, PETKİM’i alan grupta yer alan Turcas’ın kamu ihalelerinden bir yıl süreyle yasaklı olduğu ortaya çıktı. Petrol-İş Sendikası, ÖYK kararının iptali ve yürütmenin durdurulması istemiyle Danıştay’a dava açtı.

Emekli-Sen’den AKP’ye siyah çelenk!

Sendikalarının kapatılmasına karşı Eylül-Ekim aylarında Ankara’da kitlesel eylemler ve çeşitli illerde basın açıklaması yaparak Emekli-Sen’in mücadelesinin sürdürülemeyeceğini haykıran Emekli-Sen üyeleri, 22 Kasım’da Şişli AKP binasına çelenk bıraktılar.

Mecidiyeköy Metro Çıkışı’nda toplanan DİSK/Emekli-Sen İstanbul Şubeleri üyeleri taşıdıkları “Emekli-Sen kapatılamaz!” çelenği ve “DİSK/Emekli-Sen kapatılamaz!” pankartıyla Şişli AKP’ye yürüdüler. “Emekli-Sen kapatılamaz!”, “Yaşasın örgütlü mücadelemiz!”, “Emekliyiz, haklıyız, kazanacağız!” vb. sloganları atarak bina önüne gelen Emekli-Sen’liler burada bir basın açıklaması gerçekleştirdiler. Açıklamada, 8 milyonu aşkın emeklinin yoksulluk içinde olduğu söylendi. Sendikaya dönük kapatma davasının anti-demokratik niteliğine ve hukuksuzluğuna dikkat çekildi.

Eylemde, “Emekli-Sen kapatılamaz!”, “Emekli-Sen’i kapatanlar emeklilerin sendikal mücadelesini engelleyemez!”, “AKP açlığın ve adaletsizliğin iktidarındır!” dövizleri taşındı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Emekli-Sen Adana Şubesi’nden eylemli tepki

Emekli-Sen Adana Şubesi 22 Kasım’da bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Açıklamada, Emekli Sen’in başta İnsan Hakları Evrensel Bildirgesi olmak üzere, temel hak ve özgürlüklere ilişkin uluslararası sözleşmelerin “herkes barışçıl amaçlarla sendika kurma ve sendikaya üye olmaya haklarına sahiptir” hükmünü temel aldığı ve Emekli-Sen’in Anayasa’nın 90. maddesine göre kurulduğu söylenerek, Emekli-Sen’in yasallığının tartışılmayacağı dile getirildi. Basın açıklamasının ardından AKP önüne siyah çelenk bırakıldı.

Kızıl Bayrak/Adana

Tarım işçileri grevle kazandı!

23 Kasım günü grev kararı alarak, günlük ücretlerinin, toprak sahipleri tarafından Bakanlıkça belirlenen 21 YTL’ye çıkartılmasını talep eden 50 bin tarım işçisinin grevi başarıyla sonuçlandı. Adana’da işçilerin ağırlıklı bir kısmının çalıştığı 5 büyük toprak patronu işçilerin taleplerini kabul etmek zorunda kaldılar.

Fosfat tesisine geçit yok!

Bandırma’da kurulması gündemde olan fosfat

tesisi için köylüler bir referandum düzenledi. Referanduma katılan 422 köylünün tamamı “hayır” oyu verdi. Köylüler tesisin doğal çevreye ve insan sağlığına olumsuz etkileri olacağı bilinci ile, köylerinin sermayenin talanına açılmasına engel olmaya çalışıyorlar.

OLEYİS Antalya’da greve hazırlanıyor

DİSK / OLEYİS Antalya’da greve hazırlanıyor. Sendikanın örgütlü olduğu Antalya Öğretmen Evi’nde sürmekte olan ve 75 işçiyi kapsayan toplu iş görüşmelerinde anlaşma sağlanamadığı belirtiliyor.

Mersin Toptancı Hali’nde işçi eylemi

Mersin Büyükşehir Belediyesi’ne bağlı Toptancı Hali’nde ambalaj işçileri, ücretlerinin artırılması için eylem yaptı. 26 Kasım günü haldeki işyerlerine girmeyen yüzlerce ambalaj işçisi, 30 YTL olan günlük yevmiyelerinin 40 YTL’ye çıkarılmasını istedi.

Eğitim emekçilerinin eylemlerinden...

“Ücretli köle olmayacağız!”

Eğitim-Sen İstanbul Şubeleri 24 Kasım Öğretmenler Günü vesilesiyle Çağaloğlu’nda bulunan İstanbul İl Millî Eğitim Müdürlüğü önünde bir eylem gerçekleştirdiler. Eylemde eğitim emekçileri sorunlarına sağlıklı ve gerçekçi çözümler üretilmesini talep ettiler.

Eylemde Eğitim-Sen pankartı ve “İnsanca yaşam, güvenceli gelecek istiyoruz!”, “Kadrolu çalışma esas alınsın!”, “Parasız eğitim, parasız sağlık”, “Eşitlik istiyoruz!” ve “Eşit işe eşit ücret!” dövizleri açıldı.

Yapılan açıklamada “Bugün 24 Kasım Öğretmenler Günü kutlanıyor. Bundan önceki yıllarda olduğu gibi bu yıl da öğretmenlerimiz için sahte övgüler dizilecek, boş vaatler verilecek” denildi. Öğretmenler Günü’nün 12 Eylül döneminin bir ürünü, 12 Eylül zihniyetinin nasıl bir öğretmen istediğinin simgeleştiği bir gün olduğu belirtildi. Eğitim sorunlarının ülke sorunlarından bağımsız olmadığı vurgulandı. İMF politikalarına, ABD, AB dayatmalarına, şoven linç atmosferine değinildi. Açıklamanın ardından Eğitim-Sen’in 3 Kasım’daki kapatma davasına karşı yapılan

AK Parti Kürtler'in Deccal'i mi?

Yüksel Akkaya

Nietzsche'nin “*Tüm Değerlerin Yeniden Değerlendirilmesi*” başlığı altında dört parçalık eserinin ilk ve tek tamamlanmış bölümü olan Deccal, İslami dilde kuşkusuz başka anlamlar taşımaktadır. Ama biz, yazının başlığı olan soru üzerinden “alanı” daraltmadan, geniş bakmanın yararlı olacağını düşündüğümüz için, Almanlar'ın bu “deli”, hatta “faşist” çocuğu Nietzsche'nin Hristiyan dinine karşı duygularını ifade eden bu “güzelim” “çalışmasına” başvurmayı yararlı görüyoruz. “Hristiyanlığın kişinin güçsüzlüğünü, köle ruhunu, çileci yaşamın doğruluğuna duyduğu inancı, edilgen yaşantıyı aralıksız pompalayan ahlakına karşı, kişinin kendisini olurlamasını, genelde bir bütün olarak yaşamı, daha özelden tek tek yaşadıklarını sonuna dek evetlemesini savunan yaratıcı eylem ahlakının ön koşulu” olarak gören Nietzsche, bu yanı ile bu yazıda anlamlı bir yerde duracak. Yerleşik toplumsal kurumlara, geleneksel bakışlara, dinsel buyruklara karşı kişinin kendi değerlerini yaratmasının gereği üstüne oluşturulmuş bir felsefi duruş ve ‘sert’ bir Hristiyanlık eleştirisi olan Deccal meselesi konumuz açısından da önemlidir.

Nietzsche, Deccal başlıklı eserinin önsözünde, hedeflediği okur kitlelerini betimlemektedir. Bu önsöze göre Nietzsche'nin yazdıklarının anlaşılabilmesinin koşulları, kişinin, korkusuz düşüncenin gelişmesine kendisini adanması, katı-uzlaşmaz bir dürüstlüğe sahip olması, siyasi yaşamı küçük görmesi ve ondan bağımsız olması, faydacılık veya rahatlık düşüncesiyle sulandırılmamış bir hakikat kaygısına sahip olması, yasaklanmış olana yüreklilik göstermesidir. Nietzsche'ye göre, kendisinin gerçek okuyucusu “kendi kendine saygı, kendi kendine sevgi ve kendi kendine karşı koşulsuz bir özgürlük” içinde olanlardır.

Nietzsche'nin esinlendiği kavramın kökeni olan Arapça'ya döndüğümüzde, Deccal kavramının yalancı, hilekar; zihinlerde iyi ile kötüyü, hak ile batılı

kariştiren; bir şeyi yaldızlayıp gerçek yüzünü gizleyen; her yeri dolaşan kötü ve uğursuz kişi gibi anlamlara sahip olduğu görülmektedir.

İslam dini açısından bakıldığında Deccal kavramı, “Ahir Zamanda gelecek olan Hz. İsa ve Hz. Mehdi'nin karşısında yer alıp, inkarın insanlar arasında yayılması için mücadele edecek, insanları kötülüğe sürükleyecek en büyük negatif gücü ifade etmektedir”. Öyle olduğu için de hadislerde yer bulmakta ve genelde bir kişilik olarak tasvir edilmektedir, ancak bu bir kişi olabileceği gibi, şiddete ve vahşete yönlendiren, şeytani özelliklere sahip ve insanları zulme uğratan bir düşünce/yaklaşım da olabilmektedir. Bu hadislerle göre insanları inkara sürükleyen, din ahlakından uzaklaştıran, insanlar arasında fitne ve kargaşa çıkmasını sağlayan her türlü düşünce ve yaklaşım Deccal'i temsil etmektedir.

AK Parti'nin Kürt politikasını Nietzsche ve İslam dini açısından Deccallik üzerinden değerlendirdiğimizde karşımıza iki zıt yaklaşım çıkmaktadır. Demokrasi havarisi AK Parti'nin Kürt politikası, Nietzsche açısından hiç de öyle görünmemektedir. Din ve din dışılığı veya Kürt sorununda çözüm arayan ile aramayanı bir de bu gözle “okumak” ilginç olsa gerek!

Cumhuriyet tarihinin Kürt sorununa en “demokratik” çözüm arayışlarının “sosyal demokrat” bilinen partilerden değil, dinsel eğilimleri ağır basan Anavatan ve AK Parti'den gelmiş olması tesadüf olarak değerlendirilmemelidir. Tersine, üzerinde özellikle durmak gerekmektedir. Dinsel tonları bir sonraki partileşme sürecinde daha ağır basan İslami yapılaşma, kendi içinde bir Deccal görmüş ve bunun üstesinden gelmek istemektedir. Daha düne kadar, İslam cephesinin koşulsuz müritleri olan “Kürt

aşiretleri ve ahalisi” son çeyrek yüzyılda yer yer Nietzsche'nin büyüüne kapılmış görünmekte ve varlığını, duruşunu, tutumunu, düşüncesini sorgulamaktadır. Kuşkusuz, bunda Kürt hareketinin uyarıcı önemli katkıları olmuştur. Yerleşik toplumsal kurumlara, geleneksel bakışlara, dinsel buyruklara karşı kişinin kendi değerlerini yaratmasının gereği üstüne oluşturulmuş bir felsefi duruş ve sert bir Kürtlük eleştirisi yapanlar Kürtler'in Deccal'i olmuştur ve önemli bir dönüşüm sağlamışlardır. Ancak bu dönüşüm, Özal ve en akıl izleyicisi olan AK Parti tarafından bir Deccalist durum olarak görülmüştür. Zira, tarikatların has partisi olan ANAP ve AK Parti'ye göre Kürt hareketi bir Deccal olmuştur. Yani, İslami dil ve inanç ile ifade edecek olursak, son çeyrek yüzyıldır Kürt hareketi ANAP ve AK Parti için şiddete ve vahşete yönlendiren, şeytani özelliklere sahip ve insanları zulme uğratan bir düşünce/yaklaşım olup, Deccal'in ta kendisidir.

Almanlar'ın önemli felsefecisi ve dinsel bağınazlığa karşı en büyük savaş ilan eden Nietzsche, T. Özal ve en iyi müridi olan R.T. Erdoğan bir kez daha Kürt sorunu üzerinden karşı karşıya gelmiş bulunmaktadır. Bu muharebe, bu kavga, bu savaş, aynı zamanda Deccal kavramının da savaşıdır. Zira muzaffer olan kavrama da güncel anlamını katacaktır.

Ortadoğu'nun en tutucu Müslümanlar'ı olan Kürtler, bu kez kendi dinsel inançları nedeni ile lanetlenmeye çalışılmaktadır. Özalist mirasın has çocukları olan Tayyibgiller şimdi bunu yapmaktadırlar. Bir yandan, dinsel bağınazlığın çemberini kıran, daha fazla “nefes” isteyen bir hareketi en büyük rakip görmekte, diğer yandan onu daha da nefes almaya davet ederken kalın duvarlar içine hapsedmeye çalışmaktadır. Kuşkusuz, Ortadoğu cehenneminde köklü Yahudi ve Hristiyan “kültürüne” rakip olmak için çok daha akıllı ve kurnaz olmak gerekmektedir. Çağının zeki ve akıllı adamı Muhammed'in çocukları bunu çok iyi öğrenmiş görünmektedirler: Özgürlük özgürlük diye köleliği reva görmektedirler. Kötülük anlamında köleleştirme bu zevatın temel düşüncesinin eksenini oluşturur. Tıpkı, ışığa koşan kelekler gibi. Işığa koşarken hayatlarından olan kelekler gibi. Dinsel anlamda Deccallik budur. Ancak, felsefenin acı çocuğu, ne yazık ki ırkçılığın ve faşizmin esin kaynağı olmuş olan Nietzsche'nin Deccal'ine göre de bu yapay ışıktan kaçmak gerekir.

Evet, AK Parti, Özalist dönemden kalan bir mirasla özgürlük vaat eder gibi yapıp kapitalizm içinde daha zorlu bir köleliğe davetiye çıkarıyor. Kürtler'e düşen ise Nietzsche'yi ve ötesini dinlemek oluyor.

eylemde yaralanan ve halen sakat olan Erkan Barikan bir konuşma yaptı.

Eylemde güvencesiz öğretmenlerden Selmin Erhan da bir konuşma yaparak devletin sözleşmeli-ücretli statüleri dayatarak, örgütlenme hakkını yok eden bir yapılanmaya dönüştürüldüğünü vurguladı ve ücretli köleliğe izin vermeyeceklerini söyledi. Milli Eğitim'in kadro politikasını teşhir etti.

Eylem boyunca “Yaşasın örgütlü mücadelemiz!”, “Parasız eğitim, parasız sağlık!”, “İnsanca yaşam, güvenceli gelecek!”, “Öğretmen düşmanı Bakan Çelik istifa!”, “Baskılar bizi yıldırılmaz!” sloganları atıldı. Eyleme yaklaşık 80 eğitim emekçisi katıldı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

“Köle değil öğretmeniz!”

Eğitim Emekçileri Derneği, 24 Kasım günü Taksim Tramvay durağında 24 Kasım öğretmenler günü ile ilgili açıklama yaptı. Eylemde “Geleceğiz, örgütleniyoruz!” pankartı ve “Yine KPSS'ye takıldık!”, “Ya sözleşme iptal olursa!”, “Öğretmen oldum ama pasom yok!” ve “Bugün öğrenciyim, yarın diplomalı işsizim, geleceksizim” dövizleri açıldı. Açıklamanın ardından İstiklal Caddesi'nde broşür dağıtan eğitim emekçileri, daha sonra Gayrettepe Telekom işçilerini ziyaret ettiler.

Kızıl Bayrak/İstanbul

“Yaşasın sınıf dayanışması!”

Eğitim-Sen Adana Şubesi 24 Kasım günü, Eğitim-Sen Şube Binası önünde, Öğretmenler Günü vesilesiyle bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Adana Eğitim-Sen pankartının açıldığı basın açıklamasında 24 Kasım'ın göz boyamak için kullanıldığı vurgulandı.

Açıklamanın ardından eyleme katılan 100'ü aşkın emekçi Adana Eğitim-Sen pankartı arkasında, sloganlarla, 39 gündür grevde olan Telekom işçilerini, Telekom İl Müdürlüğü'ne kadar yürüyerek ziyaret etti. Eğitim-Sen'liler yaklaşık 30 işçi tarafından karşılandı. Konuşmalarında dayanışma vurgusu yapılarak, bundan sonra da eylemli dayanışmanın devam edeceğini belirttiler.

Kızıl Bayrak/Adana

Eğitim Sen: Öğretmen aylığından vergi alınmasın!

Eğitim-Sen Merkez Yönetim Kurulu üyeleri, 24 Kasım Öğretmenler Günü öncesinde öğretmenlerin sıkıntılarını ve taleplerini dile getirmek amacıyla Milli Eğitim Bakanı'yla bir görüşme yaptılar. Görüşmede Eğitim-Sen Genel Başkanı Alaattin Dinçer, öğretmenlerin taban aylığının vergiden muaf tutulmasını ve Şubat ayında en az 25 bin kadrolu öğretmen ataması yapılmasını istedi.

Marks'ın

I

Yeryüzünde kapitalistler ve işçiler bulunduğundan beri, işçiler için bu kitap kadar önemli bir kitap çıkmadı. Bugünkü bütün toplumsal sistemimizin üzerinde döndüğü eksen olan sermaye ve emek arasındaki ilişki, ancak bir Alman'ın yapabileceği bir kavrayış ve kesinlikle, ilk kez bu kitapta bilimsel olarak geliştirilmiştir. Bir Owen'ın, bir Saint-Simon'un ya da bir Fourier'nin yazılarının değeri ne olursa ve ne olmakta devam ederse etsin, dorukta duran bir gözlemcinin daha aşağıda kalan günlük manzarayı görmesi gibi, tüm modern toplumsal ilişkiler alanının açık-seçik ve bütünüyle görülebileceği bir yüksekliğe tırmanmak ilk kez bir Alman'a nasip olmuştur.

Bugüne dek, ekonomi politik, bize, emeğin bütün zenginliklerin kaynağı ve bütün değerlerin ölçüsü olduğunu, öyle ki, üretilmeleri aynı emek-zamanına mâlolan iki nesnenin aynı değere sahip bulunduğunu, ve ortalama olarak sadece eşit değerler birbirleriyle değişebilir olduklarına göre, bunların da birbirleriyle değişilmeleri gerektiğini öğretmiştir. Ama aynı zamanda, sermaye adını verdiği biriktirilmiş bir emek türünün varolduğunu, bu sermayenin, içerdği yardımcı kaynaklar sayesinde, canlı emek üretkenliğini yüz kat, bin kat artırdığını ve bunun için de kâr ya da kazanç denilen belirli bir karşılık talep ettiğini de öğretir. Hepimizin bildiği gibi, işler gerçekte şöyle gelişir: Biriktirilmiş ölü emeğin kârları durmadan irileşir, kapitalistlerin sermayeleri durmadan büyürken, canlı emeğin ücreti durmadan azalır ve yalnızca ücretle yaşayan işçiler yığını durmadan kalabalıklaşır ve yoksullaşır. Bu çelişkiyi nasıl çözmeli? Eğer işçi, ürününe kattığı emeğin tam değerini alıyorsa, geriye kapitalist için kâr nasıl kalabilir? Ama yalnızca eşit değerler değişildiklerine göre, durum budur. Öte yandan, birçok iktisatçının kabul ettiği gibi, eğer bu ürün işçi ile kapitalist arasında paylaşılyorsa, nasıl olur da eşit değerler değişilebilir, nasıl olur da işçi ürününün tam değerini alabilir? İktisat, bugüne kadar, bu çelişki karşısında çaresiz kalmış ve bu konuda hiçbir şey söylemeyen utangaç sözler yazmış ya da gevelemiştir. Bundan önceki sosyalist iktisat eleştirmenleri bile, bu çelişkiyi vurgulamaktan başka bir şey yapamamışlardır; sonunda Marx, bu kârın asıl kaynağında ortaya çıkış sürecini belirleyip ve böylece her şeyi açıklığa kavuşturana dek kimse bu çelişkiyi çözemedi.

Marx, sermayenin gelişmesini incelerken, kapitalistlerin, sermayelerinin değerini değişim yolu ile artırdıkları yolundaki basit ve herkesçe bilinen bir olgudan hareket eder: Kapitalistler paraları ile meta satın alırlar ve sonra, bu metaı, kendilerine mal olduğundan daha fazla para karşılığında satarlar. Örneğin, bir kapitalist 1.000 talere aldığı pamuğu 1.100 talere satar, böylece 100 taler “kazanmış olur”. İlk sermaye üzerinde bu yüz talerlik fazlalık, Marx tarafından, **artı-değer** olarak adlandırılır. Bu artı-değer nereden gelir? İktisatçıların varsayımlarına göre, sadece eşit değerler birbirleriyle değışilirler ve bu, soyut teori alanında, kuşkusuz doğrudur. Üçyüz gümüş groşene karşı bir gümüş taler verilmesi ve bu bozuklukların tekrar bir gümüş taler ile değıştirilmesi nasıl kimseyi ne daha zengin, ne de daha yoksul yaparsa, pamuğun satın alınması ve tekrar satılması

da hiç bir artı-değer getirmmez. Ayrıca artı-değer, satıcıların metalarını, değerlerinin üstünde satmaları, ya da alıcıların bu metaları değerlerinin altında satın almalarından da doğmaz, çünkü herkes sırasıyla bazen alıcı, bazen satıcıdır ve böylece, satıcı olarak kazandığını alıcı olarak kaybeder. Aynı biçimde, artı-değer, alıcıların ve satıcıların birbirlerini aldatmalarından da gelemmez, çünkü bu yeni bir değer, ya da artı-değer değil, yalnızca mevcut sermayenin kapitalistler arasında farklı bir bölüşümünü meydana getirir. Gene de, kapitalist, metaları değerine alıp değerine sattığı halde, bu işten verdiğinden daha fazla değer elde eder. Bu nasıl olur?

Kapitalist, mevcut toplumsal koşullar altında, meta piyasasında, **tüketimi yeni bir değer**in kaynağı olan, yeni bir değerin yaratılması olan özel nitelikte bir meta bulur ve bu meta **işgücüdür**.

Nedir işgücünün değeri? Her metanın değeri, üretim için gerekli-emek ile ölçülür. İşgücü, kendisinin olduğu kadar, ölümünden sonra da işgücünün sürekliliği sağlayan ailesinin varlığını sürdürmesi için, belirli miktarda geçim araçlarına gereksinme duyan canlı işçi biçiminde bulunur. Bu geçim araçlarını üretmek için gerekli-emek zamanı, şu halde, işgücünün değerini temsil eder. Kapitalist, bu değeri haftalık olarak öder ve bunun karşılığında işçinin bir haftalık emeğinin kullanımını satın alır. Buraya kadar, iktisatçı baylar, işgücünün değeri konusunda, bizimle aşağıyukarı aynı düşüncede olacaklardır.

Şimdi, kapitalist işçisini işe koşar. Belirli bir zaman içinde, işçi, haftalık ücretinin temsil ettiği kadar emek harcayacaktır. Kabul edelim ki, bir işçinin haftalık ücreti, üç işgünü temsil etsin. Buna göre, işe pazartesi günü başlayan işçi, çarşamba akşamı, **ödenen ücretin tam değerini** kapitaliste geri vermiş olacaktır. Ama o zaman çalışmayı durduracak mı? Hiç de değil. Kapitalist onun haftalık emeğini satın almıştır ve işçi, haftanın son üç gününde de, çalışmasını sürdürmek zorundadır. Ücretinin karşılığını geri vermek için gerekli olan süreyi aşan zaman boyunca işçi tarafından sağlanan bu **artı-emek**, kârın, durmadan büyüyen sermaye artışının, **artı-değerin kaynağıdır**.

İşçinin, üç gün sonunda aldığı ücreti ödediğini, ve öbür üç gün kapitalist için çalıştığını ileri sürmenin keyfi bir varsayım olduğu söylenmesin. Burada, işçinin, ücretinin karşılığında geri vermek için tamamen kaç güne, üç güne mi, yoksa dört güne mi gereksinmesi olduğunu bilmenin hiçbir önemi yoktur, zaten bu, koşullara göre değişir; ama asıl önemli olan şudur ki, kapitalist, karşılığını ödediği emeğin yanısıra, **karşılığını ödemediği** bir emek de elde eder ve bu hiç de keyfi bir varsayım değildir, çünkü kapitalist, uzun vadede, işçinin sırtından yalnızca ona ödediği ücret kadar emek elde ettiği gün atölyesini kapayacaktır, çünkü o zaman kârı gerçekten de bir hiç olacaktır.

Ve işte tüm çelişkilerin çözümü. Artı-değerin (ki kapitalistin kârı bunun önemli bir kısmını oluşturur) kaynağı şimdi iyiden iyiye açık ve doğal bir durum almış bulunuyor. İşgücünün değeri ödenir, ama bu değer, kapitalistin işgücünden sızdırmak istediği değerden çok düşüktür ve aradaki fark, **ödenmemiş emek**, kapitalistin ya da daha doğru söylemek gerekirse, kapitalist sınıfın payını oluşturur. Hatta yukarıda verilmiş bulunan örnekte, pamuk satıcısının

pamuğundan elde ettiği kârın bile, eğer pamuk fiyatları yükselmemişse, ödenmemiş emeğe dayanması gerekir. Tüccar, pamuğu, ürününden o yüz taler dışında kendisi için bir kâr sızdırabilen ve bunun sonucu, cebine indirdiği ödenmemiş emeği onunla paylaşan bir pamuklu imalatçısına satmış olmalıdır. Zaten toplumun bütün çalışmayan üyelerini işte bu ödenmemiş emek besler. Kapitalist sınıfa düşen devlet ve belediye vergileri, toprak sahiplerinin toprak rantı vb., işte buradan ödenir. Mevcut toplumsal düzenin tümü bunun üzerine dayanır.

Öte yandan, ödenmemiş emeğin yalnızca bir yandan kapitalistlerin, öte yandan ücretli işçilerin yürüttükleri üretimin bugünkü koşullarında ortaya çıktığını varsaymak da saçma olur. Tersine. Ezilen sınıflar her zaman ödenmemiş emek sağlama durumunda kalmışlardır. Emeğin egemen örgütlenme biçiminin kölelik olduğu uzun dönemin tamamı boyunca, köleler, kendilerine geçim araçları biçiminde verilenden çok daha fazla emek harcamak zorunda kalmışlardır. Serflik rejiminde ve köylü angaryasının ortadan kaldırılmasına kadar da, durum aynı olmuştur; hatta burada, köylünün geçimini sağlamak için harcadığı zaman ile senyör için harcadığı artı-emek arasındaki fark gözle görülecek kadar açıktır, çünkü, gerçekte, ikincisi, birincisinin tamamen dışında yapılır. Biçim şimdi değışmiştir, ama öz aynıdır, çünkü, *“toplumun bir kesimi üretim araçları üzerinde tekele sahip olduğu”* sürece, *“işçi, özgür olsun olmasın; kendi varlığını sürdürmek için gerekli işzamanına, üretim araçlarına sahip olanların yaşamaları için gerekli tüketim maddelerini üretmek için de fazladan bir işzamanı eklemek zorundadır”* (Marx, s. 202)*

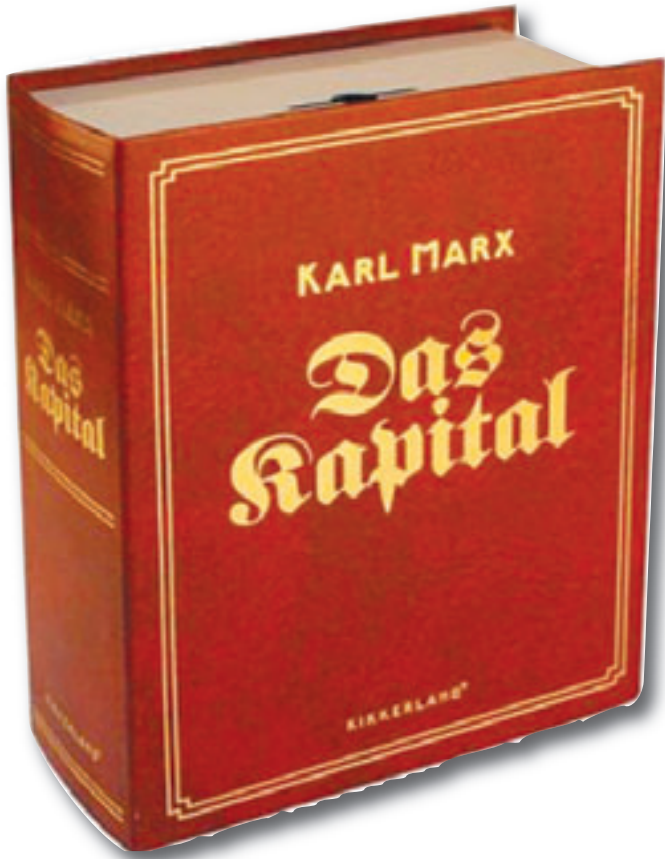
II

Bir önceki makalede, bir kapitalist tarafından çalıştırılan her işçinin iki çeşit emek harcadığını gördük: Çalışma zamanının bir kısmında, kapitalistin kendisine ödediği ücretin karşılığını verir ve Marx, emeğin işte bu kısmına gerekli-emek der. Ama bunun ardından çalışmasını sürdürmek zorundadır ve bu zaman içerisinde, kapitalist için artı-değer üretir, ki bunun önemli bir kısmı kârı oluşturur. Emeğin bu kısmına da artı-emek adı verilir.

İşçinin, ücretini karşılamak için üç gün ve kapitalist için artı-değer üretmek için de üç gün çalıştığını varsayalım. Bir başka deyişle, bu, işgünü oniki saat olduğunda, işçinin, her gün, ücreti için altı, ve artı-değer üretmek için de gene altı saat çalışması demektir. Bir kimsenin haftada ancak altı günü ya da eğer pazar da katılırsa, yedi günü vardır. Ama bir kimse, tek tek her günden, altı, sekiz, on, oniki, onbeş, hatta daha fazla çalışma saati çıkartabilir. İşçi bir günlük ücreti için, kapitaliste, bir işgünü satmıştır. Ama **bir işgünü nedir?** Sekiz saat mi, yoksa onsekiz saat mi?

İşgününün elden geldiğince uzun olmasında kapitalistin çıkarı vardır. İşgünü ne kadar uzun olursa, o kadar çok artı-değer üretir. İşçi, ücretinin karşılanmasından fazla harcadığı her iş saatinin kendisinden haksız olarak alındığı yolunda haklı bir duygu besler; aşırı uzun saatler çalışmanın ne demek olduğunu kendi acı deneyiminden öğrenir. Kapitalist, kârı için savaşıır; işçi ise, sağlığı için, yalnızca

Kapital'i

çalışmak, uyumak ve yemek yemek için değil, ama öteki insani faaliyetlerde bulunabilmek için de, günde birkaç saatlik dinlenme için de savaşıyor. Geçerken belirtilebilir ki, bu mücadeleye girmeyi isteyip istememeleri, hiç de kapitalistlerin iyi niyetine bağlı değildir, çünkü rekabet, bunlar arasındaki en insanseverleri bile arkadaşlarına katılmaya ve işzamanını onlarınki kadar uzatmayı bir kural haline getirmeye zorlar.

İşgününün saptanması için mücadele, özgür işçilerin tarih sahnesine ilk girişiyle birlikte başlamış ve günümüze dek süregelmiştir. Farklı işlerde farklı geleneksel işgünleri hüküm sürer; ama gerçekte, bunlara pek uyulmaz. Bir kimsenin gerçekten normal bir işgününün varlığından sözedebilmesi, ancak işgününün yasayla saptanması ve bunun işleyip işlemediğinin denetlenmesiyle mümkündür. Ve bu da şimdiye kadar sadece İngiltere'nin sınai bölgelerinde mümkün olmuştur. Bu ülkede, bütün kadınlar ve onüç yaşından onsekiz yaşına kadar olan erkek çocuklar için on saatlik işgünü (beş gün boyunca onbuçuk ve cumartesi yedibuçuk saat) saptanmıştır ve erkekler de, onlar olmaksızın çalışamayacaklarından, on saatlik işgününden yararlanırlar. Bu yasayı, İngiliz fabrika işçileri, egemen sınıf içindeki bölünmelerden ustaca yararlanma yoluyla olduğu kadar, uzun yıllar direnerek, fabrika sahiplerine karşı inatçı, usanmaz bir mücadele yürüterek, basın özgürlüğü, örgütlenme ve toplanma hakkı yoluyla elde etmişlerdir. Bu yasa, İngiliz işçilerinin güvencesi durumuna gelmiş ve yavaş yavaş sanayiın bütün önemli kollarını ve geçen yıl, hemen hemen **bütün işletmeleri**, hiç değilse kadın ve çocuk çalıştıran bütün işletmeleri kapsamına almıştır. Bu yapıt, İngiltere'de işgününün bu yasal düzenlenmesinin tarihi konusunda en ayrıntılı malzemeyi içermektedir. Gelecek "Kuzey Almanya Reichstag"ı da, bir sanayi yasasını, dolayısıyla, fabrika çalışmasını düzenleme konusunu tartışma göreviyle karşılaştacaktır. Alman işçileri tarafından

seçilen hiç bir temsilcinin, **Marx'ın** kitabıyla adanmaklı içli-dışlı olmadıkça, bu tasarının tartışmasına girmeyeceğini umarız. **Bu konuda yapılacak çok şey var.** Egemen sınıflar içindeki bölünmeler, işçiler için, İngiltere'de olduğundan çok daha elverişlidir, **çünkü genel oy hakkı, egemen sınıfları, işçilerin gözüne girmeye zorlamaktadır.** Bu koşullar içinde, eğer durumlarından yararlanmasını ve her şeyden önce de, tartışılan konunun ne olduğunu bilirlerse, proletaryanın dört-beş temsilcisi **bir güçtür**; oysa burjuvaların durumu böyle değil. Ve bu amaçla, Marx'ın kitabı, onlara, bütün malzemeyi hazır bir biçimde vermektedir.

Daha teorik nitelikte bir dizi çok güzel başka incelemeleri bir yana bırakacağız ve sadece sermaye birikimini ele alan son kısım üzerinde duracağız. Burada, ilkin, kapitalist üretim biçiminin, yani bir yandan kapitalistler, öte yandan ücretli işçiler tarafından yürütülen üretim biçiminin, sadece kapitalist için durmadan onun sermayesini değil, onunla birlikte durmadan işçilerin yoksulluğunu

da yeni baştan ürettiği gösterilmektedir; böylelikle, bir yanda bütün geçim araçlarının, bütün hammaddelerin ve bütün iş aletlerinin sahibi kapitalistlerin, öte yanda ise, kendilerini çalıştırabilecek durumda tutmalarına ve çalışabilecek durumda yeni bir proleterler kuşağı yetiştirmelerine ancak yeterli miktarda geçim araçları karşılığında işgüçlerini bu kapitalistlere satmak zorunda kalan büyük işçi yığınlarının her zaman varolmaları sağlanmış olur. Ama sermaye, sadece kendini yeniden üretmekle kalmaz: Durmadan artar ve çoğalır ve böylece mülksüz işçiler sınıfı üzerindeki gücünü de artırır. Ve tıpkı sermayenin kendini durmadan daha büyük bir ölçekte yeniden üretmesi gibi, modern kapitalist üretim biçimi de, durmadan daha büyük bir ölçekte ve durmadan artan sayılarla, mülksüz işçiler sınıfını yeniden üretir. "*Sermaye birikimi, bir kupta daha çok kapitalist ya da daha büyük kapitalistler, ötekinde daha çok ücretli işçiler olmak üzere sermaye ilişkisini durmadan yeniden üretir. Bu yüzden sermaye birikimi, proletaryanın çoğalması demektir.*" (s. 600.)** Ama makinelerdeki ilerlemeler ve tarımın yetkinleşmesi vb. sayesinde, aynı miktar ürün elde etmek için durmadan daha az işçiye gereksinme olduğuna göre, bu yetkinleşme, yani bir işçi fazlalığı meydana getirme olgusu, hızla artan sermayeden bile daha hızlı geliştiğine göre, bu sayısı durmadan artan işçiler ne olur? Bu işçiler, işlerin kötü gittiği ya da şöyle-böyle olduğu zamanlarda, ya emek değerlerinin **altında** ücret alırlar ve düzensiz bir biçimde çalıştırılırlar, ya da geçimleri kamu yardımıyla sağlanır, ama işlerin özellikle canlı olduğu zamanlarda, İngiltere'de açıkça görüldüğü gibi, kapitalistler sınıfı için gerekli olan, ne var ki, **koşullar ne olursa olsun**, düzenli olarak çalıştırılan işçilerin direnme gücünü kırmaya ve ücretlerini düşük tutmaya yarayan yedek bir sanayi ordusu oluştururlar. "*Toplumsal servet ... ne kadar büyük olursa, nispi artı-nüfus ya da yedek sanayi ordusu da o kadar büyük olur. Ama, bu yedek*

ordunun faal orduya" (düzenli olarak çalıştırılanlara) "*göre oranı ne kadar büyükse, sefaleti çalışma sırasında katlandığı ıstırapla ters orantılı olan toplam*" (sürekli) "*artı-nüfusun, ya da işçiler kesiminin kitlesi de o kadar büyük olur. Nihayet, işçi sınıfının düşkünler tabakası ile yedek sanayi ordusu ne kadar yoğun olursa, resmi yoksulluk da o kadar yaygın olur. Bu, kapitalist birikimin mutlak genel yasasıdır.*" (s. 631.)***

İşte bunlar, modern, kapitalist, toplumsal sistemin kesinlikle bilimsel bir biçimde tanıtlanmış - ve resmi iktisatçıların bir çürütme girişiminde bile bulunmaktan özenle kaçındıkları- başlıca yasalarından birkaçıdır. Ama bununla her şey söylenmiş oluyor mu? Hiç bir zaman. Marx, kapitalist üretimin kötü yanlarını nasıl gözler önüne seriyorsa, aynı ölçüde, toplumun üretici güçlerinin toplumun **tüm** üyeleri için insanoğlunun hakkı olan eşit gelişmeyi mümkün kılacak düzeyde gelişmesi için, bu toplumsal biçimin zorunlu olduğunu da açıkça tanıtıyor. Daha önceki bütün toplumsal biçimler bunun için çok yetersizdiler. Kapitalist üretim, ilk kez, bunun için gerekli olan zenginliği ve üretici güçleri yaratıyor; ama aynı zamanda, kalabalık ve ezilen işçilerle, bu zenginliğin ve üretici güçlerin bugün olduğu gibi tekelleştirici bir sınıf yararına değil, tüm toplum yararına kullanılmasını gittikçe daha çok istemek zorunda kalan toplumsal sınıfı da yaratıyor.

2 ve 13 Mart 1968

(21 ve 28 Mart 1868 tarihli **Demokratisches Wochenblatt**, n° 12 ve 13'te yayımlanmıştır...)

Dipnotlar

* Karl Marx, **Kapital**, Birinci Cilt, Sol Yayınları, Ankara 1976, s. 258-259. -Ed.

** Aynı yapıt, s. 652. -Ed.

*** Aynı yapıt, s. 681. -Ed.

Progress Publishers'in Engels'in makalesine ilişkin notu:

Bu makale Engels'in Demokratisches Wochenblatt için Kapital'in birinci cildindeki temel ilkeleri herkesin anlayabileceği bir biçimde ortaya koyma amacıyla yazdığı ve işçi ve demokrat basının sütunlarında yayınlanan tanıtma yazılarından biridir. Engels, burada, işçi sınıfı hareketinin tarihsel rolünü göstermekte ve Lenin'in "Marks'ın iktisat teorisinin köşe taşı" diye adlandırdığı artı-değer öğretisini ortaya koymaktadır. İşçiler için yazılmış olanlar dışında, Engels, resmi iktisatçıların ve burjuva basının Marks'ın bu yapıtı konusunda içine gömüldükleri "suskunluk kumkumasını" kırmak için burjuva basınına da birkaç imzasız tanıtma yazısı yazmıştır. Engels bu makalelerinde, kitabı "burjuva bakış açısından" ele almakta ve bu silahı, Marks'ın dediği gibi, burjuva iktisatçıların bu yapıtı ele almalarını sağlamak için kullanmaktadır. Demokratisches Wochenblatt. - Wilhelm Liebknecht'in yönetimi altında, Ocak 1868'den Eylül 1869'a kadar Leipzig'de yayınlanmış olan bir Alman işçi gazetesi. Bu gazetenin Alman Sosyal-Demokrat İşçi Partisinin kurulmasına katkısı büyük olmuştur. 1869'daki Eisenh Kongresinde, bu gazetenin, Sosyal-Demokrat İşçi Partisi'nin Merkez Organı olması kararlaştırılmış ve Volksstaat adını almıştır. Marks ve Engels bu gazeteye yazı yazmışlardır.

140. Yılında *Kapital*'in Güncelliği sempozyumu...**Marx'ın ölümsüz yapıtı 140. yılında: Kapital günceldir!**

140. Yılında *Kapital*'in Güncelliği Sempozyumu 24-25 Kasım 2007 tarihleri arasında Petrol-İş Sendikası'nın Altunizade'deki Genel Merkez binasında gerçekleştirildi. İki gün süren sempozyumda aydınlar, akademisyenler, sendikacılar ve çeşitli siyasal çevrelerden temsilciler farklı yönleriyle Karl Marks'ın başyapıtı olan *Kapital*'i tartıştılar. *Kapital*'in günümüz siyaseti ve sınıf hareketi açısından nerede durduğu ele alındı.

Sempozyum 24 Kasım sabahı **Nail Satlıgan**'ın yaptığı açılış konuşmasıyla başladı. Sempozyum programının genel bir özeti olma özelliği taşıyan konuşmada *Kapital*'in amacı ve hedefledikleri anlatıldı. *Kapital*'in kapitalist üretim tarzının ve burjuva toplumunun bir tanımı olduğunu söyleyen Satlıgan, *Kapital*'in geleceği ve geçmişi bütünüyle açıklama iddiasında olmadığını da ifade etti. İşçi sınıfının eline bir mücadele silahı vermeksizin ondan kapitalizmi yıkmasını bekleyemeyeceğimizi söyleyen Satlıgan, "*Kapital bir devrimci siyaset yapıtıdır, Kapital hem teorik, hem pratik bir yapıttır. Hem felsefidir, hem iktisadidir*" sözleriyle *Kapital*'in işçi sınıfının bir mücadele silahı olarak ele alınması gerektiğini vurguladı. *Kapital*'in temel noktasının ise kapitalistlerin işçinin emeğini değil işgücünü satın aldığı tespiti olduğunu vurgulayan Satlıgan, Marks'ın buradan hareketle emek-değer teorisini, soyut emek kavramını ve artık değeri geliştirdiğini ifade etti.

"*Kapital yalnızca iktisatı alt-üst etmedi, işçi hareketini de alt-üst etti. İşçi sınıfına kapitalizme karşı kullanılacak bir silah verdi*" diyen Satlıgan, yazıldığı tarihte (1847 yılında) **Komünist Manifesto**'yu anlayacak dünya çapında ancak birkaç yüz işçi bulunduğunu ifade etti. Çok değil 20 yıl sonra, 1867'de *Kapital* yazıldığında ise, artık dünya proletaryasının uluslararası örgütü olan **Enternasyonal**'in kurulmuş bulunduğunu ve Marks'ın görüşlerinin dünyanın dört bir yanına yayıldığını, **Paris Komünü** ve **Ekim Devrimi** deneyimlerinden bu yana kapitalistlerin duydukları korkunun sürdüğünü söyledi. Satlıgan'ın "*Kendilerini özel güvenlik ordularıyla çevrili duvarların arkasına hapsediyorlar ama buna ne kadar dayanabilecekleri belli değil, çünkü onları koruyanlar da yine kent yoksulları*" sözleriyle son bulan konuşması salondan yoğun alkış aldı.

Açılış konuşmasının ardından **Sungur Savran** ve **Mustafa Cemal**'in konuşmacı olarak katıldığı *Kapital*'in *Mimarisi ve Mantığı* başlıklı I. Oturum'a geçildi. İlk olarak *Kapital*'in Mimarisi konusunda söz alan **Sungur Savran**, "*Kapital düşünce tarihinin gelişmesi bakımından kapitalist üretim tarzının ekonomik tahlilini tutarlı bir biçime kavuşturan yapıttır*" şeklinde konuştu. *Kapital*'in önemini çeşitli önermelerle açıklayan Savran "*Eğer modern çağın anahtarını bulmak istiyorsanız sermaye birikimi sürecine ve onun arkasında yatan artı değer çıkarım sürecine bakmak zorundasınız. Kapital bu gerçeği bütün berraklığıyla ortaya koymuştur ve dolayısıyla her türlü modern çağın idealist veya idealizme yönelen açıklamasıyla bir hesaplaşmanın temelidir. Bugün vaktiyle tamamen burjuva teorisinin bir kavramı olan modernizasyon kavramını postmodernizme karşıt olarak olsa bile bu çağın anahtarı olarak önümüze sürenler Kapital'den geri adım atmaktadır*" sözleriyle Marksizm'in modernizm

karşısındaki konumlanışını ifade etti.

"*Kapital bir pratik devrim klavuzudur çünkü kapitalizmin, mistifiye ve başaşağı dünyasında günlük bilinçle hatta sendikal bilinçle kavranamayacak olan sırrını-özünü Kapital açığa çıkarmıştır*" sözleriyle *Kapital*'in pratik mücadeledeki yansımalarına vurgu yaptıktan sonra *Kapital*'in mimari yapısına geçti. *Kapital*'in çok özenli bir mimariye sahip olduğunu ifade eden Savran, bu mimariyi kavramanın *Kapital*'i anlamının ön koşulu olduğunu söyledi.

Marks'ın "*Eşyanın özü ve görünümü birbiriyle örtüşseydi o zaman bütün bilim gereksiz olurdu, o zaman baktığımız zaman zaten görürdük*" sözlerini aktardı ve buradan yola çıkarak *Kapital*'de kullanılan soyutlama yöntemine değindi. Görünenin arkasına geçerek özsel ilişkileri kavramanın yönteminin "*her bir aşamada en soyut yani yalıtılmış kavramı ve kategoriyi alıp onu bütün içeriği ve çelişkileriyle tahlil etmek, orada üretilen sonuçlardan daha somut düzeyde olan bir sonraki soyutlama aşamasına yükselmek*" olduğunu söyleyerek *Kapital*'in mimarisinin mübadele, genel olarak üretim, genel olarak sermaye, çok sayıda sermaye şeklindeki dört soyutlama düzeyinden oluştuğunu belirtti.

Sungur Savran'ın ardından söz alan **Mustafa Cemal** "*Kapital'in mantığı*" başlıklı bir sunum gerçekleştirdi.

Verilen öğle arasının ardından "*Kapital, işçi sınıfı ve sendikalar*" başlıklı ikinci oturuma geçildi. **Tülin Öngen** ve **Gaye Yılmaz**'ın konuşmacı olarak katıldığı oturumda ilk sözü alan **Tülin Öngen** *Kapital*'de sınıfların ve özel olarak işçi sınıfının yerine dair bir sunum yaptı. **Gaye Yılmaz** ise temel olarak bugün uygulanan esnek üretim uygulamalarının aslında kapitalizmin özüne dair önemli değişiklikler barındırmadığını ve bunların birçoğunun bu isimlendirmeyle olmasa da *Kapital*'de anlatıldığına değindi. Esnek çalışma yasalarıyla paralellik gösteren çeşitli bölümleri *Kapital*'den okuyan Yılmaz, *Kapital*'in yeni çalışma yasalarıyla çağın gerisinde kaldığı görüşünü de *Kapital*'den örneklerle yanıtlamış oldu. Konuşmasına esnek çalışmaya dair dünya ve Türkiye'den çeşitli örnekler vererek devam eden Yılmaz, esnek çalışmanın *işçilerin üretime yabancılaşması sorununu çözmediği* görüşlerini de yine örneklerle yanıtladı.

III. Oturuma geçilmeden önce direnişte olan

Novamed ve **Telekom** işçileri adına birer konuşma yapıldı. İşçilerin konuşmaları salondan atılan "Yaşasın sınıf dayanışması!" sloganları ile karşılandı.

Kapital ve Türkiye'de İşçi Hareketi başlıklı III. Oturum, **Arzu Çerkezoğlu**, **Ercan Atmaca**, **Munzur Pekküleç** ve **Ayşe Yumlu Yeter** gibi sınıf hareketi ile ilişkili konuşmacıların katılımıyla gerçekleşti. Konuşmasında kapitalizmin genel bir teşhirini yapan **Ayşe Yumlu Yeter**, bugünün mesajının artık "elveda proletarya değil, elveda kapitalizm" olduğunu ifade etti. Hava-İş Eğitim ve Örgütlenme Uzmanı **Munzur Pekküleç** ise 12 Eylül'ün sınıf üzerindeki etkilerine değindi. 12 Eylül sonrasında işçi sınıfının dayanışma bilincini yitirdiğini vurgulayan Pekküleç, sınıfın bugün içinde bulunduğu durumu değerlendirdi. İşçilerin büyük oranda ırkçılık ve şovenizm ile zehirlenmiş olduğunu belirterek ulusal sorun konusunda sınıfın genel durumunu aktardı. **Ercan Atmaca** bugün yeniden *Kapital*'in yazıldığı dönemdeki sömürü koşulları ile karşı karşıya kaldığımızı vurguladı. Atmaca, *Kapital*'in işçi sınıfını iktidara taşımak için yazıldığını ve sınıf ile *Kapital* arasında çok sıkı bir bağ bulunduğunu belirterek, bu nedenle sınıf ile *Kapital*'in buluşturulması gerektiğini söyledi. Ardından söz alan **Arzu Çerkezoğlu**, günümüzde emek sürecinin farklılaştığından, esnek çalışma ve taşeronlaştırmayla sendikal yapıların işlevsizleştiğini iddia ederek, bunun nesnel bir süreç

olduğunu ve çözüm olarak yeni modeller üretmek gerektiğini söyledi. Geçmişte anlatılan sınıf ilişkilerinin, emek yasalarının bugün artık geçerli olmadığını, bu nedenle işçi tanımının da farklılaştığını söyleyerek günümüz sınıf yapısını kendince açıklamaya çalıştı.

İlk günün son oturumu olan ***Kapital ve Sosyal Bilimler*** oturumu, konuşmacılar İzzettin Önder, Sencer Divitçioğlu ve Taner Timur’un gelememesi nedeniyle iptal edildi. Günün sonunda Marmara Üniversitesi Sahnesi tarafından Howard Zinn’in “*Marks geri döndü*” isimli oyunu sergilendi.

Sempozyumun ikinci günü iki oturum halinde gerçekleştirilen “***Kapital’in Güncelliği***” semineri ile başladı. Bu bölümde Fuat Ercan, Nail Satlıgan ve Ahmet Haşim Köse’nin sunumları ilgiyle karşılandı. Türkiye’de Kapitalizmin Gelişimi/Azgelisme başlıklı sunum yapan **Mehmet Türkay**, Marksist ekonomi politik perspektifinden Türkiye’de sermaye birikimi sürecini değerlendirdi. Türkay konuşmasında Türkiye Cumhuriyeti’nin kuruluşundan bu yana yaşadığı süreçlere ve politikalara dair örneklendirmelerde bulundu.

Fuat Ercan ise powerpoint sunumu eşliğinde oldukça canlı bir konuşma yaptı. Geçmişteki ve bugünkü meta ilişkilerini karşılaştıran Ercan, günümüz toplumunun ihtiyaçlarını ve bunların emek dönüşüm sürecinde tuttuğu yeri açıkladı. Müslüm Gürses’in yer aldığı bir reklam filminden de sık sık örnekler vererek meta dolaşımını anlatan Ercan, Türkiye’de muazzam bir meta birikimi olmasına rağmen bazı “muhalif” iktisatçıların sermaye birikimi ve proleterleşme sürecini görmezden geldiğini belirtti. Ercan, sunumunda milliyetçilik ve yurtseverlik kavramlarına da özel bir yer ayırdı. Anti-emperyalizm adı altında yürütülen propagandanın aslında kapitalist çelişkilerin üzerini örtmeye yarayan bir kılıf olduğunu belirten Ercan, “kötülüklerin” yani baskı ve sömürünün bizzat kapitalizmden kaynaklandığını, bunu yapanın ABD değil onun da bir parçası olduğu kapitalizm olduğunu vurguladı. Yurtseverlik kavramının tehlikelerine işaret etti.

İkinci seminerde söz alan **Nail Satlıgan**, Marks ve Engels’i ütöpik Marksistlerden ayıran önemli özelliklerinden birinin, “*geleceğin mutfakları için tarif hazırlamamak*” yani şema-şablon bırakmamak olduğuna dikkat çekti “*Bizim gözümüzde komünizm yaratılması gereken bir durum olmadığı gibi gerçekliğin kendisine uymak zorunda olduğu bir ideal de değildir. Bugünkü düzeni ortadan kaldıran gerçek harekete komünizm adımı veriyoruz*” (***Alman İdeolojisi***) alıntısını yapan Satlıgan, komünizmin de ustalar tarafından bir şablon olarak belirlenmediğini, iktisadi nedenselliklerle açıklandığını ifade etti. “***Devlet ve Devrim***’de Lenin, ***Gotha Programı’nın Eleştirisi***’ne atıfta bulunarak komünizmin bu alt evresini sosyalizm olarak adlandırır” diyen Satlıgan, para meta ilişkisinin ortadan kalktığı ama ihtiyaca göre bölüşüm ilkesinin henüz geçerli olmadığı bir dönemi sosyalizm olarak adlandıracağımızı ifade etti.

Satlıgan’ı **Ahmet Tonak**’ın “***Kapital’deki Kategorilerin Ampirik Çalışmalarda Kullanılması***” başlıklı sunumu izledi. Ardından **Ahmet Haşim Köse** söz alarak, ‘94’ten 2004’e kadar olan 10 yıllık süreci tahlil etti ve burjuva toplumun krizlerini sınıflar mücadelesi ekseninde tartıştı. “*Bujuvazi kendi suretinden bir toplum yaratmıştır*” sözleriyle burjuva ilişkilerin toplumun her kesimine yansıdığını ifade eden Köse, bugün dünyanın hiç olmadığı kadar sermayeleştiğini, toplum fikrinin yeniden inşa edilmesi gerektiğini ve bunun yapılabilmesi için de burjuvaziye ve kapitalist ilişkilerin bütününe saldırmak gerektiğini belirtti. Sınıfın marksist tanımını yapan Köse, çeşitli grafiklerle sınıfsal saflaşmayı anlattı. Küçük burjuvazi ve küçük toprak sahiplerinin erimesini, büyük mülk sahibi köylünün ve küçük köylünün de erimesinin

izlediğinin gösterildiği veriler, kent emekçilerinin genişleyen bir sınıf olduğunu ortaya koyuyordu. Köse, konuşmasını “biz düşünmüyoruz diye sınıflar yok olmaz, sınıflar vardır” sözleriyle sonlandırdı.

Seminerin ardından ***Kapital***’in Türkçeye çevrilme sürecine dair bir sinevizyon gösterimi gerçekleştirildi. Video-röportajlarla devam eden sunumu ***Kapital***’in çevirmeni **Alaattin Bilgi**’yle yapılan söyleşi izledi. Bilgi, katılımcılar tarafından dakikalar boyunca alkışlandı.

Panel olarak kurgulanan son oturum “***Kapital ve Türkiye Solu***” başlığında gerçekleştirildi. **Sevim Belli**’nin yönettiği oturumda ilk olarak **Ergun Aydınoglu** söz aldı. Aydınoglu ***Kapital***’in zor anlaşılır bir kitap olduğunu söyledi ve komünist militanların ***Kapital***’i ikinci ve üçüncü kaynaklardan öğrenmesi sorununa dikkat çekti. **Aydın Çubukçu** ise Türkiye solunun ***Kapital*** ile ilişkisinin platonik olduğunu ifade etti. ***Kapital***, işçilerin zor anlayacağı bir kitap değildir diyen Çubukçu, sözlüksel okuma yapılmasını eleştirdi, kavramların öğrenilmesinin değil mantığın öğrenilmesi

gerektiğinin altını çizdi. ***Kapital***’i diyalektiği kavrayarak okumak gerektiğini, Türkiye’de okumanın daha çok pozitivist okuma olduğunu söyledi. Marksizm’in özel olarak devrimci ve eleştirel bir teori olduğunu söyleyen ***Atılım*** Gazetesi’nden **Alp Altınörs** ise, Marksizmin “hareket ve teori birliği” olduğunu vurgulayarak akademik bir Marksizm’in olamayacağını, Marksizm’in işçi sınıfı mücadelesine silahlarını sunan bir bilim olduğunu belirtti. Ardından TKP yöneticilerinden **Metin Çulhaoğlu** “*Sermayenin hareket yasalarını çözümlemek ve uygulamak istiyorsak Kapital’i mutlaka okumalıyız. Türkiye solu Kapital’e kaçamak yaklaşmıştır*” şeklinde konuştu. Çulhaoğlu’nun ardından söz alan **Ufuk Çizgisi**’nden **Yücel Filizler**, konuşmasında ***Kapital*** okuma grupları kurma çağrısı yaptı. ***Kapital***’in en başta devrimci sosyalist bir aydınlanma ve bir eylem kılavuzu olduğunu vurguladı.

Sempozyum, “***Kapital ve Türkiye Solu***” panelinin ardından sona erdi.

Kızıl Bayrak/İstanbul

İsviçre Basel’de Komünist Hareketin 20. Yılı Gecesi... **Devrimci emeğin ürünü politik bir etkinlik!**

Geleneksel olarak her yıl düzenlediğimiz gece etkinliğimizi bu yıl “***Komünist Hareket 20. Yılında! Geçmişi Aştık, Geleceği Kazanacağız!***” şiarıyla gerçekleştirdik.

Gecemize 300’ü aşkın bir kitle katıldı. Katılım ve içeriğiyle asgari bir başarının ifadesi olan gecemiz tümüyle politik bir atmosferde geçti.

Ön hazırlıklarını üç haftalık bir zaman dilimine sığdırmak zorunda kaldığımız etkinliğimiz, başka bazı dezavantajlarla birlikte belli kaygılara yol açmıştı. Bu başarılı bir ön hazırlık çalışması yürütmenin zorunluluğu anlamına geliyordu. Her yıl olduğu gibi bu yıl da gecemize katılımı sadece devrimci çalışma ve devrimci propaganda etkisi üzerinden güvenceye alabileceğimizi biliyorduk.

Yurtdışının apolitizm ortamında ve devrimci çalışmanın çok gerilediği koşullarda popüler sanatçılardan yoksun bir programla politik geceler örgütlemek katılım bakımından önemli güçlükler oluşturuyor. Bizim açımızdan bunu aşmak ancak kendi öz gücümüze dayanan ve yoğun bir emek harcamayı gerektiren bir çalışmayla mümkün olabiliyor. Bu bilinçle davrandık ve buna uygun bir emek harcamak için olanaklarımızı zorladık.

Bir yandan asgari bir başarının ürünü olabilecek katılımı güvenceye almak ama öte yandan da programın içeriğinden sunum ve akışına, görsellikten iç organizasyonun disiplinine kadar bir dizi planlamayı iyi örgütlemek durumundaydık. Çünkü biz etkinliklerimizi sadece katılım üzerinden değil, bundan daha fazla belirgin bir nitelik yakalamak bakışıyla ele alıyor, başarısını bunun üzerinden değerlendiriyoruz.

Kıscası, nicelik ve nitelik olarak asgari bir başarının ifadesi olabilecek bir etkinlik gerçekleştirmeyi başarma hedefiyle hareket ettik. Sadece Basel’de birebir ilişkiler üzerinden 400’e yakın bilet satışı gerçekleştirdik, bin adet el ilanları kullandık, kahve gezileri örgütledik, afişlerimizi kullandık, düğün, gece ve benzeri etkinlikleri değerlendirdik.

Gecemize devrim şehitlerini kitle gösterileri eşliğinde sunan kısa bir dia sunumuyla başladık.

Saygı duruşunun ardından İspanyol dans grubunun gösterisi beğeniyle izlendi.

Ardından bir yoldaş Partimiz adına gecenin politik konuşmasını yaptı.

Salkım Söğüt Tiyatro Grubu’nun enternasyonal devrimci mirasımızı ve M. Suphi’den günümüze devrimci birikimimizi dia eşliğinde anlatan, Nazım, Brecht ve Mayakovsky’den şiirler okunan gösterileri dikkatle izlendi.

Aradan sonra Komünist Hareketin 20 yıllık gelişim sürecini ve aynı dönemin sosyal-siyasal mücadelelerini anlatan sinevizyon ilgiyle izlendi.

Değerli Haluk Gerger hocamızın konuşması her zamanki gibi merak ve ilgiyle dinlendi.

Grup Su’nun marş ve halayları eşliğinde gecemizi sonlandırdık.

Devrimci parti ve örgütlerden MLKP ve MKP katılım ve mesajlarıyla, DHKC standıyla, TKP/ML katılımıyla gecemize destek sundular.

TKİP İsviçre Örgütü

Fırtına öncesi sessizlik!..

Haluk Gerger

Bu akşam yine zor bir görevle karşınızdayım. Başdöndürücü hızda değişikliklerin yaşandığı, bütün aktörlerin gerçekten zora girdiği bir dönemde bu gelişmeleri yorumlamak elbette çok zor. Benim de bu gelişmelere ilişkin somut, sizin beklediğiniz türden yanıtlarım yok ama düşüncelerimi sizinle paylaşmak için yine karşınızdayım.

Çok değil bir hafta on gün öncesini düşünün ve bugünkü duruma bakın. Aradaki müthiş değişimi ve kargaşayı görmeniz mümkün olacak. Biz bir hafta on gün önce ne tartışıyorduk? Muazzam bir şovenizm dalgası ve müthiş bir militarizm karşısında bir sınır ötesi hareket ve Güney Kürdistan’ın kalıcı işgaline yol açabilecek askeri gelişmeleri tartışıyorduk hep birlikte. Ve asıl tartıştığımız şuydu: Türkiye bir akıl tutulması yaşıyor; Kürt sorunu karşısındaki çaresizlik ve bunalım içinde kıvranan, dolayısıyla da korkan, korktukça da saldırganlaşan ve bu militarist ve şovenist girişimin toplumsal altyapısını oluşturmuş bir Türkiye düzeni karşımızdaydı. Ne tartışıyorduk? Bunun özünde bir psikolojik savaş hareketi olduğu gerçeğini... Bunun toplumdaki tepkileri bir biçimde paralyze etmek, ama aynı zamanda düdüklü tencereden buharı çıkarmak operasyonu olup olmadığını, Türkiye içindeki bir iktidar mücadelesinin sonuçları olduğunu ve sonuçta Türkiye’nin emperyalizme bağımlılığı ve büyük güçsüzlüğü karşısında böyle bir maceranın yaşanıp yaşanamayacağını tartışıyorduk.

Ama cevaplar farklı olmakla birlikte iki nokta kesindi.

Birincisi, Türkiye’nin bütün bu şiddeti tırmandırma hareketında son sözünün emperyalizm tarafından, ABD tarafından söyleneceğini biliyorduk, çünkü Türkiye’nin bağımlılığının farkındaydık. Türkiye’nin ABD’den izin ve icazet almaksızın radikal adımlar atamayacağını biliyorduk. Birinci bildiğimiz buydu. Yani bütün bu yapılanların bir tarafıyla da Kürtler’e karşı bir psikolojik savaş, Türk halkına karşı bir psikolojik savaş operasyonu olduğu kadar ABD’ye yönelik de bir şantaj olduğunu biliyorduk. “Ya Barzani ya biz!” sloganı aslında bu şantajı ele veriyordu.

İkinci olarak şunu biliyorduk: Son tahlilde egemenler bir bütün olarak tek bir amaca sahiptiler; gerektiğinde şiddet yoluyla tasfiye. Ama ayrıca biliyorduk ki, yöntem farklılığı da vardı egemenler arasında. Genel olarak bir ulusalcı-orducu damar vardı, doğrudan şiddeti öngören... Bir de işte sivil hükümetin ve müttefiki liberal kanadın yöntem farklılığı sözkonusuydu. Bunların özde birleştiklerini, tasfiyede birleştiklerini, emperyalizme bağımlılıktaki birleştiklerini, militarizm ve şovenizmde birleştiklerini de biliyorduk.

Fakat bir hafta on gün önceki saldırıda bir temel gerçeği daha gördük; amaçları aynı olan egemen güçlerin bu ayrı kanatları neredeyse yöntemde de birleşmiş görünmekteydiler. Liberaller de militarizm bayrağını çekip o büyük koroya katıldılar. Kürt sorunu karşısında ılımlı bir ses, hatta kimilerinin şahsında Kürt dostu olarak çıkan liberallerin bu şoven ve militarist dalgaya nasıl katıldıklarını, nasıl kışkırtıcı olabileceklerini bir hafta on gün önce gördük. Bunun çok büyük derslerle dolu olduğunu da bu arada söylemek istiyorum. Fakat sonuçta bunun ikili bir yöntem olduğunu biliyorduk. Nihayet liberal-emperyalist çizgi ile ulusal çatışmacı çizgi arasındaki mücadelenin kararını Beyaz Saray verecekti ve Genelkurmay Başkanı dahil herkes sonuçta Erdoğan’ın Bush’la görüşmesini beklemek durumundaydılar.

O görüşmenin ardından birden bire bugünkü geri çekilmeyi anlatan bir duruma ve sessizlik dönemine girildi. Buradan şöyle bir düşünce ortaya çıkıyor:

Demek ki Beyaz Saray’daki görüşmede liberal-emperyalist çizgi galip çıkmış durumda. Nedir bu? ABD, Türkiye’nin kırmızı çizgilerini kabul etmeyeceğini ve Türkiye’nin, ABD’nin kırmızı çizgilerine uyması gerektiğini, anlaşıldığı kadarıyla, açık bir biçimde ifade etti. Yani ABD, Türkiye’nin Güney Kürdistan’a kalıcı işgale de yol açabilecek ölçülerde bir kara harekatına karşı çıktı. Bunu anladık. Bu durumda tabii, bu olasılık geri plana itilince, liberal-emperyalist çizgi kendini göstermeye başladı. Neydi liberal çizgi? Liberal çizginin sınıf hareketi ve ulusal kurtuluş hareketleri karşısındaki klasik formülü bellidir: Şayet engelleyemiyorsan, şayet yenemiyorsan, yok edemiyorsan denetim altına al ve tasfiyeyi bu şekilde yap!

Egemenler ikili hedeften vazgeçmiş değiller. İkili hedefi açık bir biçimde ortaya koymak lazım. Türkiye’nin hedefi ikilidir. Bir tarafta kuzeydeki Kürt ulusal uyanışını boğmak ve onun bütün örgütsel ifadesini tasfiye etmek, yok etmek. Fakat Türkiye’nin ana meselesinin bu olduğunu ya da sadece PKK meselesi olduğunu da düşünmemek lazım. Türkiye aynı zamanda Güney Kürdistan’daki Kürt varlığını ve onun gelişimini de boğmak istiyor. Şiddet şimdilik geri çekilmiş gibi görünüyor ama bu ikili hedef emperyalist-liberal çizginin yöntemleriyle bugün için gündeme sokulmuş görünüyor.

Baykal’ın son açıklamalarına bakarsanız, bu yaklaşımın Güney Kürdistan’a ilişkin bir devlet çizgisine dönüşme eğilimi ortaya çıkar. Daha doğrusu, Baykal’ın önerdiklerinin Devlet’ten bağımsız bir girişim olduğunu düşünemeyiz. Burada, bu tasfiye yönteminin beklentileri açık; Güney Kürdistan’a ilişkin emperyalist liberal çizgi, belli roller biçiyor. Ve burada esas olarak yapılmak istenen, Güney Kürdistan’ı uydulaştırmak ve bu uydulaştırma süreciyle tasfiye etmek. Kuzey Kürdistan’da ise, bir taraftan örgütsel tasfiye, öte taraftan da işbirlikçi sınıfsal temelde onu yeniden sisteme entegre etmeye çalışmak. Bugün emperyalist-liberal çizgi Güney Kürdistan’a herşeyden önce kardeşlerine karşı tetikçiliği dayatıyor. Türkiye’nin alt sistemdeki hegemonyasının basit bir işbirlikçisi, uydusu olmayı dayatıyor. Ve nihayet Türk sermayesinin elbette küresel sermaye ile birlikte bir uyu pazarına dönüşmesini dayatıyor. Bu emperyalist-liberal çizgi Kuzey Kürdistan’a ilişkin olarak ise, kapitalistleşme sürecinin gelişerek bu türden bir modernleşmenin yaşanmasını, Avrupa Birlikçi yeni burjuva işbirlikçi sınıfın gelişmesini, giderek, Güney Kürdistan üzerindeki alt sisteme bağlayıcı hegemonyanın taşıyıcısı olmayı, baskıcısı olmayı tahayyül ediyor. Ve Kuzey Kürtleri’ne, ayrıca, bir yandan Türkiye kapitalizminin ucuz işgücü, batıdaki göçmen işgücü olmayı, bir yandan da Türkiye kapitalizminin kirli işlerini yapan lumpen proletaryanın kaynağı olmayı dayatıyor. Ona bu kirli modelden başka bir şey sunmuyor.

Değerli Arkadaşlar,

Güney’de de, Kuzey’de de Kürtler emperyalizmi ve liberalizmi bir kez daha yeniden yaşayarak öğreniyorlar. Biz bundan memnun değiliz. Kürt halkına yönelik ulusalcı şiddetin karşısında olduğumuz gibi, liberal-emperyalist çizginin dayatmalarına ve tasfiye politikalarına da elbette karşıyız. Kürtler’in Güney’de ve Kuzey’de emperyalizm ve liberalizmin bir kez daha oyununa geliyor olmasından hoşnut değiliz.

Ama şunu da biliyoruz ki, tablo bir kez daha netleşiyor, bir kez daha şu ortaya çıkıyor arkadaşlar: Sınıf kardeşliği ve emperyalizmin saf dışı edilmesi, halkların kardeşliğinin ve halkların eşitlik, özgürlük ve

kurtuluş arayışının temelini oluşturur. Bu tablodan bir kere daha ortaya çıkıyor ki, sınıf dayanışması, yani yoksul yığınların ortaklığı bir devrimci kurtuluş rotasını da çiziyor. Bundan şu çıkıyor ki, bu devrimci rotada halkların eşitliğinin ve kardeşliğinin inşasının ancak emperyalizmin ve onun liberal ya da milliyetçi müttefiklerinin saf dışı edilmesiyle ve elbette mazlumlara karşı şiddete sonuna kadar direnerek, mümkün olduğu bir kez daha netleşiyor.

Ve çok açık bir biçimde bir kez daha, biz komünistlerin Kürt halkının bütün ulusal ve toplumsal taleplerinin ve haklarının savunucusu, gerçek ve kalıcı dostları olduğu ortaya çıkıyor. Biz aslında bugün Güney Kürdistan’ı emperyalizm karşısında savunuyoruz. Biz Güney Kürdistan’ın emperyalist baskıları altında Türkiye’nin uydusu, Türkiye’nin pazarı olmasına ve kendi kardeşlerine tetikçilik yapan bir üsse dönüşmesine karşı çıkıyoruz. Biz Güney Kürdistan’ın kendi öz gücüyle, öz mücadelesiyle on yıllardır Arap Baasçılığı’na karşı verdikleri mücadele sonucunda elde ettikleri kazanımların korunmasından ve derinleşerek gelişmesinden yanayız. Biz aynı zamanda Kuzey Kürdistan’da ulusal demokratik hakların sağlanmasından, daha da önemlisi Anayasal güvence altına alınmasından yanayız. Biz aynı zamanda Kürt halkının birliğinin önündeki engellerin kaldırılmasından yanayız. Söylediğimiz net: Şu ya da bu biçimde, açık şiddet yoluyla ya da emperyalist-liberal yöntemin tasfiyeci girişimleriyle, resmi militarizmle ya da liberal oyunlarla, emperyalizmle işbirliği içinde, Kürt halkının sorunlarının çözülmeyeceği bir kez daha anlaşılmıştır.

Biz sonuçta, bütün bölgede halkların eşitliğinin, özgürlüğünün ve kardeşliğinin gerçekleşmesine dayalı devrimci bir proje dışında, ulusal ve toplumsal kurtuluşun var olmadığının bugün bir kez daha kanıtlandığını görüyoruz. Çünkü militarist-şovenist dalganın hedefi de aynıydı, bugün yumuşak gibi görünen liberal-emperyalist saldırı dalgasının sessizliği de aslında aynı amaca hizmet ediyor. Güney’de de, Kuzey’de de Kürt haklarının, Kürt kazanımlarının, Kürt örgütlenmesinin tasfiyesi, uydulaşması, işbirlikçileşmesi ve yok edilmesi. Her iki damar da sonunda amaçlarını emperyalizme dayanarak gerçekleştirmek istiyor...

Bunun karşısında biz komünistler ve devrimciler bir kez daha Kürdistan’ın güneyinde de, kuzeyinde de bütün ulusal demokratik ve toplumsal kurtuluş taleplerinin dostları olarak bu zor günlerinde onların yanında yer alıyoruz. Kürt halkının yanında yer almak komünistlerin ve devrimcilerin namus borcudur...

Sonuç olarak şunu söylemek istiyorum: Bugünkü sessizlik iki bakımdan hiç kimseyi aldatmasın. Birincisi, nasıl o büyük militarist şovenist dalgadan bugüne geldik, yarın da ne olacağı belli olmaz. Yarın yeniden o büyük militarist şovenist dalga serüvenine geri dönebiliriz. Şiddet, açık şiddet olarak tekrar kendisini dayatabilir. İkinci olarak unutmamak gerekir ki, liberal-emperyalist çizgi de son tahlilde militarizmi içermektedir. Her ikisi de Kürt halkının düşmanıdır.

Bu çarkın kırılması, Kürt halkının direngen öncülerine ve devrimcilerine bağlıdır sonuçta. Önümüzdeki sessizlik, kurbanlık koyunların sessizliği mi olacak, yoksa, halkların kardeşliğini, toplumsal ve ulusal kurtuluşun birlikte örülmesini isteyenlerin kavgasının, “Saraylara savaş, kulübelere barış!” diye gürleyecek olan devrimci fırtınanın öncesindeki sessizlik mi olacak? Biz biliyoruz ki, yaşamakta olduğumuz bu fırtına öncesi sessizliktir aslında.

Hepinize teşekkür ediyorum.

(İsviçre’de yapılan 20. Yıl Gecesi’ndeki konuşma, 25 Kasım 2007)

Annapolis seremonisi: İşe yaramaz “yol haritası”nın yeni bir versiyonu!

Son yılların sözü en çok edilen toplantısı ABD’nin Annapolis kentinde gerçekleşti. Medya tekellerinin fazlasıyla önem vermesi, Filistin halkının sorunlarının çözümüne zerre kadar bir katkı sunmayacağını baştan beri belli olmasına rağmen toplantının bu kadar öne çıkarılması rastlantı değildir. Toplantıya gösterilen bu yoğun ilgi, ancak medya tekellerinin başını tutan baronların emperyalist-siyonist güçlerle organik bağ içinde olmalarıyla açıklanabilir.

Annapolis toplantısının savaş çetesinin şefi Bush’un konuşmasıyla açılması ve Condoleezza Rice’ın konuşmasıyla kapanması, bu seremoninin çirkinliğini göstermeye yetiyor. Zira bu iki savaş kundakçısı, işgalden sonra katledilen bir milyon 200 bin sivil Iraklı’nın cellâdıdır. Filistin’de devam eden siyonist işgal, yıkım ve katliamların en hararetli destekçileri de bu uğursuz ikilidir.

Siyonist şeflerle birlikte savaş kundakçısı bu ikilinin organize ettiği bir toplantının Filistin sorununa çözüm aramak gibi yansıtılması, 60 yıldır derin acılar çeken bu halkla alay etmekten başka bir anlam taşımamaktadır. Çünkü Filistin halkının maruz kaldığı akıl almaz zulmün dolaysız sorumluları bizzat bu toplantının organizatörleridir.

Hal böyleyken Filistin yönetimi başkanı Mahmut Abbas ile ekibinin toplantıdan beklenti içinde olmaları trajik olduğu kadar utanç vericidir de. Daha önce Oslo, Madrid, Camp David, Taba zirveleri, Suudi Arabistan İnisiyatifi, Yol Haritası gibi girişimlerden Filistin halkının acil sorunlarının çözümü konusunda bir arpa boyu yol alınmamışken, diğerlerinden çok daha ciddiyetsiz ve herhangi bir somut hedefi olmayan bir toplantıdan beklenti içinde olmak, siyasi iradeyi emperyalist-siyonist güçlere teslim etmekle eşdeğerdi. Nitekim bunun farkında olan direnişçi Filistin halkının, daha toplantı devam ederken sokağa çıkarak tepkisini ortaya koyması, bu halkı çirkin seremonilerle aldatmanın mümkün olmadığını bir kez daha göstermiştir.

Kahire’de buluşan Arap Birliği dışişleri bakanlarının bir kısmının Annapolis’e gitmesi, bu oluşumun emperyalist-siyonist güçler karşısındaki aczini birkez daha gözler önüne sermiştir. Suudi Arabistan, Mısır, Ürdün gibi Amerikancı rejimlerin yansırı, Suriye dışişleri bakanının da Annapolis’e gitmesi, gerici rejimlerin kaypaklığını gösteren çarpıcı bir örnektir. Amerikancı rejimlerin zaten Bush yönetimine karşı gelmesi beklenmiyordu. Ancak İsrail işgali altındaki Golan Tepeleri sorununun gündemde yer almaması durumunda toplantıya katılmayacağını açıklayan Suriye yönetiminin buna rağmen Washington’dan gelen bir telefonla karar değiştirmesi, Şam’daki rejimin kaba pragmatizmini gözler önüne sermiştir.

Neticede Annapolis kentinde düzenlenen toplantı, İsrail ve Filistin liderlerinin Beyaz Saray’da resmen barış müzakerelerine başlayacağı duyurusuyla sona erdi.

Toplantıya Türk dışişleri bakanı Ali Babacan’ında aralarında bulunduğu 50’ye yakın kişi katıldı.

Toplantıda üç figür öne çıktı: George Bush, Ehud Olmert, Mahmut Abbas... Savaş çetesin şefi Bush, bu toplantıyla İsrail-Filistin barış görüşmelerinin yeniden başlayacağını öne sürdü. Filistin yönetimi başkanı Mahmud Abbas, toplantıyı “asla tekrarlanmayacak tarihi bir fırsat” diye niteledi. İsrail

Başbakanı Ehud Olmert, toplantıya Filistinliler ve tüm Arap ülkeleriyle tarihi bir uzlaş sağlamak için geldiğini iddia etti.

Bu sözlerin Filistin halkı nezdinde elbette hiçbir değeri yoktur. Zira Washington’da sarfedilen içi boş sözlerin vahşi işgal altında yaşam savaşı veren Filistin halkının günlük yaşamında hiçbir karşılığı yoktur.

Filistin devletinin kurulacağına dair söylemlere ise, bu sözleri sarfedenler bile inanmamaktadır. Herkes biliyor ki, İsrail’in derdi barış değil, işgal ve yeni toprak gaslarıdır. Nitekim sorunla ilgili örgütler, sadece son bir yıl içinde İsrail’in 3 bin 500 yerleşim inşa ettiğini saptamıştır.

İsrail’in bir diğer derdi ise “Yahudi devleti” olarak tanınmaktır. Bu durumda Filistinli mültecilerin geri dönüş hakkı fiilen ortandan kalmış olacaktır. Bu arada ırkçı-duvar inşaatı devam ederken, Kudüs’ün bölünmemesi için İsrail parlamentosu (Knesset) apar

topar bir yasa çıkardı. Buna göre ancak meclisin üçte iki çoğunluğu onay verirse Doğu Kudüs Filistinliler’e devredilebilecek. Irkçı-faşist zihniyet temsilcilerinin cirit attığı bir parlamentoda üyelerin üçte ikisinin Kudüs’le ilgili böyle bir karara onay vermesi söz konusu bile olamaz.

Toplantıdan çıkabilecek bir sonuç varsa, o da ABD’nin gerici Arap rejimleri ile İsrail’i bir nebze daha yakınlaştırması, böylece İran karşıtı cepheyi biraz daha tahkim etmesidir.

Filistin’le ilgili ise bir “yol haritası” çizildi. Muhtemelen Abbas-Olmert görüşmeleri devam edecektir. Bu sayede savaş kundakçıları da Filistin sorununun çözümüyle ilgiliymiş gibi pozlar takınmayı sürdürecektir. Buna karşın esas sorun tüm yakıcılığıyla yerli yerinde duracaktır. Doğal olarak Filistin halkının önündeki tek çıkış yolu da anti-emperyalist, anti-siyonist direniş olmaya devam edecektir.

Paris banliyölerinde isyan!

Paris’in kuzeyinde bulunan Villiers-le-Bel banliyösünde Pazar günü meydana gelen ve 15 ve 16 yaşlarındaki motosikletli iki Afrikalı gencin, polislin karıştığı kazada yaşamlarını yitirmesi üzerine başlayan ve isyana dönüşen gençlik eylemleri diğer banliyölere de sıçradı.

Üç gündür süren olaylarda yüzün üzerinde araç ateşe verildi, polis binalarına molotof atıldı, polisle çatışıldı. Polis yetkilileri gençleri ve yaşanan olayları şehir gerillalarının eylemi şeklinde niteledi. Polisin gözyaşartıcı bomba, plastik mermi ve boya tabancası kullandığı eylemlerde eylemciler yer yer taş ve fişeklerle kendilerini savundular.

Olayların 2005 yılında yaşanan Getto İsyanı’ndan daha etkili olduğu ifade ediliyor. Pazar gününden beri yaralanan polis sayısı 120’ye yükselirken, eylemciler arasında yaralı olup olmadığına ilişkin resmi açıklamalarda hiçbir ifade yer almıyor. Fransa’da 2005’te üç hafta süren olaylar sırasında toplam 200 polis yaralanmıştı

Polisin banliyölerde aldığı geniş önlemler nedeniyle olayların hızı biraz düştü.

Bu arada Paris Savcılığı kazaya sebebiyet veren ve gençlerin ölmesine neden olan polis memurunun, “doğru” davrandığını savunarak, hakkında inceleme başlatmadı. Ancak tanıklar, polisi kazadan sonra gençlerle ilgilenmek yerine çekip gittiğini, yani olay yerini terk ettiklerini söyleyerek suçluyorlar.

Kazayı inceleyen Ulusal Polis Genel Müdürlüğü, polis aracının ağır hasar görmüş olmasının nedeninin kazadan sonra gençlerin demir çubuklarla saldırısı olduğunu savunmuştu. Görgü tanıkları ise soruşturmanın kolaylaştırılması için gençlerin polis aracına zarar vermesini engellediklerini ifade etmişlerdi. Le Monde gazetesinin yayınladığı bir video görüntüsü de

bunları doğruluyor.

Kazadan birkaç dakika sonra çekilmiş amatör video görüntüsünde de polis aracındaki hasar ile basında çıkan fotoğraf arasında uyumun olduğu ve polislin olay yerine ilk yardımın hızlı bir şekilde ulaştığını öne sürmesine karşın görüntülerde, polislin gençleri olay yerinde bıraktıklarına işaret ediyor. Yani gazete görgü tanıklarının suçlamalarını doğruluyor.

Bu arada Cumhurbaşkanı Nicolas Sarkozy adli soruşturma açılacağını, polise kurşun sıkanların ağır ceza mahkemelerine çıkarılacağını, sert önlemler alınacağını duyurdu. İçişleri Bakanı ise “suçluların” hiçbir tolerans beklememesini istedi.

Fransa’nın banliyölerinde yoksulluk, işsizlik, konutsuzluk, geleceksizlik, ırkçılık gibi ağırlaşan sosyal ve ekonomik sorunlarla boğuşan gençlerin 2005 yılında isyanları da cezalarla, sınır dışılarla bastırılmaya çalışılmıştı. Gençler o gün “yine geleceğiz!” demişlerdi ve yine geldiler. Yine öfkelerini isyana döktüler. Yine sürekli çözümsüzlük üreten sistemin karşısında dikildiler. Tam da bu nedenden dolayı yine gelecekler!

Dünyadan...

Yunanistan’da öğretmenlerden grev!

Yunanistan’da öğretmenler ile üniversitelerde görevli öğretim üyeleri bir kez daha greve gittiler. Düşük ücret zamlarını protesto eden öğretmen ve üniversite öğretim üyeleri 24 saatlik bir grev örgütlediler. Atina ile Selanik kentleri başta olmak üzere birçok kentte yürüyüş düzenleyen öğretmenlere, eğitimde kalitenin artırılması talebiyle öğrencilerin de katılmasıyla ülke genelinde ilk ve orta öğretim okulları kapalı kaldı.

Alman makinistler masaya oturuyor

Alman demiryollarında yaşanan tarihin en büyük grevinin ardından, patronlar ile sendika masaya oturuyor. Alman makinistler sendikası GDL, karşısına çıkan teklifin kendilerinde hayal kırıklığı yarattığını, ancak buna rağmen masaya oturacaklarını söyledi. Ancak sendikanın ayrı bir iş sözleşmesi düzenlenmesine ilişkin talebi devam ediyor.

Venezüella’dan Kolombiya’ya tutum!

FARC ile Kolombiya hükümeti arasında, örgütün elindeki 45 rehinenin serbest bırakılması için arabuluculuk yapan Chavez’in arabuluculuğu Kolombiya tarafından iptal edildi. Chavez bunun üzerine Kolombiya ile Venezüella’nın ilişkilerinin

dondurulduğunu açıkladı.

Malezya’da azınlıklardan “yasal hak” talebi!

Malezya’da Hintli azınlıklar “yasal hak” talebi ile eylem yapıyorlar. 10 bin Hintli’nin gösterisine polis sert şekilde müdahale etti. Başkent Kuala Lumpur’da toplanan Hintliler resmi dairelerde çalışmalarını önleyen, sosyal ve siyasal hak tanımayan yasalara karşı pankart açtı. Önce coplarla müdahale eden polis, sonra da tazyikli su sıkı. 27 milyonluk Malezya’da toplumun en fakir kesimi olan 3 milyonluk Hintli azınlığın özel sektörde bile çalışması izne bağlı.

6 New Yorklu’dan biri aç!

New York Açlıkla Mücadele Koalisyonu geçen yıllara göre yardıma muhtaç yaşayan yoksulların oranının % 20 arttığını kaydetti. Örgüt yoksulluk düzeyindeki genel artışla birlikte, hükümetin gıda yardımlarında yaptığı kesintilerin bunda rolü olduğunu söyledi.

Yoksullukla Mücadele Koalisyonu Başkanı Joel Berg, “*Kentte bu yıl gıda malzemesi dağıtan depolar ve aşevlerinin tuttuğu kayıtlar incelendiğinde, artan sayıda işçi ailesinin, daha fazla çocuk ve ihtiyarın yiyecek*

kuyruklarına girdiği anlaşıyor” dedi.

Şu an New York’da 6 kişiden birinin açlıkla yüzyüze olduğu söyleniyor.

Paraguay’da ulaşım işçileri grev kararı aldı!

Dünya genelinde ulaşım sektöründe yaşanan grevlere Paraguay’da katılıyor! Paraguaylı ulaşım işçileri ücret artışı, toplu sözleşmenin yeniden düzenlenmesi ve çalışma şartlarının iyileştirilmesi talebiyle 3 Aralık ve 3 Ocak tarihleri arasında greve çıkacaklarını duyurdu.

Asuncion Otobüs Terminali İşçileri Sendikası’nın yayınladığı bildiride, sendikalı işçilerin çalışma saatlerini iyileştirmesi için belediye yönetimi üzerinde de baskı uygulanacağı belirtiliyor.

Avustralya’da seçimleri İşçi Partisi kazandı!

Avustralya’da yapılan seçimlerde İşçi Partisi sandıktan birinci çıktı. Başbakan John Howard liderliğindeki muhafazakarların ve diğer anlamıyla ABD’nin sadık müttefikinin 11 yıllık iktidarı da sona ermiş oldu.

Guatemala: 1954’ten beri ilk “solcu” devlet başkanı...

Kirli savaş şefi generale seçim şamarı!

“Sol dalga”ya mesafeli görünen Latin Amerika ülkelerinden Guatemala’da da değişim rüzgârları esmeye başladı. Geçen günlerde yapılan devlet başkanlığı seçimlerinin “favorisi” olarak lanse edilen kirli savaş generali Perez Molina, beklenenin tersine hezimete uğradı. Başkanlığı merkez-sol adayı Alvaro Colom kazandı.

Askeri istihbarat eski şefi generalin seçim programında güvenlik kuvvetlerinin %50 çoğaltmak, suça karşı asker kullanmak gibi vaatler de vardı. Yani generalin temsil ettiği sınıfların zihniyetindeki tek yönetim biçimi hala faşist cuntadır. Merkez-sol adayı -düzen solu diye okunması gerekiyor- Alvaro Colom ise, kirli savaş suçlarının araştırılması ve toprak reformu gerçekleştirme gibi iddialı vaatlerle seçimlere girdi. Seçimlerden galip çıkmasını sağlayan da bu vaatler oldu. Vaatlerinde durup durmayacağını ise önümüzdeki dönem gösterecek.

36 yıllık kirli savaşın ardından...

Guatemala’da askeri faşist cuntalar dönemi ve bunun dolaysız sonucu olarak kirli savaş 36 yıl sürmüştü. Tepeden turnağa kontralaşan Guatemala devletinin kolluk kuvvetleri, istihbarat örgütleri, bunların yetmediği yerde ise devletin beslediği faşist ölüm mangaları tarafından yüzbinlerce insan katledildi. Kesin rakam bilinmemekle birlikte, kirli savaşta 300 bin civarında sivilin öldürüldüğü tahmin ediliyor.

1960’lı yılların başında CIA patentli faşist cuntaya karşı silahlı mücadeleyi başlatan gerilla hareketi, 1996’da devletle anlaşarak savaşa son vermişti. Ancak o zaman baskın durumda olan kirli savaş generalleri, devlet terörüyle yüzbinlerce kişiyi katlettikleri halde, anlaşmaya savaş suçlarını işleyenler için “dokunulmazlık” maddesi eklemeye muvaffak olmuşlardı. Kirli savaş suçlarının hesabı sorulamadığı içindir ki, katliamlarda en ağır suçları

işleyen askeri istihbaratın başındaki general, sivil kılığa girerek seçimlerin iddialı adayı olabilmişti.

İşkenceci-katil, ajan-provokatör, kontracı-darbeci yetiştiren “Amerikan Okulu”nda eğitim gören eli kanlı generalin devlet başkanlığına soyunması, Guatemalalı egemenlerden güçlü destek aldığını gösteriyor. Kirli savaş 1996’da sona ermiş olsa da, bu ülke egemenlerinin sınıfsal çıkarlarını koruma aracı olarak Guatemala devletinin niteliğinde herhangi bir değişiklik olmamıştır.

Guatemala yerlileri de artık sözünü söylüyor

Alvaro Colom’un seçimden galip çıkması, Maya yerli halkı ile diğer kır emekçilerinden yaygın destek almasına bağlıyor. Bu olgu, Guatemala’da kalabalık bir nüfus oluşturan yerlilerin politik alanda daha etkili söz söyleme sürecine girdiğine işaret ediyor.

Venezüella ile birlikte “sol dalga”nın kabardığı Bolivya, Ekvador gibi ülkelerde toplumsal muhalefetin güçlenmesinde, yerli emekçilerin mücadele alanına etkin bir şekilde inmesinin de payı olmuştur. Çoğunluğu yoksul kır emekçilerinden oluşan yerli nüfus, sınıfsal baskının yanı sıra, ırk ayrımcı politikalara da maruz kalıyor. Kirli savaşın uzun sürdüğü Guatemala’da yerlilerin durumu ise diğer ülkelerdekinden de vahimdir. Bu çifte baskı, yerli emekçilerin mücadele dinamizmine ivme katmaktadır.

Guatemala’da hem sol-sosyalist hareketin hem de işçi ve emekçilerin güçlü bir mücadele geleneği var. Guatemala halkı daha 1944 yılında diktatör Jorge Ubico başkanlığındaki cuntayı ayaklanma ile devirmiştir. Ülke tarihindeki ilk serbest seçimlerde ise, emperyalistlerle işbirlikçilerinin “komünist olmak”la suçladığı Jose Arevalo Bermejo’yu başkanlığa seçmiştir.

Bir sonraki seçimde ise dönemin sosyalist adayı Jacobo Arbenz yüzde 65 oyla başkanlığa seçilmiştir. Halkın ezici desteğiyle işe başlayan Arbenz başkanlığındaki yönetim, kayda değer demokratik reformlar gerçekleştirmiştir. Arbenz ve ekibi daha 1950’li yıllarda grev ve sendikal örgütlenme hakları üzerindeki yasakları kaldırmış, gelir dağılımındaki adaletsizliği düzeltmeye çalışmış, tarım reformu yapma hazırlığına başlamış, dış ticarete vergi koymuş, üniversite özerkliği savunmuştur.

CIA patentli askeri darbe, tam da emekçilerin bu kazanımlarını ortadan kaldırmak için tezgâhlandı. Ancak darbeden bir süre sonra başlayan silahlı direniş, 20. yüzyılın en uzun süreli kirli savaşıma rağmen neredeyse 40 yıl devam etti. Gerilla hareketinin askeri cephede olmasa da ideolojik-politik cephede yenilgiye uğraması, toplumsal muhalefeti bir dönem için zayıflatı. Ancak bu dönem çok uzun sürmedi. Zira kirli savaş döneminde işlenen suçların hesabı henüz sorulmadığı gibi, daha da önemlisi keskin sınıf çelişkileri de yerli yerinde duruyordu.

Düzen solu adayının seçim kazanması kendi başına önemli bir olay sayılmayabilir. Ancak sözkonusu Guatemala olduğunda, bu seçim sonuçları, gerici medyanın tam desteğini arkasına alan bir kirli savaş şefinin saf dışı bırakılması anlamına geliyor ki, emekçilerin tercihi, düzenin militarist kurumlarına duyulan tepkinin de dışavurumu olmuştur.

Kontralaşmış bir devletin varlığı koşullarında, “merkez-sol” bir başkanın çok şey yapması beklenemez. Ancak kitle hareketinin basıncıyla sınırlı bir takım adımlar atabilir. Dolayısıyla Guatemala işçi sınıfı ile kent ve kır yoksullarını zorlu sınıf mücadeleleri beklemektedir. Önemli dinamikler barındıran toplumsal muhalefetin zengin mücadele birikimine yaslanması ve onu da aşarak yol alabilmesi, ülkede sol hareketin mesafe almasını da kolaylaştıracaktır.

Emekçi Kadın Komisyonları'ndan Taksim eylemi...

Emekçi kadınlar özgürleşmek için mücadeleye!

Emekçi Kadın Komisyonları, **25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü** dolayısıyla Beyoğlu Emek Sineması önünden Galatasaray Postanesi'ne bir yürüyüş gerçekleştirdi. Eylemde sokakta, işyerinde, evde, okulda, savaşta ve gözetiminde kadınları hedef alan şiddetin son bulması istendi.

Küçükçekmece, Esenyurt, Gaziosmanpaşa, Ümraniye, Maltepe ve Kartal-Pendik'ten gelerek Emek Sineması önünde toplanan emekçi kadınlar burada *“Kapitalizm şiddettir! Emekçi kadınlar şiddete karşı bir adım ileri!”* pankartı ve *“Sokakta, işyerinde, evde, okulda, savaşta ve gözetiminde şiddete son!”* dövizleri açarak sloganlarla yürüyüşe geçtiler.

Emekçi kadınların coşkulu sloganlarla başlattığı yürüyüş sırasında; “Kadın-erkek elele örgütlü mücadeleye!”, “Cinsel, ulusal, sınıfsal sömürüye son!”, “Şiddete karşı emekçi kadınlar bir adım ileri!”, “Kadın olmadan, devrim olmaz! Devrim olmadan kadın kurtulmaz!”, “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber, ya hiçbirimiz!” sloganlarını attılar.

Galatasaray Postanesi önüne gelindiğinde basın metninin okunmasına geçildi. *“Bugün 25 Kasım. Bugün Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü! 25 Kasım 1960, Dominik Cumhuriyeti'nde diktatörlüğe karşı mücadele eden Clandestina hareketinin öncülerinden Mirabel kardeşlerin sistem tarafından 'kaza' süsü verilerek katledildiği tarihtir”* sözleri ile başlayan açıklama, 25 Kasım gününün bir mücadele günü olarak benimsenmesinin tarihçesi ile devam etti. *“8 Mart'ta olduğu gibi, 25 Kasım tarihi de kadınların kapitalist sisteme karşı mücadele günüdür. 25 Kasım 1981 yılından beri tüm dünyada işçi ve emekçiler tarafından bir mücadele günü olarak anılmaktadır”* denildi.

Basın açıklamasında Mirabel Kardeşler'in katledilmesinin üzerinden 47 yıl geçmiş olmasına rağmen kadınların dünyanın dört bir yanında şiddete maruz kaldığı vurgulandı. Son yıllarda ortaya çıkan örneklerin sıralandığı açıklamada; töre cinayetlerinden iş kazalarına, işkenceden taciz-tecavüze kadar

kadınların karşı karşıya kaldığı saldırılara dikkat çekildi. Cezaevlerinde direnen devrimci kadınlar, burjuva medya eliyle metalaştırılan kadınlar ve işgal altındaki topraklarda yaşam mücadelesi veren, tecavüz saldırılarına maruz kalan kadınlara da değinildi.

Açıklamada şiddetin kaynağına dikkat çekilirken, kadını hedef alan tüm baskı ve zorbalıkların kapitalist sistemin ürünü olduğu vurgulandı. Şiddeti bu devletin yasalarıyla engelleme demogojilerine yanıt olarak *“bu devletin yasaları kadına yönelik şiddetin güvencesidir! Mevcut yasalarda kadını koruyan kimi maddeler yer alsada bunlar göstermelidir. Mevcut yasalara asıl ruhunu veren kadına yönelik şiddeti ve erkeğin kadın üzerindeki tahakkümünü meşru gören anlayıştır”* denildi. Sığınma evlerinin içler acısı tablosunun da teşhir edilerek, şiddete karşı mücadelenin şiddetin kaynağına karşı mücadeleden geçtiği vurgulandı. B mücadeleyi kadın-erkek bütün işçi-emekçilerin omuz omuza yürütmelerinin zorunluluğuna dikkat çekildi.

Birleşik mücadelenin önemine değinen Emekçi Kadın Komisyonları, eyleme katılan erkek işçi arkadaşları ile birlikte omuz omuza özgürlük ve mücadele sloganları attılar. Emekçi kadınlar, “Kadına yönelik şiddete karşı mücadele, kadının özgürleşmesi

mücadelesinin bir parçasıdır” diyerek, bütün işçi-emekçi kadınları mücadeleye bir adım ileriye çıkmaya çağırdılar.

Emekçi kadının ancak mücadele ile özgürleşeceğinin ve şiddete karşı mücadelenin de özgürlük mücadelesi ile kopmaz bağlar taşıdığının vurgulandığı açıklamanın ardından genç bir emekçi kadın, Rahime Henden'in kadının evrimini anlatan bir şiirini okudu.

Şiir dinletisinin ardından Emekçi Kadınlar 1930'lu yıllarda çalışan bütün işçisi kadınların mücadele içerisinde saf tutuşunu anlatan “İşçi Ayşe” adlı şarkıyı hep bir ağızdan söylediler. İşçi önlükleri ile alanda olan kadınlar, 1930'larda Zehra Kosovalar'ın açtığı yoldan yürüdüklerini de ilan etmiş oldular. “İşçi Ayşe”nin ardından yumruklarını kaldırarak “Çav Bella” marşını söyleyen Emekçi Kadınlar, mücadele kararlılıklarını tok bir biçimde dile getirdiler.

Eylem, Emekçi Kadın Komisyonları adına yapılan kapanış konuşması ile son buldu. Emekçi kadınların mücadelesinin önümüzdeki süreçte yükselerek süreceği vurgulandı. Şubat ayında emekçi kadınların “bir adım ileri” çıkması hedefi ile düzenlenecek olan “Emekçi Kadın Kurultayı”na dikkat çekildi. Konuşma emekçi kadın ve erkeklerin birleşik mücadelesine yapılan çağrı ile sona erdi.

Kızıl Bayrak/İstanbul

İstanbul'da 25 Kasım eylemleri!

25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Mücadele Günü vesilesiyle İstanbul'da bir dizi eylem örgütlendi.

Emekçi Kadın Komisyonları'nın yürüyüşünden hemen sonra “25 Kasım Kadın Platformu” imzası ile Galatasaray Lisesi önünde bir eylem gerçekleştirildi. 200 civarında kadının katıldığı eylemde hemen tüm kadınların mor giyindiği göze çarptı.

Basın açıklamasına geçilmeden önce farklı farklı koşullarda yaşayan ve yaşamlarını bu koşullar içerisinde kaybeden kadınlara dair hikayeler anlatıldı. Feministlerin belirleyiciliğinde geçen eylemde şiddet sorunu öne çıkartılarak mahkum edilmesine rağmen, şiddetin kökeni ve kapitalizme neredeyse hiç değinilmedi. Kadına erkeklerden yönelen şiddet öne çıkartılarak, günün sınıfsal özü es geçildi.

Basın metninin hem Türkçe hem Kürtçe okunduğu eylemde DTP milletvekili Fatma Kurtulan'a dönük linç kampanyası protesto edildi. Kurtulan ile dayanışma çağrısı yapıldı.

Taksim'de Tüm-İGD'li Kadınlar da bir eylem gerçekleştirdi. Taksim Tramvay Durağı'ndan Galatasaray Postanesi'ne yaptıkları yürüyüşle şiddete, ırkçılığa, sömürüye karşı mücadele çağrısı yaptılar. Yürüyüş boyunca; “Bursa'da yanan kadınları unutma!”, “Biji bratiya gelan!”, “Telekom işçisi yalnız değildir!”, “Kadınlara özgürlük sosyalizme gelecek!” sloganlarını attılar. Galatasaray Lisesi önünde gerçekleştirdikleri açıklamada ise sınıfsal, cinsel ulusal sömürü istemediklerini söylediler.

EKD ise Kadıköy'de gerçekleştirdiği bir basın açıklaması ile şiddete karşı mücadele çağrısı yaptı. “Ekme, adalet, özgürlük için yürüyoruz!”, “Şiddete karşı isyan!/EKD” pankartı, “Ucuz iş günü olmayacağız!”, “İşte, evde, sokakta, okulda erkek şiddetine hayır!”, “Erkek egemen kadın katliamlarına son verilsin!”, “Emperyalist işgal, savaş, darbe istemiyoruz!/Tekstil-Sen” dövizleri açılan eyleme yaklaşık 100 kişi katıldı.

EKD adına yapılan açıklamada, üç kadından birinin eşinden dayak yeme ihtimali olduğu, sokaklarda, işyerinde, okulda ikinci cins olarak aşağılandıkları, işyerlerinde erkeklerle aynı işi yapmalarına rağmen daha az ücret aldıkları ve ilk işten atılanların kadınlar olduğu ifade edildi.

Kızıl Bayrak/İstanbul

25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü eylem ve etkinliklerinden...

İzmir: “Kadının kurtuluşu örgütlü mücadelede!”

25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü, İzmir’de ortak bir eylemle anıldı. BDSP, DKH, ESP, KÖZ ve Mücadele Birliği tarafından ortak örgütlenen eylem, Karşıyaka çarşı girişinden yürüyüşle başladı.

“Emperyalizme, Kapitalizme, Şovenizme ve Kadına Yönelik Şiddete Karşı Örgütlü Mücadeleye!” pankartı açılarak Karşıyaka çarşısı boyunca yüründü. Yürüyüş boyunca hem ortak hazırlanan bildirilerin dağıtımı gerçekleşti, hem de ajitasyon konuşmaları yapıldı. Yürüyüşe çevredeki halkın ilgisi oldukça fazlaydı.

Karşıyaka İş Bankası önüne gelindiğinde ortak basın metni okundu. 25 Kasım’ın tarihçesine değinilerek, kadınların kurtuluşunun sınıfsız ve sömürsüz bir dünya ile mümkün olabileceği vurgulandı.

Eylemde sık sık “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!”, “Yaşasın devrim ve sosyalizm!”, “Kadının kurtuluşu örgütlü mücadelede!”, “Yaşasın devrimci dayanışma!” sloganları atıldı.

Basın metninin okunmasından sonra Yürek İşçileri Şiir Grubu kısa bir dinleti sundu.

Eylemin sonunda Karşıyaka’da grevde olan Telekom işçileri toplu bir şekilde ziyaret edildi. Ziyaret sırasında kurumlar adına grevi destekleyen konuşmalar yapıldı. Telekom işçileri kendilerine gösterilen desteklerden oldukça olumlu etkilendiklerini ifade ederek teşekkür ettiler. Ziyaret, Telekom işçilerinin şu an direnişte olan Akdeniz Selçuk işçileri ve işten atılan Dimes işçilerine yapılacak destek ziyaretinin çağrısıyla son buldu. Ziyaret sırasında; “Telekom işçisi yalnız değildir!”, “Yaşasın sınıf dayanışması!”, “Kurtuluş yok tek başına,

ya hep beraber ya hiçbirimiz!”, “İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!” sloganlar atıldı.

Kızıl Bayrak/İzmir

Şakirpaşa İKE’de film gösterimi

25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Mücadele Günü vesilesiyle 24 Kasım günü Şakirpaşa İşçi Kültür Evi’nde bir film gösterimi gerçekleştirildi.

25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Mücadele Günü’nün tarihsel olarak ortaya çıkışı ve kadının kapitalizm koşullarında maruz kaldığı çifte baskı ve sömürünün teşhir edildiği ve kapitalizme karşı kadın-erkek elele mücadele çağrısının yapıldığı konuşmanın ardından film gösterimine geçildi.

Eşinden gördüğü şiddet nedeniyle evini terketmek zorunda kalan, ayakları üzerinde durabilmek ve iki çocuğuna bakabilmek için bir madende işçi olarak çalışmak zorunda kalan bir kadının yaşadığı baskı, şiddet ve tacizi konu alan “Tek başına” isimli film ilgiyle izlendi.

Şakirpaşa İşçi Kültür Evi

Adana: “Kadına yönelik şiddete son!”

25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Mücadele günü dolayısıyla bazı DKÖ’ler, reformist partiler ve feminist çevreler ortaklaşa bir eylem düzenlediler. Eylem, Büyükşehir Belediye Tiyatrosu önünde toplanılarak, “Kadına yönelik şiddete son!” pankartının açılması ve meşalelerin yakılmasıyla yürüyüş başlatıldı.

Erkeklerin katılmadığı eylemde, yol boyunca “Cinsel, ulusal, sınıfsal sömürüye son!”, “DTP’li kadınlar yalnız değildir!”, “Kadına yönelik şiddete son!”, “Biji bratiya gelan!” sloganları atıldı.

Yaklaşık 50 kadın Kültür Sokak girişine geldi.

Burada Kürtçe ve Türkçe okunan basın metninde 25 Kasım’ın ortaya çıkışı anlatıldı. Kadınların evde, sokakta ve işte karşılaştıkları sorunlara değinildi. DTP’li kadın milletvekillerinin yaşadığı saldırılar ve Kürt kadınlarına yönelik baskılar teşhir edildi.

ÇHD, DİP Girişimi, DÖKH, EKD, EMEP, İHD, Karşıyaka Kadın Dayanışması, Sosyalist Feminist Kolektif, SDP ve YDİ Çağrı’nın örgütlediği ve çeşitli dövizlerin taşındığı eylem atılan sloganlarla sona erdi.

Kızıl Bayrak/Adana

İHD’den 25 Kasım açıklaması!

İnsan Hakları Derneği İstanbul Şubesi, 25 Kasım Uluslararası Kadına Yönelik Şiddete Karşı Mücadele Günü’ne ilişkin olarak 24 Kasım günü bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Basın açıklamasında “*kadına yönelik her türlü şiddet ve ayrımcılığın son bulması umudumuzu ve mücadele kararlılığımızı bir kez daha hatırlatıyoruz*” denildi.

Açıklamada Türkiye’de kadına yönelik şiddetin bir örneği olarak devlet güçleri tarafından kadına uygulanan şiddet eleştirildi. Şiddetin cinsel taciz, tecavüz, sözlü ve psikolojik şiddet olarak yaşandığı dile getirildi.

Ayrıca aile içi şiddet ele alındı. Aile içinde ekonomik olarak yoksun bırakmaktan dayağa, cinsel şiddete, cinayetlere kadar uzanan geniş bir yelpaze olduğundan bahsedildi. Şiddeti engellemekle yükümlü olan devlet kurumlarının şiddeti meşru görmesi ve uygulaması eleştirildi. Kadına yönelik şiddet ile ayrımcılığın birbiriyle çok yakından bağlantılı olduğu dile getirildi. Şiddete uğrayan kadınlara yönelik sığınmaevlerinin açılması gerekliliği vurgulanırken devletin bu açıdan ikiyeüzlü tutumları teşhir edildi.

Açıklamada ayrıca kadına yönelik şiddet ve ayrımcılığın son bulması kapsamında bir dizi talep sıralandı.

Venezüella devlet başkanı Hugo Chavez’in, gerici rejimlerin şeflerini eleştirirken “diplomatik retoriğe” pek başvurmadığı bilinmektedir. Chavez’in son günlerde İspanya kralı Juan Carlos ile Kolombiya’daki kontra rejimin başı Alvaro Uribe’yi hedef alan konuşmaları da bu türdendi.

Chavez’in sözleri, tüm kapitalist rejimlerin vazgeçilmez özelliklerinden olan yalan ve ikiyüzlülüğü kısmen de olsa teşhir etti. Haberi veren düzen medyası, anlaşılır bir tercihle Chavez’in sözlerini bir “sapma” olarak yansıttı. Zira ikiyüzlülük konusunda birbiriyle yarışan gerici rejimlerin görevlileri, doğal olarak Chavez gibi “pervasız” eleştiriler yöneltemezler.

Aslında Chavez’in dile getirdiği gerçekler

Hugo Chavez’den burjuva ikiyüzlülüğe tepki

sadece buzdağının görünen kısmıdır. Örneğin Chavez’in İspanya kralını rahatsız eden sözleri, CIA’nın Chavez’e karşı tezgâhladığı darbeye destek veren dönemin İspanya başbakanı Jose Maria Aznar’ın suçunu teşhir etmekten ibaret. Ortaçağ kalıntısı krallık kurumunun başında bulunan Juan Carlos, Aznar’ın faşistliğinden değil, bu gerçeğin dünya kamuoyu önünde dile getirilmesinden rahatsız olduğu için bu kadar kabalaştı. Oysa Aznar Irak’ı yakıp yıkmaya kararı alan Bush liderliğindeki neo-faşist çeteyle suç ortaklığı yaptığında, İspanya kralının herhangi bir tepki gösterdiğine tanık olunmamıştı.

Chavez aynı günlerde “kendisini hedef alan yalanlarla dolu bir açıklama yayınladıkları” için Kolombiya yöneticileriyle de ilişkileri bitirdiğini açıkladı. Kolombiya Devrimci Silahlı Güçleri (FARC) ile Kolombiya devleti arasında rehine-tutsak takası için Chavez’i arabuluculuk yapmaya, Kolombiya devlet başkanı Alvaro Uribe davet etmişti. Uribe’nin suçlayıcı bir tarzda Chavez’in arabuluculuğuna son verdiğini açıklaması iki ülke arasında iplerin kopmasına yolaçtı.

Uribe’nin Chavez’in kararına gösterdiği tepki fazlasıyla gülünç. Kendisi ABD emperyalizminin kuklası bir rejimin başı olduğu halde, kontra başkan Chavez’in tutumuna, “Kıtayı böyle ateşe

veremezsiniz, bir gün İspanya’ya, ertesi gün ABD’ye karşı konuşamazsınız, petrol gelirinizle bir imparatorluk kurmak isterken emperyalizmden söz edemezsiniz...” sözleriyle karşılık verdi. Chavez ise, ‘Washington’daki sahipleri’ne hizmet eden Uribe’ye, “Artık Washington’a heykelini dikebilirler” yanıtını verdi. Uribe’yi Kolombiya’daki ABD üsleri ve CIA birliklerini kendilerine karşı kullanmaması konusunda da uyardı.

Kolombiya, Güney Amerika’da devletin tüm kurumlarıyla kontrol ettiği bir ülkedir. Güçlü bir gerilla hareketinin direnişi karşısında tam bir açmaz içinde bulunan Kolombiya devleti ve onun CIA kuklası şefleri, kirli savaşla çıkış arıyorlar. Ancak bu durum açmazlarını daha da derinleştirmekten başka bir işe yaramıyor. Kıtada yükselen “sol dalga” ise kontra rejimi iyice sıkıştırıyor.

Kolombiya’ya sürekli dolar akıtan ABD emperyalizmi, bu ülkedeki faşist rejimi ayakta tutmaya çalışıyor. Zira ileride Venezüella, Bolivya gibi ülkelere olası bir saldırı durumunda, ABD’nin ileri karakolu olmaya hâlihazırdaki tek aday, Kolombiya’daki bu kontra rejimdir. Ancak, ne CIA şeflerinin marifetleri, ne ABD dolarları, ne de kirli savaş yöntemleri kokuşmuş Kolombiya rejimini kurtarmaya yetebilir.

Şiddetin kaynağı olan kapitalist sisteme karşı emekçi kadınlar bir adım ileri!

Yaşadığımız dönemin ne denli “modern ve uygar” olduğundan bahsedebiliriz, tüm emekçiler için bir barbarlık düzeni hüküm sürmektedir. Kapitalist düzende de kadınlar çifte ezilmişlik ve sömürü koşulları altında şiddeti en ağır bir biçimde yaşamaktadırlar.

Kadınları ilgilendiren yasalarda düzenleme yapılması, şiddeti gerçekleştirenlere yönelik cezaların artırılması, eğitim sisteminde bu doğrultuda düzenlemeler yapılması, kadın sığınma evleri açılması ve şiddete yönelik önleyici tedbirler alınması, gerekli düzenlemelerin yapılması için bütçe ayrılması... Bunların tümünün göstermelik önlemler olduğunun kanıtı şiddetin bir nebze dahi azalmamasıdır. Azalmıyor, çünkü onun kaynağı bizzat kapitalist sistemin kendisidir.

Bu sistem gerici geleneksel değerleri ve erkek egemen anlayışı yaşatarak kadına yönelik şiddeti üreten zemini oluşturmakta ve bu şiddet tam bir arsızlıkla meşrulaştırılabilmektedir. Dolayısıyla kadının özgürleştirilmesi mücadelesinden koparılmış bir şiddete karşı mücadele sonuçsuz kalmaya mahkumdur.

Kadına yönelik şiddete karşı mücadelenin tutarlı olabilmesi ancak şiddetin kaynağı olan kapitalizme karşı mücadele ile olanaklıdır. Kadına yönelik aile içi şiddet kadınların karşı karşıya kaldığı önemli sorunlardan biridir. Burada kullanılan kavram aile içi olmasına rağmen şiddetin hiçbir türünün aileyle sınırlanmayacağını, aile içinde yaşanan şiddetin toplumsal bir olgu olduğunu, özel alan olarak tanımlanan alanın genel bir parçası olduğunu belirtmek gerekiyor. Aile içi şiddet ekonominin örgütlenmiş biçimiyle, hukukla, genellikle kadınların dışında kaldığı ya da tutulduğu siyasal alanla, tüm bunlarla iç içe geçmiş, nüfuz etmiş kültürel dokuyla ya da bir başka deyişle gelenek-göreneklerle ve yaşam biçimiyle sıkı bağlara sahiptir.

Tüm bu yapılanmalar kadına bakışı şekillendirmekte ve şiddet bunun üzerinde kendisine yer bulmaktadır. Kadına yönelik aile içi şiddet, içinde farklılıklar barındırır da tüm ülkelerde karşımıza çıkmaktadır. Bu nedenle ülkelerin refah düzeylerinden bağımsızdır. Bunun anlamı şiddeti ekonomik koşulların sonucu sayan bir anlayışla, bir başka deyişle tek başına yoksulluğun ve işsizliğin sonucu olduğu gerçekliği ile açıklanamayacağıdır. Ekonomik buhranlar şiddeti kuşkusuz ki tetikleyecektir, ancak hiçbir faktör tek başına bu olguyu açıklayamaz.

Yasal düzenlemelerde kadın-erkek eşitliği sağlanan ve görece refah toplumu olarak adlandırılan Avrupa ülkelerinde de kadınlar aile içi şiddete maruz kalmaktadırlar. Şiddetin görünümü her ülkede değişmekte ancak varlığını korumaktadır.

Türkiye’de aile içi şiddetin bir biçimi de töre cinayetleridir. Töre, namus adına kadınlar öldürülmektedir. Kadın erkeğin namusu olmakta, erkeğe de bu namusu korumak görevi biçilmektedir. Kısacası kadın erkeğin malı olarak görülmektedir. Aile meclislerinde töre cinayetlerine onay verenler arasında annelerin de bulunması hiç şaşırtıcı değil. Çünkü sorun kadının erkek tarafından nasıl görüldüğünde değil, bir bütün olarak erkek ve kadın kimliklerin nasıl oluşturulduğundadır. Doğumundan itibaren kız ve erkek çocukların kadınlık erkeklik kavramıyla

biçimlendirilmesidir.

Toplumsal olarak kadın-erkek kavramlarının neye tekabül ettiğidir. Bu nedenle ezilen, hor görülen pek çok kadın bunu normal karşılayabilmektedir.

Kadına yönelik aile içi şiddet, diğer şiddet biçimlerinde olduğu gibi, kaynağını eşit olmayan güç ilişkilerinden almaktadır. Ya da egemen olanların egemenliğini koruma isteğinden...

Devlet terörüne maruz kalan, savaşlarda ve aile içinde şiddete uğrayan, sömürden en çok pay alan kadınlar, ekonomik anlamda da çifte baskıya maruz kalmaktadırlar. Sermaye düzeni kadınları ucuza çalışan, baş eğen, örgütlenme bilinci gelişmemiş, kolayca piyasa dışına atılabilen, gerektiğinde çağırabilen emekçi kesim olarak görmekte ve ona uygun davranmaktadır. Küçük bir azınlık kenarda bırakılırsa, emekçi kadınlar en kötü koşullara sahip sektörlerde güvencesiz çalışmaktadır. Ekonomik anlamda özgürleşmenin sağlanması, evden dışarı çıkmayan, geleneksel aile yapısı çerçevesinde eve hapsedilmiş kadınlar açısından özgürleşmeyi, fakat sınırlı bir özgürleşmeyi ifade etmektedir. Zira, çalışan kadınlar ekonomik özgürlüğünü sağlamış olduklarından dolayı kocaya bağlı bir yaşam sürmekten kısmen de olsa kurtularak özgürleşmenin sınırlı adımlarını atabilmektedir. Ancak diğer yandan ücretli emekçi konumuna geldiklerinde bu kez sömürü düzenini daha çıplak gözle görmektedirler. Diğer bir deyişle ekonomik şiddet kapitalist düzenin çarklarında

kendini göstermektedir.

Ekonomik özgürlük ve çalışma hayatına girmek biz kadınların hakkıdır. Ancak çalışma yaşamında karşılaştığımız sorunlar her geçen gün kötüleşmektedir. Bir grup insan çalışmadan, emek vermeden rahatça yaşamaktayken, bizler ter dökerek yoksulluğa mahkûm edilmekteyiz. Oysa bizler çalışan, emek veren kadınlar olarak bu koşullara teslim olmayacağımızı söylemek, boyun eğmemek, haklarımız için, geleceğimiz için mücadele etmek zorundayız. Böylesi bir ekonomik şiddete maruz bırakılan emekçi kadınlar olarak bugün eğer işsizsek iş istiyoruz demek için; sigortasız, güvencesiz çalışırsak sigorta hakkımız için; yanı başımızda çalışan arkadaşımızla rekabete zorlanıyorsak dayanışmayı yükseltmek için; aynı işi yaptığımız halde daha az ücret alıyorsak “eşit işe eşit ücret talebimiz” için mücadele etmek zorundayız.

Kadın sorununun tarihsel kaynakları ve toplumsal koşulları bize çözümün anahtarını da kendiliğinden vermektedir. Kadın sorunu tarih sahnesine özel mülkiyet ve sınıflı toplum düzeni ile birlikte çıktı ve onlar yaşadığı sürece biçim yönünden değişse bile özü bakımından hep yaşaya geldi. Bu durumda sorunun çözümü de bu aynı toplumsal ilişkilerin, özel mülkiyete dayalı sınıflı toplum düzeninin ortadan kaldırılmasıyla sıkı sıkıya bağlıdır. Bu yönetsel ve tarihsel ele alış sorunu ve çözümünü dolaysız olarak toplumsal devrime ve sosyalizme bağlamaktadır.

Bu elbette kadın sorununun çözümünü tümüyle toplumsal devrim sonrasına ertelemek anlamına gelmez. Tersine bizzat toplumsal devrime hazırlama kadın sorunun çözümünün de başlangıç noktasıdır. Bu başlangıç kendini devrim mücadelesi süreci içinde iki yönden gösterir. İlki toplumsal devrim mücadelesine kopmaz biçimde bağlı olarak ele alınan ve elde edilmesi de bu ölçüde olanaklı olabilen kadın lehine reformlar üzerinden, ikinci olarak bizzat mücadele sürecinin kadın-erkek emekçide yaratacağı köklü anlayış ve düşünüş yenilenmesi üzerinden. Kadın sorunu ancak toplumsal devrimle birlikte kapsamlı ve kalıcı bir çözüm yoluna girebilir. Bilimsel açıdan bu tartışmasız bir gerçektir. Fakat toplumsal devrimin başarısı için de işçi sınıfının ve emekçilerin dolayısıyla onların kadınlarının mücadeleye geniş çaplı ve etkili bir katılımı gereklidir. Kadın bu mücadele içinde kendini bulacak özgüven kazanacak, hükmedici erkek anlayışından kurtulacak bağımsızlaşacaktır. İşte bu nedendir ki emekçi kadınlar bir adım ileri...

Ümraniye’den sınıf bilimli bir emekçi kadın

Gülsuyu’nda saldırılara karşı eylem!

Kürt halkına, devrimci kurumlara ve demokratik kitle örgütlerine yönelik faşist saldırıları ve kirli savaşın bedelini işçi ve emekçilere ödetmeye yönelik yapılan zamları protesto etmek amacıyla Gülsuyu Mahallesi’nde bir basın açıklaması gerçekleştirildi.

25 Kasım akşamı BDSP, DHP, ESP, HKM, Partizan, Köz, Toplumsal-Der, SDP, PDD ve Proletaryanın Kurtuluşu’nun ortak örgütlediği eylem, Gülsuyu son durakta “Operasyonlara son verilsin! Şovenist-faşist saldırılara karşı yaşasın halkların kardeşliği ve birlikte mücadelesi!” pankartının açılması ile başladı. Sloganlarla yürüyen yaklaşık 150 kişinin önü okul durağı önünde polis barikadı ile kesildi. Polis, Heykel ve Okul durağı önünü abluka altına aldı. Basın açıklaması burada yapıldı.

Kurumlar adına yapılan ortak açıklamanın ardından çekilen halaylarla eylem bitirildi.

Piyasalaşan eğitime ve şovenizme karşı...

İstanbul Gençlik Forumu toplanıyor!

Dönemin başından bu yana sürdürülen “Yalanlarınızı da alın gidin” kampanyası “İstanbul Gençlik Forumu” ile sürdürülüyor. Eğitim sürecinde yaşanan dönüşümlerin ve güncel plandaki şoven saldırganlığın tartışılacağı forum 8 Aralık günü saat 12.00-18.00 arasında Elektrik Mühendisleri Odası İstanbul Şubesi’nde gerçekleştirilecek.

İlk Oturum: “Piyasalaşan eğitim, halkların kardeşliği ve gençlik”

Forum iki ana oturum halinde gerçekleştirilecek. İlk oturum “piyasalaşan eğitim, halkların kardeşliği ve gençlik” başlığını taşıyor. Bu bölümde öncelikle neo-liberal saldırılar kısıracında eğitim sisteminin yaşadığı dönüşüm tartışılacak. Piyasalaşan eğitim süreci ana hatları ile tartışılacak, eğitim alanına dönük saldırılar sistemin yapısal hedef ve yönelimleri ile ilişkili bir biçimde ele alınacaktır.

Bu bölümün bir diğer sunum başlığını ise “Ortadoğu, Türkiye ve güncel gelişmeler” oluşturuyor. Şoven saldırganlığın ve arka planındaki hedeflerin tartışılacağı bölümde halkların kardeşliği için “nasıl bir mücadele ve ne yapmalı?” sorularına yanıt aranacaktır.

Bu bölümün son kısmında ise eğitim sisteminde yaşanan dönüşümler ve şoven saldırganlık karşısında birleşik bir gençlik hareketi acil ihtiyacı tanımlanacak, bu çerçevede birleşik mücadelenin yöntemsel çerçevesi ve güncel hedefleri belirlenmeye çalışılacaktır.

İkinci Oturum: “Söz gençlikte, gençlik sorunlarını tartışıyor!”

İkinci kısım ise “forum” ve “tartışmalardan” oluşacak. Bugün bir dizi üniversitede ve lisede yaşanan sorunlara birleşik çözüm yollarının tartışılacağı bu bölüm forumun da en can alıcı kısmını oluşturmaktadır. Halihazırda ulaşım sorununa, paralı eğitim ve uygulamalarına, diplomalı işsizlik ve geleceksizlik sorununa, ÖSS AOBP eşitsizliğine, gerici ve anti-bilimsel eğitim sistemine, eğitim kurumlarındaki baskıcı uygulamalara karşı gençliğin birleşik bir eksende neler yapabileceği yerel sunum ve tartışma başlıkları ile bu kısımda işlenecektir. Bu kısımda üniversitelerde ve liselerde halkların kardeşliği ekseninde örülen çalışmalar da ele alınacak, Kürt ve Türk gençliğinin birleşik mücadelesinin, şovenizme karşı etkili bir karşı koyuşun sorunları tartışılacaktır.

Forum sonuç deklarasyonunun sunumu ile etkinlik sonlandırılacaktır.

Üniversitelerdeki neo-liberal dönüşüme, şovenist histeriye karşı “halkların kardeşliği” diyen herkesi “İstanbul Gençlik Forumu”na katılmaya çağırıyoruz!

Müşteri değiliz, parasız eğitim istiyoruz!

Gençliğin yalanlara karnı tok. Geleceğimiz ve özgürlüğümüz elimizden alınırken sahte demokrasi vaadleri ile karnımızı doyurmayacağız. Bizler müşteri olmayı reddediyoruz. Okulların birer ticarethane haline gelmesini, eğitimin piyasada alınan ve satılan bir meta olmasını istemiyoruz. Sermaye için teknoloji üretmek yerine toplum için bilim üretmek istiyoruz.

Kağıt parçası değil, iş ve gelecek istiyoruz!

Gençliğin yalanlara karnı tok. Bizler parayla satılan bir eğitim ve yaşam değil gelecek istiyoruz. Bizler elimize tutuşturulan birer kağıt parçası değil iş istiyoruz. İşsizliğin her geçen gün arttığı bir düzende bizim işsizliğimizin sermaye için daha fazla kar anlamına geldiğini çok iyi biliyoruz. Herkese iş güvencesi verilmesini istiyoruz.

İrkçılığın, yozlaşmanın, korkunun değil bilimin üretildiği bir eğitim sistemi istiyoruz!

Gençliğin yalanlara karnı tok. Bizler gerici ve yozlaşmış bir eğitim sistemi değil bilimin ve özgürlüğün hakim olduğu bir eğitim istiyoruz. Halklar arasında kin ve düşmanlığı yayan gerici/faşist bir eğitim değil demokratik ve özgür bir eğitim istiyoruz.

Köle değiliz! Söz, yetki ve karar hakkı istiyoruz!

Bugüne kadar bizler adına herkes konuştu. Eğitim sürecinde bu sorunları yaşayan bizler ise, bırakın sorunları çözmeye çalışmayı, tartışma hakkından bile yoksunuz. Ancak artık yeter! Bugüne kadar baskı ve terörle bizleri susturanların, her türlü hak ve özgürlük arayışımızın karşısına çıkanların sahte demokrasi vaadlerine karnımız tok. Bizler yaşamımızın önemli bir kısmını geçirdiğimiz ve tüm eğitim emekçileri-çalışanlarıyla beraber bizlerin olan okullarımızda söz, yetki ve karar hakkı istiyoruz. Örgütlenme hakkı istiyoruz.

ÖSS duvarları değil, gelecek istiyoruz!

Gençliğin yalanlara karnı tok. Bugün bizleri birer yarış atı haline getiren ÖSS sistemi bu eşitsizlikler düzeninin özü ve özetidir. Bu nedenle ÖSS’nin kaldırılması, tüm gençlere sınavsız üniversite hakkı tanınması ve eğitimde fırsat eşitsizliğine son verilmesini istiyoruz. Geleceğimizi çalan sisteme karşı liseliler olarak gelecek istiyoruz.

Şovenizmin yalanlarına ortak olma!

Yıllardır bir arada yaşadığımız kardeş Kürt halkının karşısına kin ve nefret ile çıkmak... Şovenist histerinin alanlarda kin ve nefret sloganlarıyla dışa vurması... Kardeş bir halkın özgürlük talebinin faşist naralar eşliğinde boğulmaya çalışılması... Tüm bunlar bugün şoven dalganın sürüklediği kesimlerin durumunu tanımlamaktadır. Düzenin şovenist yalanlarına karnımız tok, halkların kardeşliğini, bu kardeşliğin özgürlük ve eşitlik temelinde hayata geçmesini istiyoruz!

Geleceğine sahip çıkan herkesi gençlik forumuna katılmaya çağırıyoruz!

Panelistler:

- * Prof. Dr. Mehmet Türkay (Marmara Üniversitesi)
- * Dr. Ahmet Öncü (Sabancı Üniversitesi)
- * Yard. Doç. Dr. Kurtar Tanyılmaz (Marmara Üniv.)
- * Ragıp Duran (Gazeteci Yazar)
- * Temel Demirel (Gazeteci yazar)

İrtibat için:

istanbul.genclik.forumu.07@gmail.com

İstanbul Gençlik Forumu ‘07

“İstanbul Gençlik Forumu” hazırlık çalışmaları etkili bir biçimde sürdürülüyor!

Dönemin başından bu yana “Yalanlarınızı da alın gidin!” başlığı ile sürdürdüğümüz kampanya çalışmasını İstanbul genelinde örgütleyeceğimiz “İstanbul Gençlik Forumu” ile sonlandıracağız. Çalışmamız bu zamana kadar yaygın bir kitle çalışması düzeyi oluşturularak, tüm olanaksızlıklara ve okullardaki tüm baskılara karşı kararlılıkla sürdürüldü. Onlarca lisede ve birçok üniversitede yaygın bir faaliyete konu edilen kampanya çalışmasının en etkin yanını ise yerel gündem ve sorunlarla kurulan güçlü bağ oluşturmaktaydı.

YTÜ’de ulaşım sorunu ile bütünlüklü bir biçimde yürütülen kampanya çalışması, Avcılar’da kameralara ve ÖGB terörüne karşı çalışmalar, İÜ hazırlık ve Fen-Edebiyatta kitle etinlikleri, söyleşiler ve toplantılarla yürüyen ve rektörlüğün baskıcı uygulamalarını etkin bir teşhire konu eden çalışma, yine MSGSÜ’de formasyon sorunu ekseninde yürütülen faaliyetler henüz başlangıç aşamasında olmakla beraber forumla birlikte etkili bir düzeye ulaşılması hedeflenen çalışmalardır. Liselerde de çalışma yerellerde öne çıkan sorunları ele alan bir biçimde sürdürülmektedir. Esenyurt bölgesindeki liselerde ticarileşen eğitimin sorunları ele alınırken, GOP-Gazi liselerinde yozlaşma, uyuşturucu ve çeteleşme gündemleştirilmektedir. Anadolu Yakası’nda halkların kardeşliği mücadelesine çağrı yapılarak Kürt gençliğinin sorunları öne çıkartılırken, dershanelerde temel gündem olarak ÖSS ve AOBP eşitsizliği işlenmektedir. Dört yerelde örgütlenecek olan liseli forumları merkezi forumun liseliler cephesindeki etkinliğini geliştirecektir.

Yine önümüzdeki hafta boyunca İstanbul’da binlerce öğrenci ile yüzyüze bir faaliyet ile yürütülecek olan “referandum” çalışması, kampanya çalışmamızın geniş kitlelere ulaştırılması ve taleplerimizin etkili bir kitle çalışması ile bütünleştirilmesi açısından önemli bir araç olacaktır.

Forum, çalışmalarımızın bugüne kadar oluşturduğu olanakları daha etkili bir mücadele süreci ile bütünleştireceğimiz bir ara halka olacaktır.

İstanbul Gençlik Forumu Hazırlık Koordinasyonu

Söz sırası gençlikte...

Gençliğin taleplerini referanduma açıyoruz!

Bizler bugün bize ait olmayan bir kavgaın ortasına çekilmek isteniyoruz. Bizlerden “şeriatçı” ya da “laik”, “demokrat” ya da “ulusalcı” olmamız isteniyor. Hem de kendi asli sorunlarımızdan kopmak pahasına! Dahası tam olarak da kendi sorunlarımızdan, gelecek özlem ve mücadelemizden kopmamız için! Sermaye düzeninin kendi iç çatışmalarının ulaştığı düzey, yıllardır apolitizm cenderesine sıkıştırılan biz liseli ve üniversitelilerin politik bir tutum geliştirmelerinin teşvik edildiği bir atmosfer yaratıyor. Ancak elbette bizden bekledikleri “politik tutumun” sınırlarının, iki ucu belirli. Yani bizlere açıkça gericiilikten gericiilik beğenmemiz dayatılıyor. Yaratılan sanrılarla, söylenen yalanlarla, sermaye düzeni içerisindeki taraflaşma sanki “bizim” sorunumuzmuş gibi lanse ediliyor!

İnanıyor muyuz?!

Elbette bu yalanlara inanmıyoruz! Bugün bu yapıyı saflaşma içerisinde hangi kurum, hangi taraf adına konuşursa konuşsun, bu tarafların ortak hedefi, sömürü ve zulüm düzeninin bekasıdır.

Bizler piyasalaşan eğitim sistemi içerisinde birer müşteriye dönüşmüş durumdayız! ÖSS’ye hazırlık denerek sürüne sürüne girdiğimiz üniversite kapısından diplomalı işsizler olarak mezun olmaktadır! Bilimin çoktan kapı dışarı edildiği, faşizmin, ırkçılığın, yozlaşmanın ve korkunun egemen kılınmaya çalışıldığı kurumlarda sözde eğitim görüyoruz! Geleceğimize ilişkin bütün kararlar bizim dışında olduğumuz mekanizmalar tarafından alınıyor. Bizim payımıza ise derin bir geleceksizliği dayatan bu kararlara uymak düşüyor! Bizleri ticarileşen eğitim sistemi içerisinde öğütenler, bizlere geleceksizliği dayatanlar, bizleri şovenizmin kirliliklerine bulayarak Kürt halkının katili yapmaya çalışanlar işte bugün kapımızı çalanlar! Sermaye düzeninin çarpışan tarafları, söz konusu bize saldırmak olunca güçbirliğinde hiç zorluk çekmiyorlar!

Bu gerçekleri bilen bizler onların tek bir sözüne

inanmıyor, onların attığı hiçbir adımın hayrımıza olmasını beklemiyoruz! Onların tarafı değiliz! Bizlere geleceksizlikten başka hiçbir şey vaadedemeyen sermaye düzeninin bütün taraflarını mahkum ediyoruz! Bizlerin tarafı bellidir! Bizler geleceğin, özgürlüğün, eşitliğin ve kardeşliğin tarafındayız!

Artık sözümüzü söyleyeceğiz!

Yıllardır hep sermayedarlar, onlara bağlı çalışan ve üniversiteleri birer ticarethane gibi işleten rektörler, YÖK, AKP, MGK vb. kurum ve kişiler konuşuyor! Ama artık söz sırası bizde! Yalandan başka söz bilmeyen bu kokuşmuş düzenin söz hakkına el koyuyor ve kendi sözümüzü söylemeye hazırlanıyoruz.

Aylardır üniversite ve liselerde “Yalanlarınızı da alın gidin!” başlığı ile sermaye düzeninin yalanlarını teşhir ediyoruz. Bu süre zarfında Ankara’da, İstanbul’da, İzmir’de, Adana’da, Eskişehir’de, Bursa’da, Trabzon’da ve daha birçok ilde üniversite ve liselerde onbinlerce öğrenciye ulaşarak, onları “gelecek ve özgürlükten taraf olmaya” ve “yalanlara aldanmamaya” çağırdık! Şimdi ise onbinlerce üniversiteli ve liseli öğrencinin taleplerini açığa çıkartacağız, mücadele soluğu olacağız!

Önümüzdeki hafta başından itibaren Ankara, İstanbul, İzmir, Adana, Bursa, Eskişehir, Trabzon ve daha birçok ilde ve onlarca lisede referandum çalışmaları yürüteceğiz. Kendi özlemlerimizi, taleplerimizi, gelecekte beklentilerimizi referanduma açıyoruz! Kendi özlem ve taleplerimizin karşısına sermaye düzeninin vaadettiği “hiçliği” koyuyoruz! Bu referandum çalışması ile tek tek ulaşabildiğimiz her öğrenciden düşüncesini alacak ve tercih yapmasını isteyeceğiz.

Artık tercih sırası bizde! Ya bu zamana kadar etrafımızı saran bu yalanlar düzeninin vaadettikleri ile avunarak yaşamımızı tüketiceğiz, ya da özlemlerimize ve taleplerimize sıkı sıkıya sarılacağız!

Ekim Gençliği

YTÜ: “Susma haykır, halklar kardeşdir!”

YTÜ’de bir haftayı aşkın bir süredir, “YTÜ Devrimci Demokrat Öğrencileri” imzası ile örgütlediğimiz “Halkların Kardeşliği Haftası”, 28 Kasım günü Tonoğ önünde düzenlendiğimiz bir söyleşi ile son buldu.

Söyleşi öncesi okul içerisinde yoğun bir propaganda çalışması gerçekleştirildi. Etkinliğe yönelik çağrılar yapıldığı afiş, el ilanı ve bildirilerin yanı sıra, konuyla ilişkili olarak hazırlanan duvar gazetesi, resim-karikatür sergileri ve “Türküm, Kürdüm, Ermeniyim...” şiarıyla imzaya açılan ozalitlerimiz etkili bir biçimde kullanıldı.

“Yükseltilen Milliyetçilik ve Halkların Kardeşliği” başlığı ile gerçekleştirilen söyleşiye konuşmacı olarak Birgün gazetesi yazarı Ahmet Tulgar katıldı. Ezilen halkların dayanışmasına, özelinde de Türk ve Kürt ezilen sınıflarının ve halklarının birlikte mücadele etmesi gerekliliğine dikkat çekti. Tulgar, ABD emperyalizminin Ortadoğu’daki politikalarını eleştirdi. Son dönemde tırmandırılan şovenist histeri ve milliyetçiliğe değinerek, toplum genelinde büyük bir tehlikeyle karşıya karşıya olunduğunu söyledi.

Ulusal sorunun çözümüne ilişkin “taraflar arası bir barış ortamı yaratılması” söylemi ise tartışmalara yol açtı.

Söyleşi soru-cevap ve yorum kısmıyla devam etti. Söyleşi içerisinde barış kavramına ve Kürt halkının özgürlük mücadelesine ilişkin düşünceler ifade edildi. Yaratılan şovenist atmosfer paralelinde kitlelerin bilinçleri bulandırılırken bir taraftan da zam vb. saldırılar için uygun zeminlerin yaratıldığı anlatıldı.

Son süreçte Güney Kürdistan’daki gelişmeler ve “sınır ötesi operasyon” üzerine yapılan kısa anlatımlarla son bulan söyleşiye 50’ye yakın öğrenci katıldı.

Tüm eksikliklerine rağmen “Yaşasın halkların kardeşliği!” vurgusuyla yapılan bu çalışmanın anlamlı olduğunu düşünüyoruz.

YTÜ/Ekim Gençliği

“Yalanlarınızı da alın gidin!”

Özgün gündemlerle bileştirilen çok yönlü bir faaliyet!

MSGSÜ Fen-Edebiyat Fakültesi çalışması sürüyor

MSGSÜ Fen-Edebiyat Fakültesi’nde başlattığımız “Kağıt parçası değil iş ve gelecek istiyoruz!” başlıklı kampanya faaliyetimiz sürüyor. Temel sorunlardan biri olan formasyon eğitimi ve mezuniyetten sonra karşılaşılan güvencesiz çalışma koşulları çalışmamızın eksenini oluştuyordu. Yaklaşık 20 kişiyle yaptığımız toplantıda çalışmanın kapsamının genişletilmesi kararlaştırıldı.

Toplantıda yürütülen tartışmalarda formasyon sorununun kapsamı ve saldırının boyutu anlatıldı. Yeni yönetmeliğe göre ders seçme haklarına getirilen kısıtlamalarla ilgili dönem başında bir toplantı yapıldığı hatırlatılarak, bu çalışmaların “Fen-Edebiyat Öğrencileri” gibi kapsayıcı bir üst başlıkla birleştirilmesi ve bundan sonraki çalışmaların mevcut gündemlere ek olarak yerelde yaşanan diğer sorunları da işleyebilecek bir tarzda yürütülmesi önerildi. Önerinin toplantı bileşeni tarafından kabul edilmesinden sonra çalışmanın önüne koyacağı hedefler tartışıldı.

İkinci bir gündem olarak hem bütünleme hem de yaz okulu hakkının gaspı ele alınacak. Üç yıl önce derslerde ve kredi sisteminde yapılan değişiklikler sonucunda ücretsiz olarak yararlanılan yaz okulları kaldırılmış, kazanılmış hakkı olan eski öğrencilere bütünleme ve çeşitli ek sınav hakları getirilmiş, yeni kayıt yaptıran öğrenciler ise hiçbir haktan yararlanamamışlardı.

Bir hafta boyunca propagandif bir eksende yürüyecek çalışmayı önümüzdeki hafta başında yapacağımız toplantıyla birlikte eylemsel formlara taşıyacağız.

MSGSÜ Ekim Gençliği

Beytepe’de kampanya çalışmaları

“Yalanlarınızı da alın gidin!” kampanyamızı, merkezi afişlerimizin ve üniversitemizde, ülkede ve dünyada yaşanan gelişmeleri içeren yerel afişlerimizin kullanımı ile sürdürüyoruz.

Eğitim Fakültesi’nde diplomalı işsizliğe ve sözleşmeli köleliğe vurgu yapmak amacıyla “Kağıt parçası değil, iş ve gelecek istiyoruz!” şiarlı afişler yaptık.

Önümüzdeki günlerde daha özelden Eğitim fakültelerini hedef alan ancak çalışmasını tüm kampüse yapacağımız bir söyleşi gerçekleştirmeyi planlıyoruz.

Ayrıca Fransa’da yaşanan öğrenci eylemlerini “Müşteri değil, öğrenciyiz! Parasız eğitim istiyoruz!” afişleriyle birlikte tüm kampüsün gündemine taşıdık.

Hacettepe Üniversitesi yerelinde rektörlük seçimlerinin ve atamasının gerçekleşeceği şu günlerde “Söz yetki, karar hakkı istiyoruz!” şiarımızla da, üniversitelerin asıl bileşenleri olan biz öğrencilerin okul yönetiminde de söz sahibi olmamız gerektiğini tartıştıracğız.

Kampanyamız kapsamında ayrıca sermaye düzeni eliyle kışkırtılan şoven histeri atmosferini de gündemleştirmeye çalışıyoruz. Bu kapsamda son dönemde yükseltilen gerici-şovenist histeriye karşı “özgürlüğün, kardeşliğin dilini konuşuyoruz” adlı yazımızı afiş haline getirdik.

Afişlerimiz aracılığı ile genel bir propaganda çalışması üzerinden yürüttüğümüz kampanyamızı Ankara Gençlik Forumu’na yapacağımız çağrıyla

sürdüreceğiz.

Beytepe Ekim Gençliği

Trabzon:

“Yalanlarınızı da alın gidin!”

Ticari eğitim saldırısı ders kitaplarının çok yüksek fiyatlarda satılmasında bir kez daha yüzünü gösterdi. Bu sorun özellikle hazırlık bölümü öğrencileri için yakıcı bir sorun olarak karşımıza çıktı. KTÜ Hazırlık Bölümü öğrencileri, bir dönemlik ders kitaplarına yaklaşık 300 YTL ücret ödemek zorunda kaldılar. Yüksek fiyatlı kitapları alamayan öğrenciler ders kitaplarının fotokopilerinden yararlanmak istediler. Ancak öğretim görevlilerinin fotokopiyle gelen öğrencileri derse almaması kitapların satın alınmasını zorunlu hale getirdi.

Bizler “Müşteri değil öğrenciyiz, parasız eğitim istiyoruz!” şiarı ile Hazırlık Bölümü’ne yönelik bir imza kampanyası başlattık. Ulaştığımız tüm öğrenciler taleplerin altına imza attılar. İmza atmaktan çekinen öğrenciler, ticari eğitim hakkında yaptığımız kapsamlı sohbetlerle imza atmaya ikna edildi. İmza çalışmamız 1 Aralık’a kadar devam edecek.

Trabzon Ekim Gençliği

Mimarlık Fakültesinde faaliyet!

YTÜ Mimarlık Fakültesi’nde, Mimarlık ve Şehir Bölge Planlama bölümlerindeki öğrenciler proje konuları kapsamında şehir dışı veya şehir içi teknik gezilere gitmek zorundalar. Bu zorunlu gezilerin masrafları öğrenciler tarafından karşılanıyor. Eğitimin ticarileşmesinin bir parçası olan bu uygulamayı hazırladığımız bildiriler ve duvar gazeteleriyle gündemleştirmiştik. Ardından imza toplama sürecine girdik. 1.5 hafta boyunca dekanlığa vermek üzere imza toplayarak, 23 Kasım günü gerçekleştirdiğimiz açık toplantının çağrısını yaptık.

Toplantıda topladığımız imzaları dekanlığa toplu biçimde vermemiz gerektiğini tartıştık. Üniversitenin bu tür gezilere ayıracak bütçesinin olduğunu, sadece geçmiş yıllarda ortaya çıkan yolsuzluklarda ortada dönen paraların miktarının bile bunu gösterdiğini söyledik. Bir hocamızın bu problemi dekanlık, akademisyenler ve öğrenciler birlikte tartışmalı önerisiyle, önümüzdeki hafta dekanlıktan alacağımız bir randevu ile mimarlık girişinde bir tartışma platformu oluşturmaya karar verdik. Dilekçelerimizi de bu tartışma sonrasında toplu bir biçimde dekanlığa iletacağız.

YTÜ Ekim Gençliği

Davutpaşa’da ulaşım sorunu

Geçtiğimiz haftalarda yoğun bildiri dağıtımı ve afişlerle gündemleştirdiğimiz YTÜ Davutpaşa kampüsündeki öğrencilerin ulaşamama sorununu yaptığımız açık toplantı ile pekiştirmiş, bu toplantıda belirlenen talepler doğrultusunda bir dilekçe

hazırlamıştık. Çalışmamıza hazırlık ve fen edebiyat fakültesinde dilekçe toplayarak devam ediyoruz. Önceki haftalarda sürekli karşılaştığımız ÖGB ve sivil polis terörü dilekçeler toplanırken de devam ediyor. Öğrencilerle konuşmamıza dahi tahammül edemeyen yönetim, çalışmamızın “izinsiz” olduğunu ileri sürerek engellemeye çalışıyor. Buna rağmen dilekçelerimizi öğrencilere ulaştırmayı sürdürüyoruz.

YTÜ Ekim Gençliği

Cebeci’de kampanya çalışması

Kampanya faaliyetimiz kapsamında Cebeci kampüsünde uzunca bir zamandır öğrencileri rahatsız ve tedirgin eden “güvenlik” sorununu ele alıyoruz. Okulun içine gizli kameraların yerleştirilmesi, kampüs girişinde her gün gerilim yaratan kimlik kontrolleri, polisin elini kolunu sallayarak kampüsün içine girebilmesi vb. sorunlar artık çok ciddi boyutlara varmış durumda. Biz de “*Gençlik Forumu*” olarak bu sorunların tümünü işleyen bir anket çalışmasıyla sürece başladık. Anket çalışmamızın yanı sıra kantinlerde öğrencilerle tek tek konuşarak, konuya dair hazırladığımız bildirileri de öğrencilere ulaştırıyoruz. Anket çalışmamızın ardından hedefimiz bir fanzin çıkarmak. Kampanya çalışması boyunca bir hedefimiz de, çalışmaya mümkün olduğunca geniş bir bileşeni dahil etmek.

Cebeci Ekim Gençliği

Adana MYO’da panel hazırlığı

Adana Meslek Yüksek Okulu Beyazevler Kampüsü’nde başlattığımız kampanya çalışmalarımız sürüyor. Çevremizde bulunan öğrencileri sürecin bir parçası haline getirmek için bir tartışma platformu oluşturduk. Ardından düzenli toplantılar yapmaya başladık.

Ardından kampanyamızın finali olarak, Adana Eğitim-Sen Şubesi’nde, 9 Aralık günü saat 13.00’de “**Meslek Yüksek Okulu öğrencileri sorunlarını tartışıyor**” konulu bir panel gerçekleştireceğiz. Panele Eğitim-Sen’den hocalarımız ve *Ekim Gençliği*’nden bir arkadaşımız konuşmacı olarak katılacak. Afiş, el ilanı, davetiye ve pul gibi araçları kullanarak yaygın bir ajitasyon-propaganda faaliyeti yürütüyor ve panele katılım çağrısı yapıyoruz.

Adana MYO Ekim Gençliği

İstanbul Liseli Gençlik Platformu’ndan çağrı:

Geleceksizliğe, yozlaşmaya, şovenizme karşı liseli gençlik mücadelesini yükseltelim!

İstanbul Liseli Gençlik Platformu olarak bir dönemdir liselerde “Yalanlarınızı da alın gidin!” kampanyasının çalışmalarını yürütüyoruz. Gerek merkezi araçlarla, gerekse yerel olarak hazırladığımız materyallerimizle lise ve dershaneli gençlik güçlerinin gündemine sokmaya çalıştığımız kampanyamızla sermaye düzeninin yalanlarını teşhir ediyor, bu yalanlara karşı mücadeleyi büyütme ve liseli gençlik platformunda örgütlenme çağrısı yapıyoruz.

Özgür bir lise istiyoruz!

Çalışmamızın 6 Kasım’a kadar olan sürecini il genelinde okullarda yaşanan güvenlik terörünü gündemleştirmek üzerinden ele aldık. Bulunduğumuz tüm alanlarda İçişleri Bakanlığı ile MEB arasında imzalanan güvenlik protokolünü gündemleştirdik ve bu protokole karşı imza topladık.

6 Kasım’dan bir hafta önce kampanyamızın temel hedefi olan düzen karşısında devrimci taraf olma çağrısını gündemleştiren bir etkinlik gerçekleştirdik.

6 Kasım eylemi için belirlediğimiz “Ne hapishane, ne ticarethane! Özgür bir lise istiyoruz!” şiarı da kampanyamızın tüm vurgularını kapsamaktaydı.

6 Kasım’a kadar geçen süreyi genel propaganda materyallerinin kullanıldığı bir dönem olarak değerlendirdik. İstanbul genelinde afişlerimizi yaptık. *Liselilerin Sesi* dağıtımını yaygınlaştırmaya çalıştık.

Yerel LGP’ler öne çıkıyor!

6 Kasım’a kadar olan süreçte yerel olanakları daha tanımlı hale getirmekle birlikte, yerel çalışmanın özgünlüklerini öne çıkartmaktan çok genel bir propagandayı eş zamanlı yapabilmeyi hedefledik.

6 Kasım’ın hemen ardından ise kampanya çalışmamızın yerelerde hangi başlıklar üzerinden ele alınacağını tartıştık ve yerel çalışmaların özgün araçlarla bütünleşmesi zorunluluğuna vurgu yaptık.

Bu kapsamda Esenyurt’ta ticari eğitimin genel görünümü ele alınırken, burada liselere dağılan ilişkilerin yanyana gelebilmesi için haftasonu etkinliklerini temel araç olarak belirledik. GOP ve Gazi bölgesinde ise, okullarda yaşanan yozlaşma ve uyuşturucu sorunlarını esas alarak, bir dizi okul ve bölge toplantısı örgütledik. Buradaki bir lisede “Yaşamaya Dair” isimli bir yerel yayın çıkartıyoruz. Başka bir lisede ise yerel yayın tartışmalarımızı başlatmış durumdayız.

Anadolu Yakası’nda ise coğrafyamızın genelinde etkisini hissettiren şoven histeri atmosferine karşı bir faaliyet örgütliyoruz. Liseli gençliğin ilgisini çeken bir dizi aracı devreye sokarak, ısrarla kardeşlik çağrısı yapıyoruz. Faşist örgütlenmelerin liselere girme çabalarının karşısına tok bir biçimde çıkıyoruz. Bu yakada tekrar LGP’lerin geniş çalışma grupları üzerinden örgütlenmesi çabasını harcıyoruz.

Dershanelerde ise ÖSS’yi temel bir gündem olarak ele alarak, öğrencileri bir dersane bülteni etrafında toplamaya çalışıyoruz.

Yerel forumlara yürüyoruz!

Yerel çalışmaya çubuk bükten bu tarzın doğal sonucu olarak kampanyamızın finali olacak **8 Aralık’taki İstanbul Gençlik Forumu’na**, yerel forumlarla hazırlanmayı planlıyoruz. Daha çok yerel tartışma kürsüleri olarak şekillenecek olan bu forumlarda, yerelerde öne çıkardığımız kampanya

başlıklarını çok yönlü bir biçimde işleyeceğiz. Kimi yerlerde ailelere, kimi yerlerde eğitim emekçilerine de söz vererek, canlı tartışmalarla ana foruma sunacağımız tebliğlerin hazırlığını yapacağız.

Gaziosmanpaşa bölgesinde 1 Aralık’ta liselerdeki yozlaşmayı, uyuşturucu sorununu ve şiddeti tartışacağımız bir forum düzenleyeceğiz.

“Yozlaşmaya, uyuşturucuya, şiddete karşı ne yapmalı?” başlığı ile düzenleyeceğimiz forumun panel bölümünde konuşmacı olarak İLGp temsilcisi, eğitim emekçisi ve bir psikolog katılacak. Ardından yerellerdeki alternatif deneyimlerimizi paylaştığımız ve başka nasıl alternatifler üretebileceğimizi tanımlayacağımız tartışma bölümüne geçeceğiz. Bu bölümde 8 Aralık’ta bir parçası olacağımız İstanbul Gençlik Forumu’na ön hazırlık tartışması yaparak yerelimizin katkısını kararlaştıracız.

Esenyurt bölgesinde 1 Aralık günü, **“Paralı eğitime, staj sömürüsüne ve diplomalı işsizliğe karşı ne yapmalı?”** başlığını taşıyan bir forum örgütleyeceğiz. Forumumuz önce bir panelle başlayacak. İLGp temsilcisinin liselerde ticarileşmenin görünümünü sunacağı panelde, üniversiteliler eğitimdeki genel dönüşümü ve birleşik mücadelenin önemini anlatacaklar. Ayrıca bu sorunlarla en çok karşılaşan velilerimiz adına da bir konuşma yapılacaktır. Yine bir eğitim emekçisi de konuşmacı olarak panele katılacak.

Panel bölümünden sonra forumun tartışma kısmında 8 Aralık’ta düzenlenecek olan İstanbul Gençlik Forumu’na nasıl bir katılım sağlayacağımızı ve hangi başlıklarla bir sunum hazırlayacağımızı tartışacağız. Ve tebliğimizi hazırlayacağız.

Anadolu Yakası’nda ilk olarak Maltepe’de bir yerel etkinlik düzenleyeceğiz. Halkların kardeşliği gündemli etkinliğimizde halkların kardeşliği için türküler söyleyeceğiz. Aynı zamanda yaratılan şoven-ırkçı atmosfere karşı yapabileceklerimizi tartışacağız.

Bunun dışında 1 Aralık günü Kartal İLGp olarak **“Gerici eğitime, ırkçılığa ve şovenizme karşı ne yapmalı?”** başlığını taşıyan bir forum örgütleyeceğiz. Bir eğitim emekçisi ve bir avukatın da katılacağı forumumuzda, İLGp sunumunun yanı sıra liselerdeki Kürt arkadaşlarımızın kendi sorunlarını aktardıkları bir kürsü kuracağız. Anadilde eğitim sorununu da derinlemesine tartışacağız.

Forumumuz aslında 8 Aralık’ta gerçekleşecek olan “İstanbul Gençlik Forumu”na ön hazırlık amacı taşıyor. Kartal Lise Forumu’ndaki tartışmaların bir bölümünü İstanbul Gençlik Forumu’na ayırarak, liselerde halkların kardeşliği mücadelesini yükseltmek için ne yapmak gerektiğine ilişkin bir tebliğ hazırlamaya çalışacağız. Ayrıca İstanbul Gençlik Forumu’na katılımımızı da tartışacağız.

İLGp Girişimi çalışmalarına devam ediyor!

İzmir Liseli Gençlik Platformu Girişimi’nden liseliler olarak çalışmalarımıza devam ediyoruz. 21 Kasım günü yerel bültenimiz “Ticari Eğitime Karşı KATALİZÖR”ü Büyük Çiğli Lisesi’ne ulaştırdık. Öğrenci servislerine de dağıtılan bültenimiz ilgiyle karşılandı. Okulun kapısının önünde liselilerle tartışma olanağı bulduk ve bültenimiz üzerine konuştuk.

23 Kasım günü Çiğli İşçi Kültür Evi çalışanları ile birlikte Telekom işçileriyle dayanışmak için yapılacak basın açıklamasının bildirilerini emekçilere ulaştırdık.

Yine 25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Mücadele Günü dolayısıyla Karşıyaka Çarşı’da yapılan basın açıklamasında “Emperyalizme, Kapitalizme, Şovenizme ve Kadına Yönelik Şiddete Karşı Örgütlü Mücadeleye!” şiarlı pankartın arkasında liseliler olarak yerimizi aldık.

Son olarak 25 Kasım akşamı BDSP’li yoldaşlarımızla birlikte Çiğli’de *Kızıl Bayrak* satışı gerçekleştirdik. Düzenin hukuk terörüyle susturmaya ve sesini boğmaya çalıştığı gazetemizi işçi ve emekçilere ulaştırdık. Ev ev dolaşarak gerçekleştirdiğimiz *Kızıl Bayrak* satışının yanı sıra çok sayıda *Katalizör*’ü de emekçi çocuklarına ulaştırdık.

İzmir LGP Girişimi’nde liseliler

Dershane öğrencileri olarak ise 3 Aralık günü bir forum düzenleyeceğiz. “Farklı dershanelerde” olmamızın avantajını kullanarak geniş ve yaygın bir çalışma örebilme olanaklarını yaratmayı hedefliyoruz.

Biz dershanelilerin öğrenci statüsünde sayılmamasından kaynaklanan çok sayıda sorunları var. Yanısıra ÖSS bizler için bir prangaya dönüşmüş durumda. Bu çerçevede **“ÖSS’ye, katsayı eşitsizliğine ve geleceksizliğe karşı ne yapmalı?”** başlığı ile örgütleyeceğimiz forumumuz özel bir önem taşıyor. Forumda İLGp temsilcisi, bir dersane öğretmen ve bir de “yeni üniversiteli” arkadaşımız sunum yapacak. Üniversite hayallerinin ne anlama geldiğini ve bize söylenen yalanları teşhir edeceğiz. İkinci bölümde ise İstanbul Gençlik Forumu’na sunacağımız katkıyı tartışacağız. Aynı zamanda çıkartmayı planladığımız dersane bülteninin nasıl bir amaca hizmet etmesi gerektiğini belirleyeceğiz.

8 Aralık’ta İstanbul Gençlik Forumu’nda buluşalım!

İstanbul Liseli Gençlik Platformu olarak, yukarıda çerçevesini çizdiğimiz yerel forumlarla liseli gençliğin temel sorunlarına ilişkin kapsamlı tartışmalar yürütmeyi hedefliyoruz. Forumlara katılımın güçlü geçmesi elbette tartışmanın en geniş bileşene maledilmesi bakımından önem taşıyor. Ancak bundan öte yerellerdeki ilerici gençlik güçlerini biraraya getirerek yerel çalışmaların belirlenen gündemler üzerinden güçlendirilmesi hedefinin, bugün liseli gençlik mücadelesinin tablosu değerlendirildiğinde öne çıkmasının temel olduğunu düşünüyoruz. Yerel forumlarımızda ve etkinliklerimizde yürüteceğimiz tartışmalarla İstanbul Gençlik Forumu’na geniş bir bileşenle katılabilmek ve bu Forum’da liseli gençliğin sorunlarının da gündeme alınmasını sağlamak bizim için tayin edici önem taşıyor.

İstanbul Gençlik Forumu, üniversiteli ve liselilerin aynı kaynaktan beslenen saldırıların sonuçlarını tartışıp değerlendireceği ve mücadele kararlılığı ile hareket edeceği bir kürsü olmalıdır. Bizler de liseli gençlik cephesinden politik mücadele yürüten güçler olarak, İstanbul Gençlik Forumu’ndaki tartışmaları güçlendirmek sorumluluğu ile karşı karşıyayız.

Gençlik güçlerinin biraraya geleceği bu etkinlik, özgürlük ve eşitlik özleminin öne çıkacağı bir zemin olacaktır. Forum’un kürsüsü kardeşlik ve gelecek özleminin ifade edildiği bir kürsü olacaktır.

İstanbul Liseli Gençlik Platformu olarak, tüm liselileri İstanbul Gençlik Forumu’na katılmaya ve sorunlarımıza karşı ortak bir mücadele zemininde birlikte saf tutmaya çağırıyoruz!

İstanbul Liseli Gençlik Platformu

Hasta tutsaklarla dayanışma eylemlerinden...**Hasta tutsaklara özgürlük!*****Erol Zavar’a özgürlük!***

24 Kasım’da Erol Zavar’ın serbest bırakılması talebiyle *Erol Zavar’a Yaşama Hakkı Koordinasyonu* tarafından bir eylem gerçekleştirildi. Hapishanelerdeki hasta tutsakların sağlık durumlarına dikkat çekilen açıklamada, hasta tutsakların serbest bırakılması talebi dile getirildi. Ayrıca 15 Aralık günü gerçekleştirilecek olan Sincan yürüyüşüne çağrı yapıldı. Açıklamanın ardından dayanışma amacıyla Erol Zavar’a ve ailesine gönderilmek üzere hazırlanmış kartlar ve Cumhurbaşkanlığı’na gönderilmek üzere toplanmış imzalar postalandı. Eyleme yaklaşık 70 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak/Eskişehir***Zavarla dayanışma eylemi!***

24 Kasım’da *Erol Zavar’a Yaşama Hakkı Koordinasyonu*, İzmir’de eski Sümerbank önünde bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Basın açıklamasını okuyan Dr. Alp Ayan bu ülkede demokrasi, eşitlik ve özgürlük mücadelesi vermenin ağır bedellerinin hapishanelerde ödetildiğini vurguladı. Ayan, hak arayışı içindeki emek ve demokrasi güçlerine copların, gazların layık görüldüğü ülkemizde hapishanelerde tecrit işkencesi uygulandığını belirtti. Erol Zavar’ın sağlık durumunun anlatıldığı açıklamada F Tipi’nin Zavar’ın hastalığında tetikleyici bir rol oynadığı belirtildi. 23 Kasım günü 16. ameliyatını olmak üzere hastaneye yatırılan Erol Zavar’ın bedeninden şu ana kadar 50’ye yakın tümör alındığına değinildi. Yaşamsal risk altında olan Erol Zavar’ın geciktirilmeden serbest bırakılması istendi. Konak Postanesi’nden devrimci tutsaklara dayanışma kartı gönderilerek eylem sonlandırıldı. Eyleme 40 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak/İstanbul***Remzi Aydın’ın tutukluluğu sürüyor!***

Remzi Aydın’ın, ölüm orucu eylemi nedeniyle sağlık sorunlarının devam etmesine ve temel ihtiyaçlarını karşılayamamasına rağmen İstanbul 10. Ağır Ceza Mahkemesi tarafından tutukluluğunun devamına hükmedildi. AİHM’in “tutukluluk süresi makul süreyi aşmıştır” kararına rağmen tutukluluğun devamına hükmeden İstanbul 10. Ağır Ceza Mahkemesi’nin kararına karşı Remzi Aydın’ın yakınları hukuk mücadelesini sürdüreceklerini açıkladı.

Kürkçüler F Tipi’nde saldırı!

Kürkçüler Hapishanesi’nde geçen hafta yine bir saldırı yaşandı. Geçen hafta rutin arama dışında gerçekleştirilen bir “arama” sırasında aynı hücrede bulunan Emrah Yayla, Arif Ersönmez ve Mehmet Sevik saldırıya maruz kaldılar. Tekirdağ F Tipi’nde de devrimci tutsakları hedef alan fiziki saldırılar “genel arama” bahanesi ile yapılmıştı. Saldırı sırasında çeşitli yerlerinden darp edilen devrimci tutsaklar izler silinene kadar revire çıkartılmadılar. Saldırıya ilişkin yaptıkları suç duyuruları ise kabul edilmedi.

Ankara İHD’den açıklama...

İnsan Hakları Derneği Ankara Şubesi bir açıklama yayınlayarak cezaevlerindeki hasta tutsakların tahliye edilmesini ve tedavileri

süresince uygun sağlık koşullarında tedavilerinin gerçekleştirilmesini talep etti.

Açıklamada hasta tutsaklardan bazılarının durumu hakkında şu bilgiler verildi:

“Erol ZAVAR yedi yıldır kanser hastası. Otuza yakın tıbbi müdahale ya da ameliyat geçirmiş, (...) Erol ZAVAR tutuklanmadan önce kontrol edilebilen bir hastalığı varken, yani yaşamını sürdürebilirken, şimdi bunu yapamıyor!

“Yaşar İNCE; Hepatit B, kalp rahatsızlığı, bel fıtığı, böbreklerde taş, karaciğerde enfeksiyon yaşamaktadır.

“Kemal ERTÜRK; şeker ve hipertansiyon, mide ve bağırsak sorunları nedeniyle halsizlik-ateşlenme, baş ve kas ağrıları, uykusuzluk, gözlerde bulanıklık yaşamakta.

“Ölüm orucu sonrası ileri derece şizofren olan Mesut DENİZ yaşamının en temel gereklerini dahi yerine getiremeyecek durumdadır. Ağırlaştırılmış müebbetle mahkum olan ve tek kişilik hücrede bulunan Deniz, yemek yemiyor, yataktan çıkmıyor; temizliğine dikkat etmiyor.

“Bülent GÜNEŞ; ayak yan çapraz bağlarında kopma bulunmakta, ameliyat olması gerekmektedir.

“Hayati KAYTAN’ın; donmadan kaynaklı sol ayak parmakları kökten, sağ ayak parmakları ilk eklemden kesilmiş durumdadır. Sol topuk ve sağ serçe parmak (kemik alınmış) sürekli yara halde bulunmakta, iyileşmemektedir.

“A. Hamit BABAT; göz, ülser, migren ve kalp sorunu yaşamaktadır.

“Naim EKMEKÇİ; sağ kol omuzdan, sağ bacak dizinden itibaren yok, protez takmaktadır.

“Tevfik KALKAN; Hepatit B, ülser, deride halen tam çözilemeyen kaşıntı, dökülme, morarma gibi belirtiler gösteren rahatsızlıkları bulunmaktadır.

“Engin AYDINALP; sulu zatürre, tüberkloz, karın ve midede şişkinlik, idrarda kanama sorunları yaşamaktadır.

“Fethullah DEMİRTAŞ; çene kemiğindeki erime nedeniyle sıvı gıdayla beslenmesi gerektiğine dair raporu bulunmaktadır. Bunun yanı sıra, boyun fıtığı (üç noktada), sol kol ve omuzda soğukluk gibi sorunlar yaşamaktadır.

“Vedat BAKIR; iki kolda iş gücü kaybı ve iki böbrekte de taş problemi yaşamaktadır.

“Sinan TÜRKMEN; Hepatit B taşıyıcısıdır. Behçet hastalığından kaynaklı her iki gözde kalıcı hasarlar bulunmaktadır.

“Nizamettin ÖZOĞLU; sol el bilekten %80, sağ el omuzdan %40 sakat durumdadır. Sağ diz kapak altında sürekli ağrı yaşamaktadır.

“Ali Baba ARI; Hepatit B hastasıdır. Son 2-3 yıldır başında kramp şeklinde bazı ağrılar yaşamaktadır. Işığa, sese karşı duyarlı olma, aşırı tepki, unutkanlık, okuduğunu anlamada güçlük çekme, boyun ve bel fıtığı gibi rahatsızlıklar yaşamaktadır.

“Taylan BALATACI; midede gastrit ve bir bölgede iltihaplanma, bağırsaklarda kronik iltihaplanma ve su kaybı, her iki bacakta kısmi hissizlik, bel fıtığı, kronik farenjit ve sinüzit, Ölüm Orucu sonrası vücudun çeşitli yerlerinde iltihaplı sivilce ve yaralar, unutkanlık (ilacını almayı bile unutabiliyor), el ve ayak tırnaklarında döküntü ve morartı gibi rahatsızlıklar yaşamaktadır.

Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği’ne faşist saldırı!

İkitelli’de bulunan **Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği** 25 Kasım günü akşam saatlerinde polis destekli bir grup faşistin saldırısına uğradı.

25 Kasım günü İkitelli Atatürk Mahallesi’nde **“Êdi bes e”** kampanyasına destek vermek ve PKK’nin 29. kuruluş yıldönümünü kutlamak amacıyla düzenlenen gösteriye polis azgınca saldırmış, iki kişi gözaltına alınmıştı. Eylemin ardından bölgedeki faşistleri kışkırtan polis, akşam 19.00 sıralarında topladığı faşistlerle İkitelli Temel Haklar Derneği’ne saldırdı. Sayıları 500’ü bulan faşist sürüsü polis denetiminde derneği talan etti, dernek çalışanlarını linç edercesine dövdü, pompalı tüfeklerle duvarları delik deşik etti ve benzin dökerek derneği ateşe vermeye çalıştı.

Polis denetimindeki faşist grup, saldırının ardından İkitelli Postanesi’ne kadar yürüyüş gerçekleştirdi. Tüm bu saldırılar olduğu sırada mahallenin çevik kuvvet tarafından ablukaya alınmış olması, saldırının nasıl planlı ve devlet destekli olduğunu gözler önüne serdi.

Temel Haklar Derneğinin konuyla ilgili yaptığı yazılı bir açıklamada şunlar söylendi: *“Bu saldırı derneğimize yönelik ilk saldırı değildir. Son da olmayacağını biliyoruz. Bu saldırı ülkemizde muhalif tüm kesimleri, demokratik haklar ve özgürlükler mücadelesi veren tüm kesimleri susturmak, sindirmek amaçlıdır. Bu saldırı, ülkemizde yaratılmaya çalışılan şovenist dalganın, Kürt Türk halklarının birbirine düşürülmeye çalışıldığı provokasyon ortamının bir parçasıdır. Bu saldırı, polise verilen “vur, saldır, saldırt” yetkisinin sonuçlarından sadece bir tanesidir.”*

Temel Haklar: “Sorumlu iktidar!”

Temel Haklar Federasyonu 27 Kasım’da Mecidiyeköy’deki binasında bir basın toplantısı gerçekleştirdi. Basın toplantısında 25 Kasım akşamı İkitelli Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği’ne polis-sivil faşistler işbirliği sonucu yapılan saldırı hakkında bilgilendirme yapıldı.

Saat 13.00’te başlayan açıklamayı Federasyon adına Nurzet Günal okudu. Günal, toplantının yapıldığı sırada İstanbul’un çeşitli yerlerinden gözaltı haberlerinin gelmeye devam ettiği bilgisini verdi. Basın açıklamasının ardından Mehmet Bahçıvan saldırının nasıl gerçekleştiğini anlattı ve bu saldırıların kendilerini yıldırmayacağını söyledi.

Kızıl Bayrak/İstanbul***İkitelli’de polis terörü...***

25 Kasım günü akşam saatlerinde İkitelli Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği polis destekli bir grup faşistin saldırısına uğramış ve dernek binası talan edilmişti.

Bu saldırıyı protesto etmek ve hesap sormak amacıyla 27 Kasım günü İkitelli’de saat 19:30’da bir eylem gerçekleştirildi. Eylem öncesi mahallede ajitasyon konuşmaları yapılarak emekçiler hesap sormaya ve eyleme destek vermeye çağrıldı.

Temel Haklar Derneği, Birleşik İşçi Derneği, DTP, ESP ve Partizan’ın örgütlediği, BDSP’nin de destek verdiği eylemde, “Faşizme ve polis terörüne son!” pankartı açıldı.

Mahalleyi ablukaya alan kolluk kuvvetleri, pankart açılır açılmaz gaz bombaları ve plastik mermilerle kitleye azgınca saldırdı. Saldırı sonrasında geri çekilen kitle sokaklara barikatlar kurarak çatıştı. Bir saat devam eden çatışmalardan ardından kitlenin dağılmasıyla eylem sona erdi.

Eylem boyunca “Kahrolsun faşizm! Yaşasın mücadeleimiz!”, “Baskılar bizi yıldırılmaz!”, “Yaşasın devrimci dayanışma!”, “Katil polis hesap verecek!” ve “Yaşasın halkların kardeşliği!” sloganları atıldı. Eyleme 70 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Mücadele Postası

Durma daha

I

Aşıp gitti selamın
Ay-gözlü şafağın ardına
Ve aldı selamını
Telekom’da grevciler
Haydi, dedi asi kız.

Daha çok var sabaha.
Biz susarsak;
kuzu, kurdun elinden
çekecek daha.

II

Sonra...
Yelkenler fora!
Dedi Reis.
Duruldu limanlar.
Gemiler fırtınada yedi-can.
Ayaklanmış... Dediler,
Tersanelerde bizimkiler.

III

Rüzgar susacak daha.
Daha boyanacak gemi.
Daha kızağa çekilecek.
İnecek daha
ulu suya.

IV

Daha onarılacak teller.
Daha can-dostlar
konuşacak.
Yazışacak daha
sevdalılar.
Bizimkiler grevde.
Durma daha buralarda.
Haydi koş!
İki işçi daha yitirdik
tersanelerde.

Rahime Henden

22 Kasım ‘07

TUYAB Bülteni çıktı!

Tutuklu ve Hükümlü Yakınları Birliği Bülteni’nin yeni sayısı çıktı. Son süreçte hapishanelerde yaşanan saldırıların ayrıntılı bir tarzda ele alındığı bültende, hak ihlalleri ve keyfi uygulamalara madde madde yer ayrıldı. Ayrıca sağlık sorunu olan ve tedavi görme hakkı gasp edilen tutsaklara ilişkin haber ve açıklamalar bültende genişçe bir yer tuttu.

Son aylarda devrimci tutsaklarla dayanışmak için yapılan eylem ve etkinliklerden Ulucanlar Hapishanesi’nin kapatılması gibi çok sayıda gündemin ele alındığı bültende devrimci tutsakların yazılarına da yer verildi. Sincan 1 No’lu F Tipi’nde tutuklu bulunan Yaşar İnce’nin Sincan’ın zindan kente dönüştürülmesi üzerine yazısı, Kırıklar 1 No’lu F Tipi’nde tutuklu bulunan Devrim Türkmen’in hapishanelerde yaşanan keyfiliği aktardığı mektubu bültende yer aldı. Gebze M Tipi’nde tutuklu bulunan Muhabbet Kurt ise 19 Aralık katliamında yaşadıklarını anlattı.

Bu sayıda hapishanelerdeki devrimci tutsakların, son aylarda hapishanelerde her geçen gün dozu artırılan saldırılara ilişkin ortak açıklamalarına da yer verildi. Ulucanlar katliamına ilişkin protestolara genişçe yer ayrılan bültenin arka kapağında ise 19 Aralık gündemi işlendi.

TUYAB ile ilişkiye geçmek ya da TUYAB bültenine ulaşmak için;

Adres: Katip Mustafa Çelebi Mahallesi Büyükparmak Kapı Sokak No: 20/2 Beyoğlu/İstanbul

Telefon: 0212 249 99 21

Müteahhide “temsili mezar”

“Kentsel dönüşüm” adı altında emekçi semtlerinde gecekonduların yıkılması ve bu arazilerin sermayeye peşkeş çekilmesi doğrultusundaki projelere karşı tepkiler sürüyor.

Maltepe Başbüyük Mahallesi emekçileri, evlerinin yıkılmasına ve bu bölgede TOKİ inşaatlarının yapılmasına karşı çıkıyorlar.

Kasım ayı başında TOKİ’nin inşaatı için gelen müteahhit ve iş araçları mahalleli tarafından engellenmiş ve polis inşaatı koruması sonucu mahallede çatışma çıkmıştı. Bu çatışma sonucu mahalle halkından onlarca kişi yaralanmıştı.

Zindandan mektup...

Sevgili dostlar,

Kürt halkı Med İmparatorluğu’nun yıkılışından günümüze kadar zulüm, baskı, işkence, asimilasyon, sürgün ve her türlü katliama maruz bırakılmıştır. Son dönemde sermayedar faşist haydutlar tarafından Türkiye’de geliştirilen ırkçı ve milliyetçi şoven dalga Kürt halkına yönelik yeni katliamların da habercisi olmuştur.

Geçmişte bu tür insanlık dışı saldırıları bertaraf etmek için Mazlumlar, Kemaller, Hayriler, Ferhatlar, Agitler ve nice umudun ve onurun kızıl gülleri öncülüğünde 27 Kasım 1978’de Kürt halkı için kendi küllerinden yeniden doğuşun adı olmuşlardır. 27 Kasım Kürt halkının tarihten günümüze kadar ilk defa kölelik zincirini kırarak Kürdistan’ın dört parçasında Marksist-Leninist ideoloji öncülüğünde ulusal kurtuluş mücadelesinin başlangıç günü olmuştur.

27 Kasım Kürt halkı için yeniden doğuşun adıdır. Kürt halkının gerçek kurtuluşu sosyalizmdir. Dün olduğu gibi bugün de güneşimiz sosyalizmdir. 27 Kasım’da güneşe yeraltı nehirlerinin aktığı günün adıdır.

Başbüyük halkı, polisin uyguladığı baskı ve şiddete rağmen, evlerini yıktırmamak için mücadelelerini sürdürüyor.

Mahalle halkı, son olarak inşaatı yapan firmanın sahibini, “temsili mezarla” karşıladı. Müteahhit dışında belediye başkanı ve muhtar için de mezar hazırlamıştı.

Evyap İnşaat sahibi İnan Gözgöl, geçtiğimiz günlerde yaşanan taşlı sopalı çatışmanın ardından tehditlerden çekindiğini belirterek projeden ayrıldığını açıkladı.

Kürt halkına yönelik inkar ve imha saldırıları bertaraf etmek için Kürt halkı tüm devrimci ve sosyalist hareketlerle devrimci enternasyonal dayanışmasıyla kazanacaktır.

Bu inançla Kürt halkının kendi küllerinden yeniden doğuş günü olan 27 Kasım’ı en içten devrimci duygularla kutluyoruz ve tüm dünya devrim çiçeklerini saygıyla anıyoruz. Anıları daima yolumuza ışık tutacaktır ve tüm onurun çiçeklerine bir kez daha sözümüzü yineliyoruz. Devrim ve sosyalizme kadar hiç yılmadan sevdıyla, aşk ile yolumuza devam edeceğiz. Sözümüz pratiğimiz olacak. Söz onurdur, onurumuz çığnetmeyeceğiz.

Kahrolsun emperyalist, kapitalist, faşist, sömürgeci haydutlar!
Yaşasın 27 Kasım!
Yaşasın proletarya kardeşliği!
Yaşasın devrim ve sosyalizm!
Sevgiyle, umutla ve intla kalın. Serkeften

Mehmet Yamaç
E tipi hapishanesi / Muş

EKSEN Yayıncılık Büroları

Üsküdar (İstasyon) Cad. Pınar İşhanı
No: 5 Kat: 4 Daire: 52 Kartal/İstanbul (0 216 353 35 82)

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/ANKARA Tel: 0 (312) 232 29 10

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/BURSA
Tel: 0 (224) 220 84 92

Silifke Cd. Çavdaroğlu Çarşısı 2/93
MERSİN

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 19 94

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat: 3/45 KAYSERİ Tel-fax: 0 (352) 2326671

Saadetdere Mah. Fırın Sok. No: 37/25 (Depo durağı)
Esenyurt/İSTANBUL

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık	Yurt içi	30.000 000 TL	Yurt dışı	100 Euro
1 Yıllık	Yurt içi	60.000 000 TL	Yurt dışı	200 Euro

Gülcan Ceyran adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 0097680-3
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 10021127094
No’lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ekteidir.

CMYK

9 Aralık 2007 Pazar -Saat: 11:00

Yer: Pendik Mehmet Akif Ersoy K lt r Merkezi

Adres: Batı Mahallesi Gazipa a Cd No: 2 Pendik

T B-DER irtibat telefonu: 0 537 771 71 69

G c m z 

2. Tersane    ileri

Kurultayı'nda

birle tirelim!

Tersane    ileri Birliği